

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1055

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

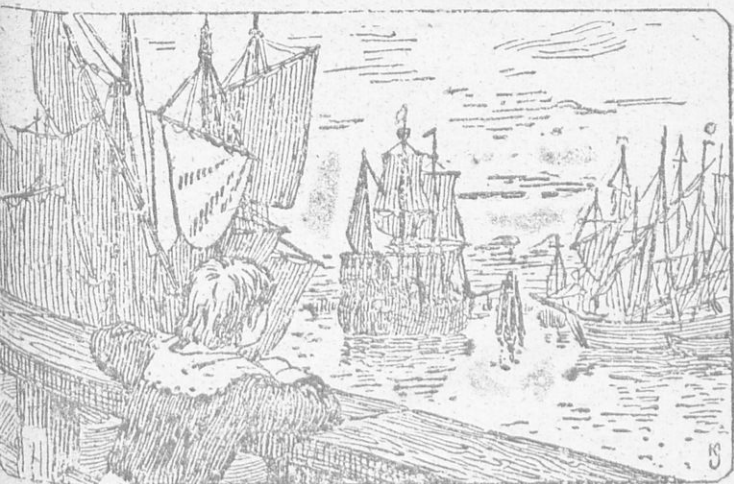

002
ΕΠΕ
ΕΤΕΑ
1055

Επιλογή κειμένου για την προεργασία
του 1991 από την ΕΠΕ

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

1. Ὁ Πέτρος μαθητής.

I

Πάνε τώρα πολλά χρόνια, πού ἦταν σπὸν Πειραιᾷ ἓνας ἔμπορος, ὁ Μαθιὸς Λάρας.

Ὁ Μαθιὸς Λάρας εἶχε τέσσερα παιδιά, τρία ἀγόρια, καὶ μιὰ κόρη. Τὸ μεγαλύτερό του ἀγόρι ἦταν ὁ Πέτρος.

Ὁ Πέτρος, ὅταν εἶχε τὰ χρόνια σας, ἀντὶ νὰ πηγαίνη ταχτικά στὸ σχολεῖο, προτιμοῦσε νὰ τρέχη ἄσκοπα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Παπαμιχαήλ, Πέτρος Λάρας, Ἔκδ. 10.

Ἐτρεχε στὶς ἀκρογιαλιές, ἔπαιζε στὶς ἀμμουδιές, μάζευε πετραδάκια καὶ κοχύλια, ἔβαζε στὸ νερὸ χάρτινες βαρκοῦλες.

Πολὺ περισσότερο χαιρόταν, ὅταν κατέβαινε στὸ μεγάλο λιμάνι.

Ἐκεῖ στὴν προκυμαία, κοίταζε τὰ καράβια ποὺ ξεφόρτωναν καὶ τοὺς ναῦτες ποὺ δούλευαν. Ἦταν μεγάλα ~~σὰ σπίτια~~, καὶ εἶχαν ψηλά κατάρτια καὶ κάτασπρα πανιά.

Ἄλλα καράβια ἐτοιμάζονταν νὰ ταξιδέψουν. Σὲ λίγο ἄφηναν τὸ λιμάνι μὲ φουσκωμένα πανιά. Ὁ Πέτρος τότε ἔλεγε :

« Ἄχ νὰ μπορούσα καὶ ἐγὼ νὰ ταξιδέψω μιὰ φορά, μακριὰ στὰ ξένα ! »

Ὁ πατέρας του πολλές φορές τοῦ εἶχε πει : « Τὰ καράβια ἔρχονται ἀπὸ μακρινούς τόπους. Ἐκεῖ ζοῦν ἄγρια θηρία καὶ μαυριδεροὶ ἄνθρωποι. Σὰν κεφάλια μικρῶν παιδιῶν εἶναι τὰ καρύδια, καὶ τὰ δέντρα πιὸ ψηλά ἀπὸ τὰ κατάρτια ».

Πολλές φορές ὁ Πέτρος γύριζε στὸ σπίτι πολὺ ἀργά, ὅταν σκοτείνιαζε.

Τοῦ ἔλεγε τότε ἡ μητέρα του : « Γιατί, παιδί μου, ἀργεῖς τόσο πολὺ ; Τ' ἀδερφάκια σου, ὁ Νίκος καὶ ὁ Τάκης, τελείωσαν τὴν

ἔργασία τους. Ἐγραψαν, μελέτησαν. Πάρε καὶ σύ, παιδί μου, νὰ διαβάσης. Ὅπου καὶ ἂν εἶναι θὰ ἔρθῃ ὁ πατέρας σου.

Σὲ λίγο μὲ χαμόγελο ἔμπαινε ὁ Μαθιὸς Λάρας στὸ σπίτι του. Ἀλλὰ ὅταν ἄκουε πῶς ὁ Πέτρος του δὲν ἔμαθε τὸ μάθημά του, τὸ πρόσωπό του σκοτεΐνιαζε.

Ἐμπαινε στὴν κάμαρα καὶ μὲ αὐστηρὴ φωνὴ τοῦ ἔλεγε: «Ὁ δρόμος πού πήρες, Πέτρο, δὲ θὰ σὲ βγάλῃ σὲ καλό. Πέτρο, κοίταξε νὰ διορθωθῆς».

Ὁ Πέτρος ἦταν φιλότιμο παιδί· τὰ μάτια του γέμιζαν δάκρυα καὶ ἀποφάσιζε ν' ἀλλάξῃ διαγωγὴ.

Γιὰ λίγον καιρὸ πήγαινε ταχτικά στὸ σχολεῖο, διάβαζε καὶ ἔγραφε. Ἐπειτα πάλι τὰ ἴδια. «Ὠραία θάλασσα σήμερα!» ἔλεγε. Καὶ ἔτρεχε στ' ἀγαπημένα του παιγνίδια.

2

Μία μέρα ἦρθε ἀπὸ τὸ χωριὸ ὁ ξάδερφός του ὁ Παῦλος. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔρχόταν στὴν πόλῃ· ἔμενε πάντοτε στὴν ἐξοχὴ κοντὰ στοὺς δικούς του.

Παραξενεύτηκε ὁ Παῦλος ὅταν εἶδε τὶς μακριῆς ἴσιες σειρὲς τῶν σπιτιῶν, τὶς μεγάλες

έκκλησίες, τὰ λαμπρὰ τ' ἀμάξια καὶ τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους!

Μὰ πιὸ πολὺ θαύμασε, ὅταν εἶδε τὸ λιμάνι μὲ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα καράβια.

«Τὰ πολλὰ κατάρτια κάνουν ἀληθινὸ δάσος» εἶπε.

Ὁ Πέτρος τοῦ διηγήθηκε γιὰ τὰ μεγάλα ταξίδια πού κάνουν τὰ καράβια καὶ εἶπε:

«Δὲ φαντάζεσαι, Παῦλο, πόσο λαχταρῶ νὰ ταξιδέψω καὶ ἐγὼ μ' ἓνα τέτοιο καράβι. Θὰ τὸ ποθοῦσες καὶ σύ, Παῦλο;»

— «Ὁχι» ἀποκρίθηκε χωρὶς δισταγμὸ ἐκεῖνος. Θέλω νὰ μείνω στ' ὄμορφο χωριουδάκι μου, νὰ μείνω στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου.

» Ἐκεῖ πού γλυκὰ μουρμουρίζει τὸ ποταμάκι, πού γυρίζει ὁ τροχὸς τοῦ μύλου, πού ἀνθίζουν καὶ καρπίζουν τὰ δέντρα, ἐκεῖ θέλω νὰ μείνω».

Ὁ Πέτρος τὸν κοίταζε μὲ ἀπορία. Δὲν μποροῦσε νὰ νιώσῃ, γιατί ὁ Παῦλος ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸ χωριό του.

Καὶ ὁ Παῦλος ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, γιατί ὁ Πέτρος ἐπιθυμοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, νὰ περάσῃ τὴν πλατιὰ καὶ βαθιὰ θάλασσα γιὰ νὰ πάῃ στὴν ξενιτιά.

Μία φορά πέταξε ὁ Πέτρος ἓνα κομμάτι ψωμί, γιατί ἦταν μαῦρο καὶ δὲν ἦταν ἀλειμμένο μὲ μέλι.

Τὸ εἶδε ἡ μητέρα του. Τὸν κάλεσε κοντά της καὶ τοῦ εἶπε :

« Παιδί μου, ἴσως ἔρθη καιρὸς νὰ πῆς μὲ λαχτάρα : « Ἄχ ! νὰ εἶχα τὸ κομματάκι τὸ ψωμί, πὺ μιά φορά τὸ πέταξα στὸ δρόμο ! »

Κάποτε τὸν ὠδήγησε στὸ ζυμωτήριο τοῦ ψωμά.

Ἐκεῖ τοῦ ἐδειξε πῶς ἀνακάτευαν τὸ ἀλεύρι μὲ τὸ νερὸ καὶ μὲ τὸ ἀλάτι, πῶς ἔλιωναν τὸ ξινὸ προζύμι, πῶς ἔπλαθαν τὰ ψωμιά καὶ πῶς τὰ ἔφηναν στὸ φούρνο.

Τοῦ ἐδειξε καὶ τὸν ψωμά, καταϊδρωμένο ἀπὸ τὴ δουλειὰ κι ἀπὸ τὴν πύρα τοῦ φούρνου, καὶ τοῦ εἶπε : « Βλέπεις πόσο βασανίζονται οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ψωμί ; Πιστεύω νὰ κατάλαβες πόσο ἀξίζει τὸ μεγάλο τοῦτο δῶρο τοῦ Θεοῦ ».

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τότε μάζευε μόνος τὰ ψίχουλα καὶ τὰ σκόρπιζε ἔξω νὰ τρῶνε τὰ πουλάκια.

Υστερα ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ἦρθε ἡ Πρωτοχρονιά. Ὁ πατέρας ἔκοψε τὴν πίτα, ἓνα κομμάτι γιὰ τὸν καθένα.

Τὸ κομμάτι μὲ τὴν ἀσημένια δραχμὴ ἔτυχε στὸν Πέτρο.

Τὰ παιδιὰ χαρούμενα ἔπαιζαν μὲ τ' ἁγιο- βασιλιάτικα δῶρα.

«Πέτρο μου» τὸν ἐρώτησε ἡ μητέρα: «δὲν εἶδες τὰ καινούρια σου φορέματα καὶ τὸ καινούριο σου καπέλο;»

— «Ναί, μητέρα, τὰ εἶδα».

— «Βλέπω δὲν τὰ πρόσεξες πολὺ. Δὲ σοῦ ἀρέσουν;»

— «Φορέματα καὶ καπέλο ἤξερα πῶς θὰ μοῦ παίρνατε, μὰ τὴν ὁμορφὴ σβούρα καὶ τὸ βιβλίο μὲ τὶς ὠραίες εἰκόνες δὲν τὰ περίμενα. Γι' αὐτὸ μοῦ ἀρέσουν πιὸ πολὺ» εἶπε ὁ Πέτρος.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα γέλασαν καὶ εἶπαν: «Πολὺ μᾶς ἀρέσεις, πού φανερώνεις τοὺς στοχασμούς σου. Μὰ γιὰ σκέψου πόσο κόποι χρειάζονται, γιὰ νὰ γίνουν τὰ φορέματα, τὸ καπέλο καὶ τὰ παπούτσια!»

Ὁ Πέτρος ὅμως δὲν ἀκουσε τίποτα ἀπὸ

αυτά. Άνοιξε τὸ βιβλίο μὲ τὶς εἰκόνες, βρῆκε ἓνα καράβι καὶ φανταζόταν πῶς μὲ αὐτὸ ταξίδευε, ὄλο καὶ ταξίδευε...

2. Ὁ Πέτρος στὴν ἐξοχή.

1

«Πέτρο» εἶπε ὁ πατέρας, «ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τὸ θεῖο σου. Γράφει νὰ πᾶς νὰ περάσης τὶς διακοπὲς στὴν ἐξοχή.

»Φαντάσου πόσο θὰ χαρῆ ἡ γιαγιά σου, πὺ ἔχει νὰ σὲ δῆ τόσον καιρό!

»Ἐκεὶ μπορεῖς νὰ γυρίζης στὰ χωράφια, στα λιβάδια καὶ στὸ δάσος.

»Θὰ δῆς καὶ τὶς διάφορες ἐργασίες τῶν ἀνθρώπων ἐκεὶ. Ἴσως νὰ σοῦ ἀρέση καμιά.

»Ἡ μέρα δὲ θ' ἀργήση, πὺ πρέπει νὰ διαλέξης ἓνα ἐπάγγελμα».

Χάρηκε ὁ Πέτρος! Πάντα χαιρόταν νὰ βλέπη κάτι καινούριο.

2

Ἄληθινὰ ἦταν ὥραϊα στὴν ἐξοχή!

Πρῶ! πρῶ! ὁ Πέτρος ξυπνοῦσε μὲ τὴ μουσική Ὁ πετεινὸς λαλοῦσε τὸ «κικιρίκου!», ἡ κότα φώναζε «κακακά! κακακά!», ἡ χῆνα «γκααά, γκααά!», ἡ γίδα «μέεε», τ' ἀρνάκια

«μπέε», ὁ σκύλος γάβγιζε «γάβ-γάβ-γάφ!» καὶ τὸ γουρούνι ἔκανε «γκρού-γκρού-γκρού!» «Πίπ-πίπ-πίπ!» κελαηδοῦσε σὲ ψηλὸ τόνο ὁ σπουργίτης, καὶ ἡ ἀγελάδα μὲ βαθιὰ φωνὴ μούγκριζε «μού ου!»

Μιὰ φορά εἶδε κάτι πολὺ χαριτωμένο. Κάποιο ὄρνιο φάνηκε στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ κλώσα γρήγορα μάζεψε καὶ σκέπασε μὲ τὶς φτεροῦγες ὅλα τὰ κλωσοπούλια της.

Ὁ Πέτρος θυμήθηκε τὴ μητέρα του.

Ἡ κυροῖλα δὲ χόρταινε νὰ καμαρώνη τὸν Πέτρο της.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Πέτρος, ὅταν ἔπαυαν τὰ παιγνίδια τους, ἔτρεχαν ν' ἀκούσουν τὰ παραιμύθια της.

«Θέλω νὰ ἰδῶ τὶς ἐργασίες πὺ κάνουν ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι» λέει ὁ Πέτρος στὸν Παῦλο.

«Μετὰ χαρᾶς πάμε στὸ περιβόλι τοῦ γείτονά μας, τοῦ κυρ Γιάννη».

Ὁ περιβολάρης μὲ τὴν ἀξίνα καὶ τὸ φτυὰρι ἔκανε ἓνα μικρὸ λάκκο στὴ γῆ, φύτευε ἓνα δεντράκι, καὶ μὲ φλούδα μουριάς τὸ ἔδενε σ' ἓνα παλούκι.

«Αχ! τί ὀμορφα εἶναι νὰ γίνη κανεὶς περιβολάρης. Νὰ ζῆ πάντα ἔξω, κάτω ἀπὸ τὰ πράσινα φυλλώματα τῶν δέντρων, μέσα στὰ ὠραία λουλούδια καὶ τὰ γλυκὰ ὀπωρικά. Μὰ ἔλα πάλι, πὺ ὁ περιβολάρης πρέπει νὰ σηκώνεται πολὺ πρῶι! Καὶ ἡ δουλειὰ εἶναι βαριά, πολὺ βαριά!»

Ἔτσι συλλογιζόταν ὁ Πέτρος.

Μία ἄλλη μέρα πῆγαν στὰ χωράφια καὶ στ' ἀμπελία. Ὅταν εἶδε τοὺς θεριστὲς νὰ θερίζουν τὰ χρυσὰ στάχυα, ὁ Πέτρος συλλογίστηκε :

«Μπορεῖ νὰ γίνω γεωργός. Θὰ σπέρνω, θὰ θερίζω, θ' ἀλωνίζω, θὰ σκάβω, θὰ κλαδεύω καὶ θὰ τρυγῶ τ' ἀμπέλια μου.

»Μὰ τὴν ἀλήθεια εἶναι ζηλευτὴ ἐργασία».

Ἐπειτα ὅμως δὲν τοῦ ἄρεσε.

«Γεωργός» συλλογίστηκε «δὲν πάει! Δὲν εἶναι βέβαια πρόστυχη δουλειὰ, μὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐγενική».

Ἄλλοτε πάλι εἶδε τὸν κυνηγὸ μὲ τὰ λαγωνικά του, τὸ τουφέκι του, τὸ κεντημένο

ταγάρι του γεμάτο κυνήγι και συλλογιζόταν:

«Τὸ βρῆκα! Κυνηγὸς θὰ γίνω. Τί ἔξοχα νὰ γυρίζω στὰ χωράφια, στὰ λιβάδια καὶ στὸ δάσος μὲ τὸν παχὺν ἴσκιό καὶ τὶς δροσιές! Ποιὰ ἄλλη δουλειὰ εἶναι διασκεδαστικώτερη ἀπὸ τὴ δουλειὰ τοῦ κυνηγοῦ;»

Ὅταν ὁμως συλλογιζόταν, πὼς οἱ κυνηγοὶ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ μένουν ἔξω ὅλη τὴ νύχτα, μὲ τὸν ἀνεμὸ καὶ τὸ χιόνι, γιὰ νὰ καρτεροῦν τὸ κυνήγι, δὲν τὸ ἔβρισκε καθόλου εὐχάριστο ἐπάγγελμα.

Μιὰ μέρα ὁ Πέτρος ἄκουσε νὰ παίζη ἓνας βοσκὸς στὸ δάσος τὴ φλογέρα τοῦ.

Εἶδε τὰ πρόβατα νὰ βόσκουν ἤσυχα στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ.

«Παῦλο» λέει μ' ἐνθουσιασμό, «βοσκὸς θὰ γίνω!»

— «Δὲ θὰ κάμης ἄσχημα» λέει ὁ Παῦλος, «μόνο πὸς πρέπει νὰ σηκώνεσαι πρῶι».

— «Πῶς εἶπες; Πρῶι σηκώνεται καὶ ὁ βοσκός;» ρωτᾷ ὁ Πέτρος.

— «Καὶ τὸν δέρνουν οἱ βροχές, τὰ χιόνια καὶ τὸ χαλάζι. Μένει ἄγρυπνος, νὰ μὴν ἔρθουν οἱ κλέφτες καὶ οἱ λύκοι» πρόσθεσε ὁ Παῦλος.

— «Τότε οὔτε βοσκὸς θὰ γίνω».

— «Δὲ γίνεσαι λοιπὸν φωμᾶς;».

— «Πῶς τὸ συλλογίστηκες αὐτό;»

— «Μοῦ τὸ θύμισε αὐτῇ ἐδῶ ἢ χελώνα»

εἶπε ὁ Παῦλος.

— «Γιατί;»

— «Δὲς τὸ καθοῦκι της· ἀπάνω εἶναι σὰ σκαφίδι κάτω σὰν πλαστήρι.

» Ἡ γιαγιά λέει, πῶς μιὰ φορά κι ἓναν καιρὸ ἢ χελώνα ἦταν φωμᾶς. Ἦταν πολὺ πλούσιος, μὰ ὅσα πλούτη εἶχε, τόση ἀσπλαχνιὰ ἐδειχνε στοὺς φτωχοὺς.

» Μιὰ φορά ὁ Χριστὸς ἔγινε ζητιάνος καὶ πῆγε καὶ τοῦ ζήτησε φωμί.

» Ὁ φωμᾶς τὸν ἐδιώξε μὲ ἄσχημο τρόπο, καὶ ὁ Χριστὸς ὅσο τὸν ἐδιώχνε τόσο πιὸ πολὺ ζητοῦσε.

» Θυμῶνει τότε ὁ φωμᾶς καὶ σηκώνει τὸ πλαστήρι νὰ τὸν χτυπήσῃ.

» Ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά σου νὰ σέρνης πάντα ἀπάνω σου τὸ σκαφίδι καὶ τὸ πλαστήρι. Τὸ εὐλογημένο φωμί δὲν εἶναι γιὰ τὰ χέρια σου» λέει ὁ Χριστὸς χάνοντας τὴν ὑπομονή του.

» Ἀπὸ τότε ὁ φωμᾶς ἔγινε χελώνα».

» Ἄν γινόμεουν φωμᾶς δὲ θὰ ἦμουν ἀσπλα-

χνος» λέει ὁ Πέτρος, «μὰ δὲ μοῦ ἀρέσει».

— «Τότε τί σοῦ ἀρέσει; Δὲ γίνεσαι μα-
ραγκός, τσουκαλὰς ἢ κοφινάς;» εἶπε ὁ
Παῦλος.

Εἶχαν δεῖ πολλές φορές τὸ μαραγκό, πῶς
πριόνιζε, πλάνιζε, τρυποῦσε μὲ τὸ τρυπάνι
καὶ πελεκοῦσε μὲ τὸ σκεπάρνι.

Ὅταν τὰ ἔβλεπε κανεὶς ὅλα αὐτά, θαρ-
ροῦσε πῶς ἦταν εὐκόλα.

Πολὺ εὐκολώτερο φαινόταν νὰ φτιάξη
κανεὶς ἓνα τσουκάλι ἀπὸ γαστρόχωμα.

Καὶ ἀκόμη πολὺ εὐκολώτερο φαινόταν τὸ
πλέξιμο ἑνὸς κοφινιοῦ.

Τὴν ἐργασία αὐτὴ τὴν ἤξερε πολὺ καλὰ
ὁ Παῦλος. Κατέβαινε μὲ τὸν Πέτρο στὸ πο-
ταμάκι, πού κατακυλοῦσε σὰν ἀσημένιο
γοργὸ φίδι· ἐκεῖ ἔκοβαν βέργες ἰτιάς ἢ λυ-
γαριῶς, καὶ ὁ Παῦλος τοῦ ἔδειχνε πῶς πλέ-
κουν τὰ κοφίνια.

Ὅταν ὁμῶς θυμόταν ὁ Πέτρος τὸ ἀγαπη-
μένο του λιμάνι, μὲ τὰ μεγάλα καράδια, δὲν
τοῦ ἔκανε καρδιά νὰ προσέξῃ σὲ τίποτα.

«Ὁχι, ὄχι, Παῦλο» ἔλεγε, «δὲν ἔχω ἄλ-
λον πόθο παρὰ νὰ ταξιδέψω μακριὰ μὲ τὰ
καράδια».

3. Πώς ο Πέτρος εργάζεται στο κατάστημα
του πατέρα του.

1

Ὁ Πέτρος ἔγινε δεκαπέντε χρονῶν καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε διαλέξει τὸ ἐπάγγελμα ποῦ θ' ἀκολουθοῦσε.

Μιά μέρα τὸν κάλεσε ὁ πατέρας του στὴν κάμαρά του.

Ὁ Πέτρος μπῆκε καὶ χαιρέτησε μὲ σεβασμό. Σοβαρὸς καὶ συλλογισμένος καθόταν στὴν πολυθρόνα ὁ Μαθιὸς Λάρας. Χάιδεψε κάμποσες φορές τὰ μακριὰ γένια του καὶ ὕστερα εἶπε:

«Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Πέτρο. Ἀπὸ καιρὸ ὁ κάθε συμμαθητὴς σου μαθαίνει κατιτί, γιὰ νὰ κερδίζει τὸ ψωμί του. Ἀκόμη καὶ τ' ἀδέρφια σου, ποῦ εἶναι μικρότερα σου, διάλεξαν ἀπὸ τώρα τὸ ἐπάγγελμά τους. Ὁ Νίκος θέλει νὰ πάη στὴν ἐμπορικὴ σχολὴ καὶ ὁ Τάκης θὰ σπουδάσῃ μηχανικὸς.

»Εἶσαι ὁ μόνος ποῦ μένεις χωρὶς δουλειά!

»Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ.

»Ἀπὸ αὔριο θὰ ἔρθῃς νὰ πιάσῃς δουλειά· στὸ κατάστημα· θέλω νὰ γίνῃς ἔμπορος.

»Πιστεύω νὰ γίνῃς φρόνιμος καὶ ἐργατικὸς, καὶ νὰ μπορέσῃς ἅμα γεράσω, νὰ διευθύνῃς ἐσὺ τὸ κατάστημα.

»Ἄν ὅμως σοῦ ἀρέσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃς τὸν κακὸ δρόμο, ποῦ πῆρες, χωρὶς ἄλλο θὰ χτυπήσῃς γρήγορα τὸ κεφάλι σου».

2

Ὁ Πέτρος ἔγινε ὑπάλληλος στὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του.

Ἔβαζε ζάχαρη καὶ καφὲ σὲ χάρτινα χωνιά, ζύγιαζε ρύζι καὶ φασόλια, πουλοῦσε ἀλεύρι καὶ ἀλάτι.

Ὅταν ἔρχονταν τ' ἀμάξια φορτωμένα ἀπὸ τὸ λιμάνι ἔτρεχε καὶ βοηθοῦσε στὸ ξεφόρτωμα.

Κοίταζε πῶς οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι ἔγραφαν στὰ μεγάλα κατάστιχα· πῶς ὁ πατέρας του ἔγραφε τὰ γράμματα κι ἔκανε τοὺς λογαριασμούς. Βοηθοῦσε καὶ αὐτὸς γράφοντας τὶς ἐπιγραφές στοὺς φακέλους ἢ στὰ δέματα.

Προσπαθοῦσε νὰ γράφῃ ὅσο μποροῦσε ὁμορφότερα.

3

Ἡ προθυμία του ὅμως δὲ βάσταζε πολὺν καιρό.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ζητοῦσαν ζάχαρη καὶ αὐτὸς ἔδινε ἀλάτι.

Ζύγιαζε ἀπρόσεχτα. Οἱ λογαριασμοὶ του δὲν ἦταν σωστοὶ καὶ οἱ πελάτες ἔφευγαν δυσαρεστημένοι.

Τὰ χέρια του δούλευαν, μὰ ὁ νοῦς του ἦταν πάντα στὰ καράβια καὶ στὸ λιμάνι.

Στὸ ξεφόρτωμα πολλὲς φορές ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του χτυποῦσαν οἱ κάσες καὶ χύνονταν ὁ καφὲς, ἡ κανέλα, τὰ γαρίφαλα, τὰ μοσχοκάρυδα. Γιατὶ πάντα συλλογιζόταν:

«Ἀπὸ ποῦ νὰ ἔρχονται οἱ κάσες; Ἄχ! τί ὥραϊα εἶναι ἐκεῖ!»

Πολλὲς φορές γύριζαν πίσω τὰ δέματα, γιατί ὁ Πέτρος δὲν ἔγραφε σωστὰ τὸν τόπο πού ἔπρεπε νὰ πᾶνε, ἢ τοὺς πελάτες πού ἔπρεπε νὰ τὰ παραλάβουν. Γιατὶ ἅμα ἔγραφε, μιλοῦσε μὲ τὰ δέματα:

«'Εσεῖς ἀπὸ τὸ ἀμάξι θὰ φορτωθῆτε στὸ καράβι, καὶ θὰ ταξιδέψετε. Ἐγὼ θὰ μένω ἐδῶ».

Τότε πιά δὲ βαστιόταν.

«Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ!» ἔλεγε καὶ πετοῦσε τὸν κοντυλοφόρο, ἔβαζε τὸ καπέλο του κι ἔτρεχε στὸ λιμάνι.

Ὁ πατέρας του τὸ παρατήρησε· τὸν κάλεσε λοιπὸν μιὰ μέρα πάλι στὴν κάμαρά του.

Ὁ Πέτρος πῆγε, καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα δὲ σήκωνε μάτια νὰ τὸν κοιτάξῃ στὸ πρόσωπο.

Τέλος ὁ Μαθιὸς Λάρας γυρίζει στὸ γιό του καὶ τὸν ρωτᾷ: «Δὲ μοῦ λές, Πέτρο, μὲ τὰ σωστά σου θέλεις νὰ καταντήσης ψωμοζήτητης;»

Ὁ Πέτρος χαμηλώνει τὸ κεφάλι, καὶ μὲ τρεμουλιαστή φωνὴ λέει στὸν πατέρα του: «Πατέρα, ἄφησέ με νὰ σοῦ μιλήσω καθαρά. Δὲ μοῦ ἀρέσει νὰ γίνω ἔμπορος. Ἐνας εἶναι ὁ πόθος μου. Νὰ ταξιδέψω μὲ ἓνα καράβι, νὰ χορτάσω τὴ θάλασσα, νὰ πάω μακριὰ στὰ ξένα».

Ὁ πατέρας μὲ αὐστηρὸ τόνο τοῦ εἶπε: «Δὲ μοῦ λές, τί θὰ κάμης στὸ καράβι, ἀφοῦ δὲ νιώθεις ἀπὸ ναυτικά; Στὰ ξένα πῶς θὰ ζήσης χωρὶς ἐργασία; Πέτρο, μάθε το· ποτέ μου δὲ θὰ σὲ ἀφήσω νὰ κάμης μιὰ τέτοια τρέλα, γιατί ὁ κόσμος θὰ πῆ πῶς ἐγὼ εἶμαι πιὸ τρελὸς ἀπὸ σένα.

»Μπορεῖ ν' ἀποφασίσῃς νὰ φύγῃς κρυφά; Ἐ! τότε χωρὶς ἄλλο πικρὰ θὰ τὸ μετανιώσης!»

Ἦστερα μὲ μαλακώτερο τρόπο τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, γιατί θέλεις νὰ μᾶς λυπήσης; Γιατί θέλεις ν' ἀ-

φήσης τὸ πατρικὸ σου σπίτι καὶ τὴν πατρίδα μας ;»

Ὁ Πέτρος συγκινήθηκε, γιατί ἔβλεπε πὼς ὁ πατέρας του εἶχε δίκιο. «Θὰ σὲ ἀκούσω, πατέρα μου, θὰ μείνω στὸ σπίτι μας» εἶπε, ἐνῶ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ πατέρα του.

4. Πῶς ὁ Πέτρος ἔφυγε μυστικά γιὰ τὴν Ἀμερική.

1

Τὸ χρόνο ἐκεῖνο ἔτυχε νὰ πέση κακὴ ἀρρώστια.

Ὁ Πέτρος καὶ τὰ δύο ἀδερφάκια του ἀρρώστησαν.

Ὁ γιατρός ἐρχόταν δύο φορές τὴν ἡμέρα, πρωὶ καὶ βράδυ.

Ἡ μητέρα ἀγρυπνοῦσε ὅλη τὴ νύχτα κοντὰ στὰ κρεβάτια τους καὶ δρόσιζε τὰ μέτωπά τους, πού τὰ ἔφηνε ὁ πυρετός.

Μὲ γλύκα τοὺς μιλοῦσε καὶ τοὺς ἔσιαζε ἀναπαυτικά τὰ προσκέφαλα.

Μαλακὰ μαλακὰ ἔσερνε τὸ χέρι καὶ χάιδευε τὰ μαλλάκια τους.

Ὁ Πέτρος ὅμως καὶ στὸν πυρετὸ ἀπάνω ὠνειρευόταν πάντα τὴν ἀπέραντη θάλασσα, μὲ τὰ μεγάλα καράβια, καὶ τοὺς ξένους μακρινούς τόπους

2

Σὲ λίγο τὰ δύο ἀδερφάκια του τὰ θέρισε σὰν τρυφερά στάχια ὁ χάρος καὶ τὰ ἔθαψαν στὸ νεκροταφεῖο.

Ἡ χαροκαμένη μάνα ἦταν ἀπαρηγόρητη. Μὲ πῖο πολλὴ λαχτάρα ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της τὸ μονάκριβο τώρα ἀγοράκι της, τὸν Πέτρο της.

Μὲ ματιὰ γεμάτη στοργὴ καὶ θλίψη τὸν κοίταζε

ὁ πατέρας του σὰ νὰ ἔλεγε: «Πέτρο, παιδί μου! εἶσαι τὸ μὴναχὸ καμάρι μας».

Ὁ Θεὸς τοὺς λυπήθηκε καὶ ὁ Πέτρος σὲ λίγο ἔγινε καλά.

Τώρα ἔνωθε κι αὐτός, πὼς στήν τόση στοργή τῶν δικῶν του ἔπρεπε νὰ δείχνη ὅσο μπορούσε μεγαλύτερη ἀφοσίωση καὶ ὑπακοή.

3

Ὡστόσο ὁ Πέτρος βασανιζόταν πάντα μὲ τὴν ἰδέα τοῦ ταξιδιοῦ. Νύχτα μέρα τοῦ φαινόταν, πὼς κάποιος τοῦ τρυποῦσε τὸ μυαλὸ μὲ τ'ἀδιάκοπα λόγια: «Νὰ φύγης! νὰ φύγης! Ἀκόμη ἐδῶ; Νὰ τὰ καράβια. Φύγε! φύγε!»

Πέρασε ὀλόκληρος χρόνος πού βασανιζόταν ἔτσι.

Τέλος δὲ βάσταξε, πηγαίνει στὴ μητέρα του καὶ λέει: «Μητερούλα μου, νὰ σὲ χαρῶ, λυπήσου με, δὲ βαστῶ· θέλω νὰ πάω μὲ τὰ καράβια. Κάμε μου τὴ χάρη νὰ πάρης τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν πατέρα. Κάμε μου αὐτὴν τὴ χάρη, καλὴ μου μάνα, νὰ μοῦ περάσῃ ὁ καημός».

Πολλὴ ὥρα δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

«Παιδί μου, γιατί μὲ βασανίζεις ἔτσι;» τοῦ λέει τέλος. «Ἐσύ, τὸ μονάκριβό μας παιδί, νὰ μᾶς φύγης; Θέλεις νὰ μᾶς ἀφήσης μὲ τὴν Ἄννα μοναχά;

»Πέτρο, ποῖος θὰ μᾶς εἶναι στῆριγμα στὰ γερατειά μας; Τὴν ὥρα, παιδί μου, πού θὰ μάθω πὼς ἔφυγες θὰ πεθάνω».

Ὁ Πέτρος δὲν ξαναμίλησε γιὰ τὸ ταξίδι του, μὰ καὶ ὁ νοῦς του δὲν ξεκολλοῦσε ἀπ' αὐτό.

Τώρα πιά ἦταν δεκαἕξι χρονῶν παλικάρι.

Πέρασε ὁ Ἰούλιος καὶ ἦρθε μὲ τὰ γλυκά του ὀπωρικὰ ὁ Αὐγούστος.

Μιὰ μέρα στεκόταν ὕπως τὸ συνήθιζε στὸ λιμάνι καὶ ἔβλεπε τὰ καράβια πὺ ἔφευγαν.

Ἐξαφνα κάποιος τὸν ἐχτύπησε στὸν ὄμο φιλικὰ. Ἦταν ἄλλοτε συμμαθητὴς του καὶ παιδὶ πλοιάρχου.

«Τί κάνεις, Πέτρο;»

—«Ἄς ποῦμε καλά. Ἐσύ ποῦ βρίσκεσαι; Ἐχω τόσον καιρὸ νὰ σὲ δῶ».

—«Ἦμουν ταξίδι, καὶ σὲ λίγο φεύγω πάλι μὲ τὸ καράβι μας γιὰ τὴν Ἀμερική. Νάτο! ἐκεῖ πέρα εἶναι ἀραγμένο».

—«Ἄχ, σὲ ζηλεύω, φίλε μου» εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ Πέτρος.

—«Γιατί;»

—«Ἦθελα κι ἐγὼ νὰ μποροῦσα νὰ ταξιδέψω».

—«Ἄν μποροῦσες! Καὶ γιατί δὲν μπορεῖς;»

«Δὲν ἔχω χρήματα...» εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Πέτρος.

«Καλέ, τί λές! Καὶ σκοτίζεσαι γι' αὐτό; Ἐλα τὸ χέρι σου καὶ δρόμο. Σὲ παίρνω χάρισμα».

Ὁ Πέτρος πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου του καὶ λέει: «Σ'εὐχαριστῶ. Μὲ σιλαβώνεις μὲ τὴν καλοσύνη σου».

Καὶ χωρὶς νὰ συλλογιστῇ τοὺς δικούς του, πή-
δησε στὴ βάρκα μὲ τὸ φίλο του, καὶ σὲ λίγο ἀνέβηκαν
στὸ καράβι.

Αὐτὸ ἔγινε οἷς δέκα τοῦ Αὐγούστου.

ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

5. Τὸ ταξίδι.

1

Προσταχτικὴ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου
ἀπὸ τῆ γέφυρα: « Σηκῶστε τὴν ἄγκυρα! »

Μὲ κόπο τὴν τραβοῦν οἱ ναῦτες ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς
θάλασσης.

Χτυποῦν γρήγορα καὶ δυνατὰ οἱ καρδιές τῶν
ναυτῶν καὶ τῶν δικῶν τους, ποὺ στέκουν στὴν προκυ-
μαία. Στὸν ἀέρα κάτασπρα μαντίλια κουνοῦν: « Ἐχετε
γεια! στὸ καλὸ! Ἐχετε γεια! στὸ καλὸ ».

Ὁ Πέτρος στέκεται στὸ κατάστρωμα. Ἡ πόλη
λαμποκοπᾷ κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Μιά βάρκα μὲ τέσσερα κουπιὰ σέρνει τὸ καράβι
πίσω της, δεμένο μὲ χόντρο παλαμάρι. Οἱ ναῦτες
σκαρφαλώνουν στὰ σκοινιά καὶ ἀπλώνουν τὰ πανιά.

Σὲ λίγο τὸ καράβι ἀφήνει τὸ λιμάνι. Ὅλο καὶ
μακραίνει ἀπὸ τὴ στεριά. Πρῶτα ἡ πόλη, κι ὕστερα
τὰ βουναλάκια ἀπὸ λίγο λίγο χάνονται στὸν ὄριζοντα,
καὶ στὸ τέλος μόνον οἱ πιὸ ψηλές κορφές τῶν γύρω
βουνῶν φαίνονται ἐκεῖ μακριά.

Κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς τρίτης μέρας ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ στενοχωριέται.

Τὸ καράβι κυλᾷ πέρα δῶθε. Ὁ Πέτρος ζαλίζεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ κρατιέται.

Ἔλα τοῦ φαίνονται πὼς στριφογυρίζουν.

Κάποτε πέφτει φαρδὺς πλατὺς ἀπάνω στὸ κατάστρωμα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῆ. Τὸν ἔπιασε ζάλη. Φωνάζει, μὰ δὲν τὸν προσέχει κανεὶς!

Τότε θυμᾶται τὸ πατρικὸ σπίτι του, τοὺς δικούς του, πού τοὺς ἔφυγε κρυφά, καὶ ἀναστενάζει: «Ἄχ μάννα μου, ἄχ μανούλα μου!»

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν πλησιάζει ὁ φίλος του καὶ τοῦ λέει: «Πῶς τὰ πέρασες χτέες, Πέτρο; Θὰ νόμιμοες πῶς ἦταν τρικυμία;»

—«Τρικυμία!» κάνει μὲ θαυμασμὸ ὁ Πέτρος. «Αὐτὸ ἦταν ἄγρια φουρτούνα».

«Γιὰ ἓνα στεριανό, βέβια» λέει γελώντας ὁ φίλος του. «Ἐ, φίλε μου, γιὰ μᾶς εἶναι ἀστεῖα!»

Μίαν ἄλλη μέρα, ὕστερα ἀπὸ τὸ βραδινὸ φαγί, στεκόταν ὁ Πέτρος στὸ κατάστρωμα καὶ κοίταζε τὸν οὐρανό.

Οἱ γλάροι πετοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ τὸ ψηλὸ κατάρτι· ψηλότερα κρεμασμένα ἦταν τὰ σύννεφα καὶ ὁ οὐρανὸς ἀκόμη πιὸ ψηλά.

«Πόσο ψηλὰ νὰ εἶναι;» συλλογιζόταν ὁ Πέτρος. «Ἄχ, νὰ μπορούσα νὰ πετάξω ψηλά, πολὺ ψηλὰ σὰν τὰ πουλιὰ κι ἐγὼ!»

Στὸ ἀναμεταξὺ σιγὰ σιγὰ βράδιαζε καὶ τ' ἀστέρια πρόβαλαν στὸν ἀπέραντο θόλο τ' οὐρανοῦ.

«Ἡθελα νὰ πετοῦσα ἀπὸ ἀστέρι σὲ ἀστέρι!» λέει.

Νιώθει τότε κάποιο μεγάλο βάρος νὰ τοῦ πλακῶνῃ τὴν καρδιά.

«Τάχα δὲ μὲ βλέπει ἀπὸ κεῖ ἀπάνω μὲ τὰ χίλια λαμπρὰ μάτια τῆς νύχτας ὁ Θεός; Δὲν ξέρει τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμα; Οἱ γονεῖς μου φυσικὰ δὲ μὲ βλέπουν· εἶναι πολὺ μακριά. Ὁ Θεὸς ὅμως, τὸ νιώθω καλά, πῶς εἶναι πολὺ, πάρα πολὺ κοντά μου».

4

Λίγες ἡμέρες ὑστερώτερα ὁ Πέτρος ἄκουσε ξυπνώντας τρεξίματα καὶ κραυγὲς ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Οἱ ναῦτες ἔτρεχαν πέρα δῶθε κι ἕνας τοὺς εἶπε: «Παιδιά, δυνατὴ φουρτούνα μᾶς πλάκωσε».

Τὰ κύματα τράνταζαν τὸ καράβι καὶ τὰ πλευρὰ του ἔτριζαν.

Σὰν καρυδότσουφλο τὸ πετοῦσαν πότε δᾶ πότε κεῖ. Πότε βούλιαζε ἀπὸ τὴ δεξιὰ μεριά καὶ πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ὁ Πέτρος κυλιόταν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο.

«Παναγία μου, βουλιάζομε!» φώναζε κάθε λίγο.

Χλομὸς ἀπὸ τὸ φόβο συλλογίστηκε: «Ἄχ! γιατί νὰ μὴν εἶμαι στὴν πατρίδα μου, τὴν ὁμορφὴ ζεστὴ καμαρούλα μου; Ἄχ, νὰ σωθῶ, καὶ ἀμέσως θὰ γυρίσω στοὺς δικούς μου».

Ἡ τρικυμία βάσταζε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ὅλην τὴ νύχτα.

Μόλις κατὰ τὰ ξημερώματα ἔπεσε ὁ ἄνεμος. Σὲ λίγο ἤσυχασε καὶ ἡ θάλασσα. Κατὰ τὸ βράδυ ξαστέρωσε ὁ οὐρανός.

Ὁ Πέτρος ἤσυχασε καὶ ζωήρεψε πάλι. Ἔτρεχε στὸ κατάστρωμα, καὶ χαιρόταν γιὰ τὸν ξάστερο οὐρανὸ καὶ γιὰ τὰ κύματα πού λαμποκοποῦσαν.

6. Τὸ ναυάγιο.

Εἶχαν περάσει ὡς τώρα μερικὲς ἐβδομάδες.

Ὁ Πέτρος ξέχασε ὅλως διόλου τὴν ἀπόφασή του νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του.

Ὁ ἥλιος ἦταν πάρα πολὺ φλογερός. Βαθιὰ σιωπὴ βασίλευε γύρω. Σὰν ἀποκαρωμένη φαινόταν ἡ θάλασσα· καμιὰ ζαρωματιὰ δὲ χάραζε ἀπάνω της, οὔτε ἡ παραμικρὴ πνοοῦλα ἀνέμου δὲ φυσοῦσε. Τὰ πανιὰ κρέμονταν χαλαρωμένα.

Μακριὰ στὸν ὀρίζοντα ἦταν ἕνας κατάμαυρος καὶ θεόρατος τοῖχος ἀπὸ σύννεφα.

Ἐξαφνα δυνατὸς ἀέρας πλάγιασε τὸ καράβι.

Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ φουσκώνῃ. Σὰ βουνὰ σηκώθηκαν τὰ κύματα.

Τὸ καράβι τότε ἀνέβαινε ψηλά, πότε βυθιζόταν σὰ νὰ βούλιαζε.

Δυνατὰ καὶ ἀλύπητα χτυποῦσαν τὰ κύματα στὰ πλευρά του· τὰ ξάρτια σφύριζαν καὶ τὰ πανιὰ σκίζονταν.

Μὲ πολὺν κόπο κατώρθωσε ὁ Πέτρος νὰ κατεβῆ στὴν καμαρούλα του.

Κάθε στιγμή ἔλεγε: «Τώρα θὰ μᾶς ρουφήξουν, τώρα θὰ μᾶς καταπιοῦν τὰ κύματα».

Στὸ ἀναμεταξὺ νύχτωσε. Οἱ ἀστραπὲς σὰ φίδια ἔσκιζαν τὸ μαῦρο οὐρανό. Ἡ ἀνεμοζάλη οὐρλιαζε κι ἓνας γεροναύτης τραγουδοῦσε:

Μαύρη νυχτιὰ κι ἀνάστερη,
τὰ κύματα μουγκρίζουν
βροντᾶ κι ἀστράφτει,
οἱ κεραυνοὶ τὰ κύματα ξεσκίζουν
σὰ φίδια λαμπερά.

Βοήθα, Χριστέ, τριζοβολᾶ,
θ' ἀνοίξη τὸ καρᾶβι.
Βοριάς κακός, ἀλύπητος
μνήματα χίλια σκάβει
στὰ μαῦρα τὰ νερά.

Ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ νύχτα.

Ἡ φουρτούνα μάνιαζε ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ.

Ὅσο μακριὰ καὶ ἂν ἔβλεπες, πουθενὰ δὲ φαινόταν στεριά, πουθενὰ σωτηρία.

Συλλογιζόταν ὁ Πέτρος: «Ἄν σπάση τὸ τιμόνι, πῶς θὰ σωθοῦμε;»

Μὲ τέτοια ἀνησυχία πέρασε ὅλη τὴν ἡμέρα κι ἤρθε ἡ νύχτα.

Ἡ τρικυμία ὀλοένα δυνάμωνε.

Ἐξαφνα ὁ Πέτρος νιώθει μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ. Τὸ καρᾶβι τραντάχτηκε μὲ τρομαχτικὸ κρότο, κράχ! σὰ νὰ ἔγινε χίλια κομμάτια.

Χτύπησε άπάνω σ' ένα βράχο κι έμεινε καρφωμένο. Οί ναύτες φωνάζουν: «Τò καράβι κάνει νερά».

Τò νερό όρμα και πλημμυρίζει τò καράβι· όλοι βγάζουν δυνατές κραυγές: «βοήθεια ! βοήθεια!»

Ό καθένας συλλογίζεται πώς νά σωθῆ από τò θάνατο.

Μιά βάρκα μένει μόνο, τις άλλες τις σάρωσαν τὰ κύματα. Τῆ ρίχνουν στῆ θάλασσα.

Πηδοῦν μέσα όλοι, πηδᾶ και ό Πέτρος τελευταῖος.

Για πολλή ώρα παλεύουν με τὰ κύματα άντρωμένα οί ναύτες.

Κάποτε ένα θεόρατο κῦμα, ἴσαμε ένα σπίτι, έσπασε όρμητικό και άκράτητο άπάνω στῆ βάρκα και τῆ βύθισε.

7. Ό Πέτρος σώθηκε.

Ένα κῦμα τράβηξε τόν Πέτρο βαθιά οτά νερά· "Άλλο κῦμα τόν φέρνει άμέσως άπάνω.

Εἶδε για μιá στιγμή τò φῶς, πολύ γρήγορα βρέθηκε πάλι κάτω.

Τρίτο κῦμα τόν ξαναφέρνει άπάνω και κατορθώνει ό Πέτρος νά κρατᾶ τò κεφάλι έξω από τò νερό. "Ήξερε καλό κολύμπι από μικρός και τώρα νά πού του χρεσίμεινε.

Κοιτάζει παντοῦ γύρω, αλλά πουθενά δέ φαινόταν στεριά.

2

Σε λίγο όμως πέρα μακριά ξεχωρίζει κάτι· νέο κῦμα τόν σπρώχνει πρὸς τὰ εκεί· ἦταν στεριά. Με

κόπο πολύ πλησιάζει, όταν ένα μεγάλο κύμα τον αρπάξει, τον τινάζει και τον ρίχνει άπάνω σ'ένα βράχο.

Νόμισε πώς τὸ κεφάλι του ἔγινε χίλια κομμάτια.

3

Ἄρπάχτηκε μὲ τὰ δυό του χέρια ἀπὸ τὸ βράχο, γιὰ νὰ μὴν τὸν ξαναπάρη τὸ κύμα καὶ τὸν ρίξῃ στὴ θάλασσα.

Ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμη, νὰ σκυρφαλώσῃ ὅσο μπορούσε ψηλότερα.

Καὶ μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ λιγοθύμησε.

4

Ὁ Πέτρος ἔμεινε ἔτσι πολλὴ ὥρα ἀναίσθητος.

Κάποτε συνῆρθε καὶ ἀνοιξε τὰ μάτια του. Εἶδε τριγύρω του τὸ γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τὸ λαμπρὸ φῶς τῆς αὐγῆς, κάτω τὸ στερεὸ καστανὸ χῶμα κι ἔμπρὸς του τὴν ἀπέραντη θάλασσα.

Ἐνίωσε πῶς ἦταν ἀκόμη ζωντανός.

Γονάτισε, ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ εἶπε :

« Πατέρα μου ποῦ εἶσαι στὸν οὐρανό,
» ἐσύ μ' ἔσωσες. Μεγάλη ἡ χάρις σου!»

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΜΟΝΟΣ

8. Τὸ νησί.

1

«Ποῦ εἶναι οἱ σύντροφοί μου;» Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη του σκέψη καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη.

Μὰ κανεὶς δὲν ἀποκρίνεται. Ὅλα γύρω ἦταν σιωπηλά.

Νόμισε πῶς ἄκουσε θόρυβο στοὺς θάμνους καὶ συλλογίστηκε: « Δυστυχία μου! χωρὶς ἄλλο θὰ εἶναι ἄγρια θηρία ἐκεῖ μέσα. Τώρα θὰ ὀρμήσουν ἀπάνω μου. Πῶς νὰ σωθῶ; ποῦ νὰ φύγω; Μὲ τί νὰ τὰ ἐμποδίσω;»

2

Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ πεινοῦσε καὶ διψοῦσε πολὺ. Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν εἶχε φάει τίποτα.

Τὸ νερὸ τῆς θάλασσας ἦταν ἀρμυρὸ καὶ ἔφερνε ἀηδία.

Στὸ ἀναμεταξὺ νύχτωσε. Ὁ Πέτρος ἦταν κατακουρασμένος, καὶ ἔπρεπε νὰ βρῆ μέρος νὰ περάσῃ τὴ νύχτα.

Ποῦ νὰ μείνῃ ὅμως; Πουθενὰ δὲ φαινόταν σπίτι, καλύβα ἢ σπηλιά.

Γιὰ πολὺν καιρὸ ἔμεινε ἀπελπισμένος. Ἐπιτέλους συλλογίστηκε: «Πρέπει νὰ κάμω ὅπως τὰ πουλιά· θ' ἀνεβῶ σ' ἓνα δέντρο».

Βρῆκε λοιπὸν ἓνα, ποῦ εἶχε τόσο πυκνά κλαδιά, ὥστε μπορούσε νὰ καθίση ἀπάνω κάπως ἀναπαυτικά καὶ ν' ἀκουμπήσῃ τὴ ράχη του. Τέλος ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ εἶπε:

«Θεέ μου, συμπάθησέ με γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ ποῦ ἔκαμα στοὺς γονεῖς μου. Στέγνωσέ τους τὰ δάκρυα καὶ στείλε τους γλυκὸν ὕπνο.

»Μόνος μου ἀδύνατο νὰ φυλαχτῶ καὶ τώρα. Ἐσὺ φύλαξέ με, Θεέ μου! Ἀμήν».

Βολεύτηκε ὅσο μπορούσε καλύτερα καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Μόλις ξύπνησε τὸ πρωί, εἶδε τὸν οὐρανὸ ὀλοφῶτεινο. Ὁ ἥλιος γελοῦσε λαμπρὸς καὶ ἡ θάλασσα ἤσυχη λαμποκοποῦσε.

Μὲ μεγάλη προσοχὴ κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο.

3

Γρήγορα ὅμως ἄρχισε νὰ πεινᾷ. Ἐψάξε, μὰ ὅλα τὰ δέντρα γύρω του ἦταν ἄκαρπα, καὶ κάτω ξερὸ χορτάρι.

Μόλις ὅμως προχώρησε λίγο, εἶδε ἓνα φυτὸ πολὺ γνωστό. Ἦταν καλαμποκιά μὲ τρία μεγάλα καλαμπόκια.

Ἐκοψε τὸ ἓνα, τὸ ξεφλούδισε, ἔβγαλε μὲ τὰ νύχια του τὰ ξερὰ σπειριὰ καὶ τὰ ἔφαγε ὡμά.

Τ' ἄλλα δυὸ καλαμπόκια τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε ὀλοένα ψηλότερα καὶ ἡ ζέστη δυνάμωνε.

Ὡστόσο τὸν τυραννοῦσε φοβερὴ δίψα. Ἡ γλῶσσα του κολλοῦσε στὸν οὐρανίσκο. Γύριψε παντοῦ, μὰ πουθενὰ δὲ βρῆκε νερὸ νὰ πιῇ.

Σὲ λίγο ὅμως ξαφνίστηκε. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἀκουόταν σιγανὸ γαργάρισμα.

Πετάχτηκε ἀμέσως ἀπάνω καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνη. Καὶ νὰ, ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ βράχου ξεπηδοῦσε δροσερὸ καὶ γάργαρο νεράκι.

Ἐσκυψε ἀμέσως καὶ ἤπιε, ὥσπου ἔσβησε τὴ δίψα του. Στὴ ζωὴ του δὲ θυμόταν νὰ εἶχε πιεῖ πιὸ νόστιμο καὶ δροσιστικὸ πιτό.

4

Ὁ Πέτρος ὕστερα συλλογίστηκε: «Πρέπει νὰ ψάξω νὰ βρῶ ἄλλη κατοικία. Τὸ δέντρο εἶναι πάρα πολὺ ἄβολο· με πονοῦν τὰ κόκαλά μου. Ἐπειτα μπορεῖ νὰ πέσω καὶ νὰ σκοτωθῶ.

» Ἄς ἀνεβῶ στὸ βουνό, νὰ δῶ ποῦ εἶναι τὰ σπίτια ».

Ἐσπασε ἓνα γερὸ κλαδὶ μὲ τὰ χέρια του γιὰ ραβδί καὶ ξεκίνησε ν' ἀνεβῆ στὸ βουνό.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἦταν στὴν κορφή. Κοίταξε γύρω, μὰ δὲν εἶδε οὔτε σπίτι οὔτε καλύβα.

Ἀπὸ κανένα μέρος τοῦ δάσους δὲν ἀνέβαινε καπνός· κανένας ἀγρὸς καλλιεργημένος· τίποτα δὲ φανέρονε πὼς ἦταν ἐκεῖ ἄνθρωποι. Δέντρα καὶ θάμνοι, ἄμμος καὶ βράχοι, καὶ γύρω γύρω νερὸ καὶ μόνο νερὸ.

«Εἶμαι λοιπὸν ἀπάνω σὲ νησί, μόνος, ἔρημος,

χωρίς τροφή, χωρίς σπίτι, χωρίς όπλα ! Τί θ' ἀπο-
γίνω ;» εἶπε ὁ Πέτρος μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

«Τάχα θὰ ἔρθῃ κανένα καράβι νὰ μ' ἐλευθερώσῃ;»

Κοίταξε μακριὰ στὴ θάλασσα· πουθενὰ καράβι!

Ἄργα καὶ θλιμμένα σήκωσε τὰ μάτια του στὸν
οὐρανὸ σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια.

9. Ὁ Πέτρος φροντίζει γιὰ σπίτι.

1

Ὁ Πέτρος κάθισε ἀπάνω σ' ἓνα λιθάρι καὶ συλ-
λογιζόταν τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

* Ἀκόμῃ δὲν ἦταν μεσημέρι, καὶ ὅμως ἔτρεμε γιὰ
τὴ νύχτα.

Τότε εἶδε κάτι παράξενους βράχους καὶ εἶπε:
«Πιὸ καλὰ παρὰ τὸ δέντρο θὰ μὲ προφυλάξουν οἱ
βράχοι ἀπὸ τὴ βροχή, ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ ἀπὸ τὰ
ἄγρια ζῶα».

Πάει κοντὰ καὶ βλέπει ἓνα ἀγκαθερὸ θάμνο,
ποῦ ἔβγαине σχεδὸν μπροστὰ ἀπὸ μιὰ μικρὴ σπηλιά.

«Ἡ σπηλιά θὰ γίνῃ σπίτι μου» συλλογίζεται
ὁ Πέτρος. «Πρέπει ὅμως νὰ βγάλω τὰ κλαδιά».

Αὐτὸ ἦταν εὐκόλο νὰ τὸ πῆ, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὸ
κάμῃ. Δὲν εἶχε οὔτε ἀξίνα, οὔτε πριόνι, οὔτε κὰν
ἓνα μαχαίρι.

Δοκιμάζει νὰ ξεριζώσῃ τὸ θάμνο μὲ τὰ χέρια του,
μὰ τοῦ κάκου !

«Τότε θά τόν ξεχώσω» εἶπε ὁ Πέτρος.

Σκαλίζει μὲ τὰ νύχια του, μὰ τὸ χῶμα ἦταν πολὺ σκληρό. Τί νὰ κάμη;

Βρίσκει κάποιο διχαλωτὸ ξύλο καὶ σκαλίζει τὸ χῶμα. Καὶ ἔτσι ὅμως ἀργοῦσε πολὺ.

Κατὰ τύχη βρίσκει μιὰν ἀχιβάδα. Μὲ αὐτὴ μποροῦσε νὰ δουλεύη πιὸ εὐκολα. Ἐλα ὅμως ποὺ αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἦταν πολὺ βαριά καὶ ὁ Πέτρος δὲν εἶχε συνηθίσει νὰ δουλεύη!

Ὁ ἥλιος τοῦ ἔψηνε τὸ κεφάλι. Οἱ βράχοι ἐβγαζαν πύρα σὰ φοῦρνος. Ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὴ ζέστη τὸν ἔπιασε δυνατὸς πονοκέφαλος. Ὅμως δὲν παύει, μὰ ἐξακολουθεῖ νὰ δουλεύη.

Εἶχε πιά σκαλίσει ἀρκετὰ τὸ χῶμα. Οἱ ρίζες ἔμεναν ἐλεύθερες. Ἦταν ὅμως πολὺ στερεὰ σφηνωμένες στὶς σκισμάδες τῶν βράχων. Ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦσε ὁ Πέτρος, δὲν μπορούσε νὰ τὶς ξεριζώσῃ.

Δοκιμάζει μὲ τὴν ἀχιβάδα νὰ κόψῃ μιὰ ρίζα. Τὸ ὄστρακο ὅμως ἔσπασε.

Πολλὴ ὥρα στάθηκε χωρὶς νὰ ξέρῃ τί νὰ κάμη.

«Πρέπει νὰ βρῶ κατιτί, νὰ εἶναι κοφτερὸ σὰν τὴν ἀχιβάδα, μὰ καὶ πιὸ στερεό, γιὰ νὰ μὴ σπάζῃ» συλλογίστηκε.

Ψάχνει λοιπὸν καὶ βρίσκει μιὰ χαλκοπράσινη σκληρὴ πέτρα μὲ κόψῃ. Βρίσκει καὶ μιὰν ἄλλη βαρύτερη.

Μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι ἔβαζε τὸ κοφτερὸ λιθάρι ἀπάνω στὴ ρίζα καὶ μὲ τὸ ἄλλο χτυποῦσε δυνατά,

ώσπου τὴν ἔκοψε. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ γιὰ τὶς ἄλλες.

Εἶχε μείνει μοναχὰ μία ρίζα, αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ πιὸ χοντρή.

Ἐπιτέλους ἓνα κρὰκ ἀκούστηκε καὶ κόπηκε καὶ ἡ τελευταία ρίζα.

3

Τώρα πιά εἶχε σκοτεινιάσει. Τὸ φεγγάρι ὀλάργυρο καὶ στρογγυλὸ πρόβαλε στὸν οὐρανό.

Ὁ Πέτρος μάζεψε ἀρκετὸ ξερὸ χορτάρι καὶ ἐτοίμασε μαλακὸ στρῶμα.

Μόλις ξαπλώθηκε, εἶδε νὰ μπαίνει στὴ σπηλιὰ τὸ χλομὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ φοβήθηκε. «Πόσο εὐκόλα μποροῦν νὰ μποῦνε στὴ σπηλιὰ τ'ἄγρια θηρία» εἶπε καὶ πετάχτηκε ἔξω.

Λίγο παραπέρα ἀπὸ τὴ σπηλιὰ εἶδε ἓνα μεγάλο λιθάρι.

Μὲ πολὺν κόπο τὸ κύλισε ὡς τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

Τότε μπῆκε μέσα, ἔπιασε μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὸ λιθάρι καὶ τὸ τράβηξε, ὡσπου ἔκλεισε καλὰ τὴν εἴσοδο.

Ξαπλώθηκε εὐχαριστημένος, καὶ κλείνοντας τὰ μάτια συλλογιζόταν: «Ἐτσι τώρα ἔχω ἓνα κλεισμένο σπιτάκι. Μπορῶ νὰ ξαπλώνωμαι ἡσυχος».

10. Ὁ Πέτρος συγυρίζει τὸ σπίτι του.

1

Τὸ πρωὶ ὁ Πέτρος εἶχε δυνατὸ πονοκέφαλο.

Ἀπὸ ποῦ αὐτὸ τὸ κακό; Ὁ ἥλιος χτὲς ἔκαιγε πολὺ.

Παπαμιχαήλ, Πέτρος Λάρας, ἔκδ. 10.

Τότε συλλογίστηκε : « Πρέπει νὰ φτιάσω ἕνα καπέλο νὰ μὴν παθαίνω τὰ ἴδια. Μὰ πῶς ;

» Δὲν ἔχω οὔτε καλαμιὰ, οὔτε κλωστή, οὔτε βελόνα ».

Ὁ ἥλιος ὅσο ἀνέβαινε ἔκαιγε καὶ πιὸ πολὺ.

Πῆγε τότε καὶ κάθισε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

Κοιτάζει προσεχτικώτερα τὸ δέντρο. « Ἀπὸ τὰ φύλλα του μπορῶ νὰ κάμω ἕνα καπέλο » εἶπε.

2

Σκαρφάλωσε ἀπάνω, καὶ νά, τὸ δέντρο δὲν εἶχε μονάχα μακριὰ φύλλα· ἀνάμεσα στὰ φύλλα εἶχε καὶ καρπούς μακρουλοὺς καὶ χοντροὺς ὡς τρία δάχτυλα, πού ἔμοιαζαν μὲ μικρὰ ἀγγουράκια.

Ἐκοψε φύλλα καὶ καρπούς. Τῆ στιγμῆ πού πῆγε νὰ δοκιμάσῃ ἕναν καρπό, ἄκουσε ἐκεῖ κοντὰ ἑλαφρὸ τρίξιμο.

Μάζεψε βιαστικὰ φύλλα καὶ καρπούς, κι ἔτρεξε γρήγορα στὴ σπηλιά του.

Οἱ μπανάνες ἦταν πάρα πολὺ νόστιμες, ἀπάνω κάτω σὰν τὰ γλυκὰ τ'ἀχλάδια, καὶ ἡ μυρουδιά του θύμιζε τὶς φράουλες.

3

Ἀφοῦ ἔφαγε ἀρκετά, ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ καπέλο.

Ἐκοψε δυὸ βέργες. Τὶς ἔπλεξε μαζὶ κι ἔκαμῃ ἕνα στεφάνι.

Μὰ τὸ στεφάνι δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῆ χωρὶς νὰ δεθῆ μὲ σπάγγο. Πότε γινόταν μεγαλύτερο καὶ πότε μικρότερο. Καὶ ἔπρεπε νὰ ταιριάζῃ στὸ κεφάλι του.

Ξερίζωσε χορτάρι κι ἔδесе τὸ στεφάνι. Τὸ χορτάρι ὅμως δὲ βαστοῦσε ὅλο καὶ κομματιαζόταν.

Τότε θυμήθηκε πὼς εἶχε δεῖ περιπλοκάδες νὰ κρέμονται ἀπὸ πολλὰ δέντρα. Ἦταν ὅμως πολὺ σκληρὲς καὶ τὶς ἔκοψε μὲ τὰ δόντια του!

Μὲ τὶς περιπλοκάδες ἔδесе τὸ στεφάνι· τώρα τοῦ χρειάζονταν καρφίτσες. Ἐκοψε μὲ προσοχὴ ἀρκετὲς ἀγκίδες ἀπὸ ἀγκάθια. Κάθε φύλλο τὸ δίπλωνε στὴν ἄκρη καὶ τὸ κάρφωνε μὲ τὶς ἀγκίδες ὀλόγυρα στὸ στεφάνι.

Ἐδесе ὕστερα τὰ κοτσάνια τῶν φύλλων κι ἔτσι τὸ καπέλο ἦταν ἔτοιμο.

Φυσικὰ ἦταν ἀστεῖο νὰ τὸ βλέπη κανεὶς ὅμοιο μὲ χάρτινο χωνί, μὰ τὸν ἐφύλαγε πολὺ καλὰ ἀπὸ τὸ δυνατὸ ἥλιο.

4

Τὸ φαγὶ λοιπὸν τοῦ Πέτρου ἦταν ἀραποσίτι καὶ μπανάνες, κι ὅταν διψοῦσε, ἔπινε ἀπὸ τὴν πηγὴ. Γιὰ ποτήρι εἶχε τὶς γοῦφτες του.

Ἐννιά μέρες εἶχε ὡς τώρα στὸ νησί.

Καὶ κάθε μέρα κοίταζε μακριὰ στὴ θάλασσα μ'ἐπιμονή, ὥσπου τοῦ πονοῦσαν τὰ μάτια.

« Ποιὸς ξέρει » ἔλεγε καταλυπημένος, « πόσον καιρὸ πρέπει νὰ περιμένω! »

Τότε τοῦ ἤρθε στὸ νοῦ: « Κύρ Πέτρο, θὰ ξεχάσης πόσες μέρες θὰ εἶσαι ἐδῶ, ἀν δὲν τὶς γράφης ».

Μὰ ποῦ καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ τὶς γράφῃ; Κοντυλοφόρο δὲν εἶχε οὔτε πέννι, οὔτε μελάνι, οὔτε χαρτί.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ συλλογίστηκε τὸν ἄμμο τῆς θαλασσας.

Ἄμεσως ὅμως κατάλαβε πὸς οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ κύματα θὰ ἔσβηναν τὰ γράμματα ἀπὸ τὸν ἄμμο.

« Πρέπει νὰ βρῶ κάτι » ἔλεγε μέσα του.

« Εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρω καὶ πότε εἶναι Κυριακή. Πρέπει μιὰ μέρα τὴν ἐβδομάδα νὰ ξεκουράζωμαι ὅλος ὁ νοῦς μου τότε θὰ εἶναι στὸ σπῆτι μας καὶ στὸ Θεό ».

Ἐπιτέλους τὸ βρῆκε.

Διάλεξε δυὸ δέντρα, ποῦ ἦταν κοντὰ τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἐψαξε ὕστερα καὶ βρῆκε ἓνα μικρὸ μυτερὸ λιθάρι.

Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ πέτρινο κοντύλι σκάλισε στὴ φλούδα ἑνὸς δέντρου :

Ναυάγιο.

Κυριακὴ 10 Σεπτεμβρίου

Ἀποκάτω χάραξε ἑπτὰ γραμμὲς γιὰ τὴν πρώτη ἐβδομάδα, γιὰτὶ μιὰ ἐβδομάδα ἔχει ἑπτὰ ἡμέρες.

Τὴν πρώτη γραμμὴ γιὰ κάθε ἐβδομάδα τὴ χάραξε πῶς μεγαλύτερη, νὰ φανερώνη τὴν Κυριακή.

Ἀπὸ τῶρα κι ἐμπρὸς λοιπὸν ἔπρεπε κάθε βράδυ νὰ χαρτικῶνη καὶ ἀπὸ μιὰ γραμμὴ στὸ δέντρο. Ἔτσι τῶρα εἶχε καὶ ἡμερολόγιο.

Τὸ ἄλλο δέντρο τὸ ἔλεγε δέντρο τῶν μηνῶν. Στὴ φλούδα τοῦ ἀπάνω χαράκωνε μιὰ γραμμὴ, ὅταν τελείωνε ἓνας μῆνας.

Φυσικὰ αὐτὸ ἦταν κάπως δύσκολο· ὅλοι οἱ μῆνες δὲν εἶναι ἴσοι· ἄλλοι ἔχουν τριάντα μέρες καὶ ἄλλοι τριάντα μία. Βάλε κι ἓναν ποῦ ἔχει εἰκοσιοχτῶ.

Θυμῆθηκε τότε, ποῦ ὁ δάσκαλος τοὺς εἶχε δείξει πῶς νὰ βρίσκουν ποῖος μῆνας ἔχει 30 ἡμέρες καὶ ποῖος 31, ἀπὸ τοὺς κόμπους τῶν δαχτύλων καὶ τὰ λακκάκια ποῦ γίνονται ἀνάμεσα στοὺς κόμπους.

Τότε δὲν εἶχε προσέξει, γιατί δὲν καταλάβαινε σὲ τί θὰ τοῦ χρειαζόταν.

Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὸ θυμόταν καλά, κι ἔπρεπε νὰ βασανίσῃ τὸ μυαλό του. Χάρηκε μόλις τὸ βρῆκε!

5

Σιγὰ σιγὰ βαρέθηκε νὰ τρῶη πάντα τὴν ἴδια τροφή, μπανάνες καὶ ὦμὸ καλαμπόκι. « Πρέπει » εἶπε, « νὰ κάμω μιὰ μεγάλη ἐκδρομὴ τριγύρω στὸ νησί, γιὰ νὰ βρῶ κάτι ἄλλο νὰ φάω ».

Ἦστερα ὅμως συλλογίστηκε : « Τί ὠφελεῖ νὰ βρῶ τροφή δύο ὥρες μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ ; Μπορῶ βέβαια νὰ χορταίνω ἐκεῖ. Μὰ ὅταν φτάνω ἐδῶ, θὰ πεινῶ πάλι. Πρέπει νὰ βρῶ κάτι, νὰ βάλω τὴν τροφή νὰ τὴν κουβαλῶ ἐδῶ. »

« Οἱ ἄνθρωποι στὸν Πειραιᾶ εἶχαν γι' αὐτὸ κα-

λάθια, δίχτυα ἢ σακοῦλες. Μπορῶ εὐκολὰ νὰ ἐτοιμάσω ἓνα δίχτυ ἀπὸ περιπλοκάδες».

Ἔστερα ὅμως συλλογίστηκε πῶς ἀπὸ περιπλοκάδες δὲ γίνονται ἴσια σκοινιά.

Θυμήθηκε τότε τὸν περιβολάρη, ποὺ ἔδενε τὰ μικρὰ δεντράκια μὲ φλοῦδες. Δὲν μποροῦσε τάχα καὶ αὐτὸς νὰ μεταχειριστῆ τις φλοῦδες ;

Ξεφλούδισε λοιπὸν ἓν δέντρο καὶ ἔβγαλε ἀρκετὲς φλοῦδες. Τίς ἔσκισε ἔστερα καὶ τίς ἔστριψε σὰν κλωστές. Ἔτσι ἐτοίμασε σχεδὸν ἑκατὸν πενήντα κλωστές.

Τότε συλλογίστηκε : « Πῶς μπορῶ νὰ πλέξω τις κλωστές ;

Ἐκοψε ἓνα κομματάκι ἀπὸ τὸ ποκάμισό του καὶ τὸ ξέπλεξε. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβε πῶς ἔπρεπε νὰ πλέξη τὸ δίχτυ του. Δοκίμασε πολλὰς φορές καὶ μὲ κόπο μεγάλο κατάρθωσε νὰ κάμη ἓνα μικρὸ δίχτυ.

Δίπλωσε τὸ δίχτυ στὰ δύο, ἔραψε μὲ ἄλλες κλωστές τις δύο του ἄκρες, ἔπλεξε ἓνα σκοινί, καὶ ἔτσι ἐτοίμασε ἓνα πλεχτὸ ταγάρι.

11. Ὁ Πέτρος γυρίζει τὸ νησί.

1

Ὁ Πέτρος ξύπνησε πολὺ πρῶτα.

Ἐφαγε μερικὰς μπανάνες, ἔπινε δροσερὸ νεράκι, ἔβαλε μερικὰ καλαμπόκια στὸ ταγάρι του, τὸ πέρασε στὸν ὄμο, πῆρε ἓνα ραβδί καὶ ξεκίνησε.

«Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ζέσις ἄς ξεκινήσω».

Αὐτὴ ἡ σκέψη τὸν τρόμαξε, γιατί συλλογίστηκε :

«Καὶ ἂν δὲν ξαναβρῶ τὴ σπηλιά ; »

Ἔξαφνα τὸ μάτι του πέφτει στὸν ἴσκιό του.

«Αὐτὸς μοιάζει μὲ μεγάλο δείχτη», εἶπε. «Ἀρχίζει ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τραβᾷ κατὰ τὸ νησι μέσα. Ὁδηγὸ ἤθελα ; Νὰ ὀδηγός ! Ἄς τὸν ἀκολουθήσω ! »

2

Ἀναγκάστηκε νὰ σκαρφαλώνη σὲ πολλοὺς βράχους, νὰ περνᾷ μὲ κόπο μέσα ἀπὸ πυκνὰ χαμόκλαδα.

Ἐπιτέλους ἔφτασε σ' ἓνα δέντρο ψηλὸ ὅσο ἓνα κατάρτι.

Θυμήθηκε τότε τὰ λόγια τοῦ πατέρα του γιὰ τὶς ξένες χῶρες : «Τὰ δέντρα εἶναι ψηλὰ ὅσο τὰ κατάρτια τῶν καραβιῶν, καὶ σὰν κεφάλια μικρῶν παιδιῶν εἶναι τὰ καρύδια ».

«Τὰ δέντρα τὰ ψηλὰ ὅσο τὰ κατάρτια τῶν καραβιῶν ἐδῶ εἶναι» εἶπε, «μὰ ποῦ εἶναι τὰ καρύδια πὰ χοντρά σὰν τὰ κεφάλια μικρῶν παιδιῶν ; »

Κοίταξε προσεχτικώτερα ἀπάνω.

Νάτα. Κρέμονται σκεπασμένα ἀπὸ τὰ φύλλα, ἐκεῖ ψηλὰ στὴν κορυφή.

Ἀμέσως πέταξε τὸ ταγάρι του, καὶ σκαρφάλωσε στὴν κοκκοφοινικιά. Ἐκοψε ἓνα καρύδι, τὸ ἔρριξε κάτω, καὶ ὕστερα ἔκοψε καὶ ἄλλα.

«Ἀρετά» εἶπε κατεβαίνοντας σὲ λίγο εὐχαριστημένος.

Τὸ καρύδι ἀπ' ἔξω ἦταν σκεπασμένο μὲ κλωστές.

Ἄπ' αὐτὲς εὐκόλα τὸ καθάρισε. Μὰ τὸ τσόφλι ἦτον τόσο σκληρό, πὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ μὲ τὸ λιθάρι του.

Παίρνει τότε ἓνα μεγάλο καὶ βαρὺ λιθάρι, καὶ τὸ ρίχνει μὲ δύναμη ἀπάνω στὸ καρῦδι.

Τὸ τσόφλι ἔσπασε, καὶ φάνηκε σπασμένῳ τὸ μέσα τοῦ καρυδιοῦ, κάτασπρο σάν τὸ χιόνι. Τὸ τραγάνισε λαίμαργα. Θαρροῦσε πῶς ἔτρωγε χλωρὰ φουντούκια.

Παρατήρησε ὁ Πέτρος πῶς τὸ μέσα μέρος τοῦ καρποῦ ἦταν βαθουλὸ σάν πατήρι.

Κοιτάζει μὲ προσοχὴ τὸ μέρος πὺ εἶχε σπάσει τὸ τσόφλι τοῦ καρυδιοῦ· ἦταν ὑγρὸ ἕπως καὶ τὸ ἀπὸ μέσα μέρος τοῦ καρποῦ.

«Χωρὶς ἄλλο τὰ καρῦδια ἔχουν μέσα τους γλυκὸ καὶ νόστιμο χυμό. Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ ρουσήξω λίνο νὰ δροσιστῶ!» εἶπε.

Πῆρε ἓνα ἄλλο. Τὸ καθάρισε εὐκολώτερα, γιατί δὲν ἦταν τόσο σκληρό.

3

Κοιτάζει προσεχτικώτερα τὸ καρῦδι τριγύρω. Κοντὰ στὸ μέρος πὺ κόπηκε ἀπὸ τὸ δέντρο, βλέπει τρία μικρὰ στρογγυλὰ λακκάκια, σὰ νικέλινα δεκαράκια.

Δοκιμάζει νὰ τρυπήσῃ τὸ καρῦδι στὰ λακκάκια μὲ τὸ δάχτυλο, μὰ δὲν τὸ κατάφερε.

Βρίσκει ἓνα σκληρὸ λιθάρι, καὶ χτυπώντας τὸ κατορθώνει νὰ τὸ κάμῃ μακρουλὸ καὶ μυτερό.

Δοκιμάζει τώρα σὲ ἓνα λακκάκι στριφογυρίζοντας τὸ λιθάρι σάν τρυπάνι.

Ἀπὸ τὴν τρύπα χύνεται γλυκὸς χυμὸς. Ρουφᾶ, ρουφᾶ ἀχόρτιαγα: «Ἐξοχο! νόστιμο σὰ γάλα, καὶ στὸ χροῶμα γάλα σωστό» λέει.

Ὁ Πέτρος βάζει στὸ ταγάρι του μερικὰ καρύδια, καὶ παίρνει καὶ τὰ τσόφλια ἀπ' ὅσα καρύδια εἶχε σπάσει.

«Τώρα δὲ τὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ πίνω μὲ τίς κοῦφτες μου. Ἐχω ἀληθινὰ ποτήρια».

4

Ἐξαφνα περνώντας ἀπὸ ἓνα βράχο, βλέπει νὰ ξεπηδᾷ μέσα ἀπὸ ἓνα θόμνο ἓνας λαγός.

Τρέχει κατόπι του. Ἀλίμονο! ὁ λαγὸς ἔχει πολὺ πιὸ γρήγορα πόδια, καὶ σὲ λίγο τὸν χάνει ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ καημένος ὁ Πέτρος λαχταροῦσε νὰ φάη κρέας. Εἶχε τόσον καιρὸ!...

Κατακουρασμένος τώρα ἤθελε νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ ποῦ ἦταν ἡ σπηλιὰ του.

Θέλει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἴσκιό του, μὰ τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε ἀλλάξει διεύθυνση.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ. Χρειάστηκε ν' ἀνεβαίνει βράχους, νὰ σέρνετχι μέσα ἀπὸ ἀγκαθερὰ χαμόκλαδα.

Βρίσκει μιὰ πηγὴ, μὰ δὲν ἦταν ἡ δική του. Ἐμπρὸς του φαίνεται ἓνας βράχος, μὰ δὲν τὸν εἶχε δεῖ ἄλλῃ φορὰ.

Ἐπιτέλους μέσα ἀπὸ τίς φυλλωσιές βλέπει τὴ θάλασσα νὰ λάμπῃ.

«Ποῦ εἶμαι; ποῦ εἶμαι;» λέει ὁ Πέτρος.

Στέκεται ν' ἀκούσῃ. Ἀκούει μακριὰ τὴ θάλασσα νὰ βουίξῃ.

Ὁ βράχος λαμπεκοποῦσε παράξενα ἀπὸ τὴ βραδινὴ ἀντιφειγγιά. Στὰ πλάγια τοῦ βράχου φούντωναν θάμνοι μὲ παράξενους κερπούς.

Σπάνια λουλούδια κι ἄγνωστα δέντρα ἦταν ἐκεῖ, παράξενα πουλιὰ κελτηδοῦσαν πρωτάκουστους κελητισμούς.

Βρέθηκε ἀκριβῶς στὸ μέρος ποὺ τὸν εἶχαν πετάξει τὰ κύματα. Νὰ ὁ βράχος ποὺ εἶχε ἀγκαλιάσει τότε.

Ὁ ἴσκιος του ὅμως δὲν ἔπεφτε ὅπως τὸ πρῶν πρὸς τὴ στεριά, ἀλλὰ πέρα πρὸς τὴ θάλασσα.

Περπατᾷ ὅσο μπορούσε πιὸ γρήγορα. Ἐλαμπαν τ' ἀστέρια στὸν οὐρανό, ὅταν ἐπιτέλους ὁ Πέτρος ἔφτασε στὴ σπηλιά του. Ἐνα φοβισμένον πουλὶ πέταξε μὲς στοὺς θάμνους. Ὀλόγυρα ὅμως βασίλευε, βαθιὰ σιωπὴ. Κατακουρασμένον ξαπλώθηκε στὸ στρῶμα του καὶ ἀποκοιμήθηκε.

12. Τί ἀποτέλεσμα εἶχε τὸ ταξίδι.

1

Τὸ ἄλλο πρῶν δὲν μπορούσε νὰ σηκωθῇ ὁ Πέτρος. Τὰ πόδια του ἦταν πληγωμένα.

Εἶχε περπατήσῃ τόσην ὥρα ξυπόλυτος ἀπάνω σὲ λιθάρια καὶ ἀγκάθια.

Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ μείνῃ ὅλη τὴν ἡμέρα ττὴ σπηλιά του.

Ὁ Πέτρος συλλογιζόταν : « Πῶς ἔτυχε χιτὲς νὰ χάσω τὸ δρόμο ; Καὶ ὅμως ἀκολούθησα τὸν ἴσκιό μου ».

Μόλις μπόρεσε νὰ κινηθῆ ἄποφάσισε νὰ προσέξῃ τὸν ἴσκιό του. Καὶ τί βλέπει ;

Τὸ πρωὶ ὁ ἴσκιος ἔπεφτε πρὸς τὴ στεριά· τὸ μεσημέρι πρὸς τὴν πηγὴ· τὸ δειλινὸ ἔξω πρὸς τὴ θάλασσα.

« Μπά » εἶπε μὲ θαυμασμό, « ὁ ἥλιος ἀλλάζει θέση ».

2

Ὁ Πέτρος μὲ πολὺν κόπο εὗρηκε ὡς τὴν πηγὴ. Ἐκεῖ δρόσισε τὰ καταφλογισμένα πόδια του καὶ πῆρε μαζί του ἀρκετὰ φύλλα.

Στὴ σπηλιὰ ἔδωσε τὰ πόδια του μὲ τὰ φύλλα. Ἐπειτα συλλογίστηκε : « Μπορῶ νὰ μείνω ἀρκετὲς ἡμέρες ἔχω καρύδιχ. Μὰ ὅταν σωθοῦν ; Ἄχ, νὰ εἶχα τὰ πρωτοχρονιάτικα παπούτσια μου ! Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ νὰ τὰ συλλογίζομαι τώρα ; Πῶς θὰ ἐτοιμάσω ἓνα ζευγάρι, αὐτὸ πρέπει νὰ συλλογιστῶ ».

Μόλις γιαντρεύτηκαν τὰ πόδια του, ζήτησε καὶ βρῆκε χοντρὲς φλοῦδες, καὶ τίς ἔδωσε μὲ σπάγγους ποὺ ἤξερε τώρα νὰ τοὺς ἐτοιμάζῃ τεχνικά. Ἔτσι ἔλαμε τὰ παπούτσια του.

3

Ἐπρεπε ὅμως νὰ κρατᾶ καὶ ὀμπρέλα. Γιατὶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε τόσο, ποὺ τὸ καπέλο μόνο δὲν ἔφτανε νὰ τὸν φυλάξῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἐτοίμασε λοιπὸν μιὰ ὀμπρέλα.

Πῆρε ἓνα ραβδί. Στὴν ἄκρη γύρω ἔδεσε σφιχτὰ τὰ κοτσάνια τῶν φύλλων, ὥστε νὰ κρέμονται κάτω.

Ἐπειτα πῆρε βέργες κι ετοίμασε ἓνα μεγάλο στεφάνι. Ἀπὸ τὴν παραλία μάζεψε ψαροκόκαλα. Μὲ αὐτὰ στερέωσε τὶς ἄκρες τῶν φύλλων. Ἀπὸ τὸ στεφάνι ὡς τὸ ραβδί ἔδεσε γύρω ἀκτινωτὰ ἕξι λιγνές βέργες.

Συλλογίστηκε ὕστερα πῶς θὰ μπορούσε νὰ σκοτώσῃ τὸ λαγό.

Ἐσπασε ἓνα ἴσιο κλαδί, τὸ καθάρισε καὶ ἔσχισε τὴν κορυφή του μὲ τὰ κοφιερὰ λιθάρια.

Σιῆ σκιάδα ὕστερα ταίριασε μιὰ μακρουλή, κοφτερὴ καὶ μυτερὴ πέτρα, καὶ τὴν ἔδεσε ἀπάνω στὸ ξύλο δυνατὰ μὲ σπάγγο. Αὐτὸ ἦταν τὸ κοντάρι του.

Ἐαπλώθηκε ὕστερα νὰ κοιμηθῆ νωρίς. Γιατὶ ἤθελε νὰ ξυπνήσῃ πρῶτο πρωί, νὰ πάῃ στὸ κυνήγι.

13. Ὁ Πέτρος κυνηγᾷ.

1

Τὸ πρωὶ ὁ Πέτρος μὲ τὴν ὀμπρέλα, τὴν τσάντα τοῦ κυνηγοῦ καὶ μὲ τὸ κοντάρι ἀρματωμένος, περνοῦσε ψάχνοντας προσεχτικὰ τὰ φουντωτὰ χαμόκλαδα. Γιὰ πολλὴ ὥρα δὲν ἔβρισκε τίποτε.

Ἐπιτέλους εἶδε ἓνα κοπάδι λαγούς, πού ἔβοσκαν χερσούμενοι στὰ θυμάρια.

Ἀμέσως ρίχνει τὸ κοντάρι μὲ ὅλη του τὴ δύναμη.

Ἀλλὰ τὸ κοντάρι ἔπεσε πρὶν νὰ φιάσῃ τὸ σκοπό του.

Οἱ λαγοὶ ξαφνιάστηκαν καὶ χώθηκιν στὰ χαμό-
κλαδα.

Καταλυπημένος γύρισε στὴ σπηλιά του ὁ Πέτρος.
κι ἔφαγε κολαμπόκι, μπανάνες καὶ καρύδια.

Στὸ ἀναμεταξὺ βρῆκε καὶ ἄλλη τροφή.

Ἀνγάλυψε μιά φωλιά μὲ αὐγά.

2

Ὡστόσο ἡ λαχτάρα του γιὰ κρέας ἦταν μεγάλη.

«Θ' ἀναγκαστῶ νὰ κάμω τόξα καὶ σαῖτες, σὰν

ἔλεῖνα πού μου χάρισε ὁ Παῦλος» εἶπε.

Ὁ Πέτρος πῆρε ἓνα καλάμι, τὸ λύγισε, καὶ ἀνά-
μεσα σ' αὐτὸς δυὸ του ἄκρες τέντωσε στερεὸ σπάγγο.

Ὁ σπάγγος κόπηκε πολλὲς φορές. Ἐπιτέλους
πῆρε λεπτὲς κλωστὲς ἀπὸ φοινικιά καὶ μὲ αὐτὲς
στριφογύρισε τὴ χορδὴ τοῦ τόξου.

Ἐπειτα ζήτησε νὰ βρῆ ἴσιες βέργες κι ἔκαμε
ὕστερα ὅ,τι καὶ μὲ τὸ κοντάρι.

Ἐσκίσε τὴν μπροστινὴ ἄκρη τῆς βέργας μὲ τὸ
μαχαίρι του, καὶ στὴ σλισμάδα ἔβαλε μία πέτρινη,
σκληρὴ, κοφτερὴ καὶ μυτερὴ σκίζα.

Στὴν ἄλλη ἄκρη ἔδεσε φτερά πουλιῶν, πού τὰ
μάζεψε ἐδῶ καὶ κεῖ ἀπὸ χάμω.

Τώρα πετοῦσαν οἱ σαῖτες θαυμασία.

3

Ἄρχισε νὰ γυμνάζεται στὸ σημάδι.

Ἐμπηξε τὸ πέτρινο μαχαίρι του σ' ἓνα δέντρο
καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ σαῖτευε.

Τὴν πρώτη φορά δὲν πέτυχε καθόλου. Ἡ σκίτα

πέταξε μακριά και μπήχτηκε στο χώμα πίσω από το δέντρο.

Τῆ δεύτερη φορά μπήχτηκε στο δέντρο, και μακριά από τὸ μαχαίρι. Σιγὰ σιγὰ και με τὸν καιρὸ πετύχαινε καλύτερα.

Μιὰν ἄλλη μέρα συλλογίστηκε : « Οἱ λαγοὶ δὲν πηδοῦν τόσο ψηλά, ὅσο ἔμπηξα τὸ μαχαίρι μου ».

Ἔβαλε λοιπὸν κάτω ἓνα μακρὺ, μεγάλο λιθάρι και ἀπάνω σ' αὐτὸ ἓνα ἄλλο μικρότερο και στρογγυλὸ. Αὐτὸ ἦταν τάχα ὁ λαγὸς και τὸ κεφάλι του.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ σαΐτευῆ. Ὅσο πετύχαινε, τόσο ἔρριχνε ἀπὸ μακρύτερα. Καὶ ὅσο σαΐτευε, τόσο και πετύχαινε.

Ἄλλὰ πῶς ἔτρεμε τὴν ἄλλη μέρα, ποῦ σημάδεψε ἓνα λαγὸ.

Ρίχνει ἐπιτέλους. Ἡ σαΐτα τρυπᾷ τὸ λαγὸ και τὸν ξαπλώνει κάτω.

« Ζήτωωω! » φωνάζει τρελὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του ὁ Πείρος.

Πηδᾷ, τὸν ἀρπάζει και τὸν φορτώνεται στὸν ὄμο.

Μπροστὰ στὴ σπηλιά του τὸν ἔγδαρε. Ἐπειτα ἔκοψε ἓνα καλὸ κομμάτι και ἤθελε νὰ τὸ ψῆσῃ!

Τότε συλλογίστηκε πῶς δὲν εἶχε φωτιά. Καὶ μήπως εἶχε σπύρτα ; Στὴν πατρίδα του τὰ σκόρπιζε! Τώρα ποῦ νὰ τὰ βρῆ ;

4

Δὲν μποροῦσε τάχα ν' ἀνάψῃ φωτιά με ἄλλο τίποτα ;

Εἶχε ἀκούσει κάποτε, πῶς οἱ ἄγριοι παίρνουν

δύο ξερά ξύλα και τὰ τρίβουν τόσο πολὺ τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, ὥσπου νὰ ἀνάψουν. Δοκίμασε λοιπὸν κι αὐτός, μὰ δὲν τὸ κατάφερε. Γιατὶ μόλις ζεσταίνονταν τὰ ξύλα, κουραζόταν ὁ Πέτρος. Ὡσπου νὰ ξεκουραστῆ και νὰ ξαναρχίσῃ, τὰ ξύλα κρύωναν πάλι.

«Τί θὰ κάμω τὸ χειμῶνα χωρὶς φωτιά ;» ἔλεγε ἀπελπισμένος.

5

Ὁ Πέτρος ἤθελε ὅπως ὅπως νὰ φάῃ κρέας. Ἐβαλε λίγο ἀπάνω σ' ἓνα πλατὺ λιθάρι, καὶ τὸ χτυποῦσε μὲ ἓνα χοντρὸ ξύλο. Τὸ κρέας ἔγινε πολὺ μαλακὸ καὶ τὸ ἔτρωγε κάπως εὐχάριστα.

Ἄλλο κοπανισμένο κομμάτι, τὸ δίπλωσε μὲ φύλλο γιὰ νὰ μὴν τὸ φᾶνε τὰ μυρμήγκια, καὶ τὸ ἔφησε ἀπάνω στὸ λιθάρι.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ θυμήθηκε. Τὸ δοκίμασε καὶ τὸ βρῆκε ἀρκετὰ νόστιμο, γιατί τὸ εἶχε μαλακώσει ὁ ἥλιος : « Νὰ καὶ ἡ φωτιά μου ! » φώναξε εὐχαριστημένος.

Δίπλωσε λοιπὸν ἓνα ἄλλο κοπανισμένο κομμάτι σὲ μεγάλο φύλλο, καὶ τὸ ἔχωσε γιὰ μερικὲς ὥρες κάτω ἀπὸ ζεστὸ ἄμμο. Τὸ μισοψημένο αὐτὸ κρέας τοῦ φάνηκε ἀκόμη νοστιμώτερο.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐστενοχωροῦσε ἦταν πῶς ἔτρωγε ὀρθός. Δὲν εἶχε οὔτε τραπέζι οὔτε κάθισμα.

Ἦθελε νὰ κάμῃ ἓνα τραπέζι, μὰ τοῦ ἔλειπαν ὄλα, καὶ πριόνι καὶ σκεπάρνι καὶ καρφιά.

Λίγο πάρα πέρα ἀπὸ τὴ σπηλιὰ εἶδε ὠραῖα, γυαλι-

στερά, ἴσια λιθάρια : « Ἄ, συλλογίστηκε, μπορῶ νὰ κάμω ἓνα τραπέζι ἀπὸ λιθάρια ».

Διάλεξε λοιπὸν τὰ καλύτερα καὶ ἔκαμε ἓναν τετράγωνο σωρό, τόσο ὑψηλό, ὅσο εἶναι τὸ τραπέζι. Ἀπάνω ἔβαλε μὲ τὴ σειρά ἴσια, πλατιά λιθάρια, ὅμοια μὲ πλακάκια. Ἀνάμεσα ὅμως στὰ λιθάρια ἦταν χαραμάδες καὶ τρυπες. Πῆρε λοιπὸν λάσπη καὶ τὴν ἔρριξε μέσα. Ἄμα ἡ λάσπη ξεράθηκε, ἡ ὄψη τοῦ τραπεζιοῦ ἔγινε ἴσια.

Ὁ Πέτρος τὴν ἔστρωσε ὕστερα μὲ φύλλα καὶ ἔτσι φαινόταν πολὺ ὁμορφη.

Ὅταν ἀποτελείωσε τὸ τραπέζι, ἔχτισε καὶ ἓνα κάθισμα, ἀπὸ λιθάρια καὶ αὐτό.

Ἀπὸ πίσω φυσικὰ δὲν εἶχε στήριγμα. Ἦταν σωστὸ σκαμνί· καὶ πολὺ σκληρὸ γιὰ νὰ καθίσῃ κανεὶς.

Μάζεψε λοιπὸν ἀπὸ τὸ γιालὸ ξερὰ φύκια καὶ τὰ ἔστρωσε ἀπάνω. Ἔτσι καθόταν κάπως ἀναπαυτικά.

Ὅταν κάθισε τὸ μεσημέρι νὰ φάῃ, θυμήθηκε τὸ τραπέζι τοῦ πατέρα του, ὅπου μποροῦσε νὰ ξαπλώνῃ ἀπὸ κάτω τὰ πόδια του. Μποροῦσε νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴ θέση. Τοῦτο ἦταν ἀκίνητο, μὰ τί νὰ γίνῃ.

6

Ἀπὸ δῶ κι ἔμπρὸς ὁ Πέτρος πήγαινε ταχτικά κυνήγι καὶ σκότωνε λαγούς· μὰ τὸ περισσότερο κρέας πήγαινε χαμένο· σάπιζε, καὶ ἀναγκαζόταν νὰ τὸ πετάξῃ. Στὸ σπίτι τους τὸ ἔβαζαν στὸ ὑπόγειο. Καλὰ θὰ ἦταν νὰ εἶχε καὶ αὐτὸς ἓνα κελάρι !

Τότε παρατήρησε στὴ σπηλιά του μιὰ τρύπα.

Δοκιμάζει με μιάν άχιβάδα, και βλέπει πώς μπορεί σκάβοντας τήν τρύπα νά τή μεγαλώση.

Ἐπί τὸ σκύψιμο πονοῦσε ἡ ράχη του.

Ἐποφάσισε τότε νά ἐτοιμάσῃ ἕνα φτυάρι, ὅμοιο με τὸ φτυάρι τοῦ περιβολάρη πού εἶχε δεῖ στήν ἔξοχή.

Με τὸ πέτρινο τρυπάνι, πού εἶχε ἀνοίξει τὰ καρύδια τῆς φοινικιάς, ἀνοίγει στήν άχιβάδα τέσσε-
ρεις τρυπες.

Ἐπί τὶς τρυπες πέρασε μιὰ κλωστή ἀπὸ φοινικιά και στερέωσε τήν άχιβάδα σὲ ἕνα στυλιάρ.

Με τὸ φτυάρι αὐτὸ ἔσκαψε ἕνα λάκκο, τόσο βαθύ και πλατύ, πού νά μπορῆ νά στέκεται κι αὐτὸς μέσα.

Ἐπειτα ἔσκαψε μερικὰ σκαλοπάτια.

Μέσα σ'αὐτὸ τὸ κελάρι ἔβαζε τὸ κρέας και τ'αὐγά, και τὸ σκέπαζε με κλαδιὰ και με φύλλα.

14. Πῶς ὁ Πέτρος ἔγινε βοσκός.

1

Ἐπί τὸν Πέτρος δὲν ἔβρισκε ὅπως πρῶτα εὐκόλα νά σκοτώνη λαγούς.

Φαίνεται κατάλαβαν τί κοκὸ τοὺς περίμενε και πρόσεχαν. Μόλις τὸν ἔβλεπαν, γίνονταν ἄφαντοι.

Μιὰ μέρα πῆγε πάλι νά σκοτώσῃ λαγούς. Ἐύπνησε πολὺ πρῶί. Χλομὰ τρεμόσβηναι τ' ἄστρα στὸν οὐρανό. Σὲ λίγο χάθηκαν ὁλότελα. Ἐπί ἡλῖος πρόβαλε σὰν ἕνα μεγάλο κατακόκκινο τόπι και ὅλα ἦταν σιωπηλά.

Δειλά δειλά ἄρχισε νά κελαιδῆ ἕνα πουλάκι και

Παπαμιχαήλ, Πέτρος Λάρας, ἔκδ. 10.

4

νά δοξολογή τὸν Πλάστη μὲ τὰ πρωινό του τραγούδι.

Ὁ Πέτρος τότε θυμήθηκε πῶς εἶχε περάσει τίς διακοπές μὲ τὸν ξάδερφό του, τὸν Παῦλο. Θυμήθηκε τὰ χελιδόνια ποὺ φλυαροῦσαν, καὶ τὰ κοτσύφια καὶ τὰ ἀηδόνια καὶ τοὺς κορυδαλλοὺς, ποὺ κεληδοῦσαν τόσο ὁμορφα. καὶ τὸν ξυπνοῦσαν πρωὶ πρωὶ, τὴν ὥρα ποὺ λαλοῦσαν οἱ πετεινοὶ καὶ γουργούριζαν τὰ περιστέρια.

Σὲ βαθιὰ συλλογὴ βυθισμένος στεκόταν πολλὴ ὥρα ὁ Πέτρος.

Ἐξαφνα ἄκουσε πίσω ἀπὸ τὸ βράχο βέλασμα : μέεε, μέεε ».

«Νὰ εἶναι γίδα ;»

Σύρθηκε σιγὰ σιγὰ στὸ βράχο, καὶ νά, ἀληθινὰ ἦταν μιὰ γίδα.

Προσπάθησε στὴν ἀρχὴ μὲ γλυκὰ χαϊδευτικὰ λόγια νά τὴν κάμῃ νά τὸν πλησιάσῃ. Ἡ γίδα ὅμως κοντοστάθηκε λίγο, καὶ ἀμέσως δοκίμασε νά φύγῃ. Τὴν κυνήγησε.

Εἶδε τότε πῶς ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ τῆς ποδάρι κούτταινε.

2

Ἡ γίδα ἔτρεξε κουτσαίνοντας καὶ χώθηκε μέσα σὲ κάτι χαμόκλαδα.

Ὁ Πέτρος τὴ φτάνει, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τὴν τραβᾷ ἔξω.

Τὴ χαϊδεύει καὶ τὴ σφίγγει στὴν ἀγκαλιὰ του.

« Πῶς βρέθηκες σ'αὐτὸ τὸ ἄγριο κι ἔρημο νησί, γιδούλα μου ;» τῆς λέει : «Νὰ μὴν ἔσπασε στοὺς βρά-

λους τὸ καράβι πού σέ εἶχε : Καλή μου γιδούλα !
θὰ εἶσαι τώρα σύντροφός μου! »

Ἔπιασε τὴ γίδα ἀπὸ τὰ πόδια. Μὲ ὅλη της τὴν
ἀντίσταση καὶ τὸ σπαρτάρισμα, τὴν ἔφερε στὴ σπη-
λιά του.

Πῆρε νερὸ κι ἔπλυνε τὴν πληγὴ τῆς γίδας.

Ἴσως εἶχε κυλήσει κανένα λιθάρι ἀπὸ τὸ βράχο
καὶ τὴν πέτυχε στὸ ποδάρι· μπορεῖ καὶ νὰ σφηνώθηκε
σὲ μυτερὲς πέρες.

Ὁ Πέτρος σκίζει ἀπὸ τὸ πουκαμισό του ἓνα κομ-
μάτι τὸ βουτᾶ στὸ νερὸ καὶ δένει τὴν πληγὴ τῆς γι-
δούλας του μὲ λουρίδες. Ξεριζώνει ὕστερα χορτάρια,
φέρνει φύκια ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ κάνει μαλακὸ στρῶ-
μα γιὰ τὴ γίδα του.

Φέρνει πάλι νερὸ καὶ ποτίζει τὴ μικρούλα του
συντρόφισσα.

Ἡ γίδα μὲ τὰ ἔξυπνα ματάκια της τὸν κοιτά-
ζει χροπὰ μ' εὐγνωμοσύνη καὶ τοῦ γλείφει τὸ χέρι.

3

Ὁ Πέτρος ἄργησε νὰ κοιμηθῆ ἐκεῖνη τὴ νύχτα·
Ὅλο τὴ γιδούλα συλλογιζόταν. Μόλις ξημέρωσε πῆ-
δησε κι ἔτρεξε νὰ τὴ δῆ. Ἐκεῖνη κοιμόταν ἀκόμη.

Καὶ κεῖ πού τὴν καμάρωνε συλλογιζόταν : « Ἴσως
ἔξεκοψε ἀπὸ τὸ κοπάδι της. Χωρὶς ἄλλο θὰ κατοικοῦν
ἄνθρωποι στὸ γησί ».

Γρήγορα βάζει τὰ φλούδινα τσαρούχια του, φορεῖ
τὸ καπέλο του, παίρνει τὴν ὀμπρέλα του καὶ τρέχει
στὸ βράχο πού εἶχε βρῆ τὴ γίδα. Φωνάζει, ψάχνει,

κοιτάζει νὰ δῆ κανένα βοσκό, καμιὰ σιάνη. Τίποτα.

Κοιτάζει μὲ προσοχὴ κάτω, ψάχνοντας ν' ἀνακαλύψῃ ἀχνάρια ἀνθρώπων. Τοῦ κάκου ! Πουθενὰ δὲ φαίνεται δρόμος, γεφύρι, φράχτης, χωράφι.

Μερικὰ δέντρα ἦταν ἐκεῖ ξεριζωμένα, μὰ κανένα σημάδι δὲ φανέρωνε πῶς τὰ ξερίζωσε ἀνθρώπινο χέρι.

Ἐξαφνα βλέπει μακριὰ ἓνα κοπάδι γίδες. Δὲν τὶς ἀκολουθεῖ ὅμως οὐκί, οὔτε βοσκός. Μόνες γυρίζουν ἀπάνω στὸ νησί.

«Μπορεῖ νὰ τὶς ἔρριξε κανένα καράβι, ὅπως ἑμένα » λέει ὁ Πέτρος.

4

Ὅταν ἦρθε κοντὰ στὴ σπηλιά του, ἡ γίδα βέλαζε παραπονετικά.

Ὁ ἐπίδεσμος εἶχε στεγνώσει· χωρὶς ἄλλο θὰ πονοῦσε πολὺ. Ὁ Πέτρος τῆς ἔλυσε τὸν ἐπίδεσμο κι ἔπλυνε πάλι τὴν πληγὴ.

Ἡ γίδα δὲν ξέρεي πῶς νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της. Τρίβεται ἀπάνω του, τοῦ γλείφει τὸ χέρι, τὸν ἀκολουθεῖ :

«Ἐμπρὸς στὴ σπηλιά θὰ κάμω μαντρί· μέσα ἐκεῖ θὰ κλείσω τὴ γίδα μου νὰ τὴ φυλάξω ἀπὸ τ' ἀγρίμια » συλλογίστηκε.

Πολλὴ ὥρα γύριζε ψάχνοντας, νὰ βρῆ χοντρὲς βέργες γιὰ νὰ φτιάσῃ τὸ μαντρί. Ἐκεῖ πού περνοῦσε μέσα στὰ χαμόκλαδα, τοῦ πιάστηκε τὸ φόρεμα ἀπὸ κάτι σκληρὰ, χοντρὸ ἀγκάθια.

Ήταν μιὰ ἀνθισμένη ἀγρικπιδιά, ψηλή ὅσο τὸ ἀνάστημά του.

5

«Νά!» εἶπε ὁ Πέτρος » ἀρκεῖ νὰ μπορέσω νὰ τὴν ξεριζώσω. Θὰ φυτέψω πολλές γύρω ἀπὸ τὴ σπηλιά μου· ἔτσι θὰ γίνῃ φράχτης, καὶ δὲ θὰ μπορῇ νὰ περᾶσῃ ἄνθρωπος ἢ ἀγρίμι ».

Μὲ εὐκολία ἔσκαψε τὸ χῶμα καὶ ξερίζωσε μερικὲς ἀγρικπιδιές.

Μὰ γιὰ νὰ τίς κουβαλήσῃ στὴ σπηλιά τ' ἀγκάθια τὸν τρυποῦσαν.

Βρῆκε τότε δυὸ ξύλα χοντρά σὰν τὸ χέρι του καὶ λίγο γυριστά ἀπὸ τὸ κάτω μέρος.

Τὰ ἔβαλε τὸ ἓνα ἀπέναντι στὸ ἄλλο καὶ στὸ ἀπάνω μέρος ἔδесе ὀριζόντια δώδεκα ἄλλα ξύλα λεπτότερα.

Ἐκεῖ ἀπάνω φόρτωσε τοὺς ἀγκασθεροὺς θάμνους καὶ σέρνοντας τοὺς κουβάλησε στὴν κατοικία του.

Φυσικὰ τὸ φύτεμα δὲν ἦταν εὐκόλη δουλειά. Τὸ φτυάρι ἔσπασε κι ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἄλλο.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἔσπασε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐνῶ ἐτοίμαζε τὸ τρίτο συλλογίστηκε : «καὶ αὐτὸ βέβαια θὰ σπάσῃ. Νὰ εἶχα ἓνα ξινάρι!»

Διάλεξε ἓνα χοντρό, σκληρὸ καὶ κοφτερὸ λιθάρι καὶ μὲ οὐτὸ ἔσκαβε τὸ χῶμα.

Ήταν ὁμῶς ἀναγκασιμένος νὰ σκύβῃ πάλι.

Τότε συλλογίστηκε : «Τοῦ κὺρ Γιάννη, τοῦ περιβολάρη, τὸ ξινάρι εἶχε στειλιάρι. πού περονοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ ξιναριοῦ »

Συλλογίστηκε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τρυπήσῃ τὸ λιθάρι, μὰ δὲν ἔβρισκε τρόπο. Ζήτησε λοιπὸν ἓνα κλαδί μὲ κοντή, στερεή, χοντρή διχάλα καὶ τὸ ἔσπασε. Ἐβαλε μέσα στὴ διχάλα τὸ λιθάρι καὶ τὸ ἔδωσε μὲ φλοῦδες καὶ κλωστὲς ἀπὸ φοινικιά.

Πόσο ἔλαμψαν τὰ μάτια του ἀπὸ χαρά! Τὸ ξινάρι ἦταν ἔτοιμο.

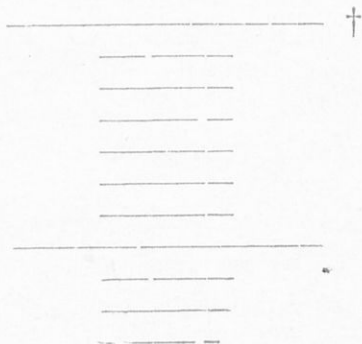
6

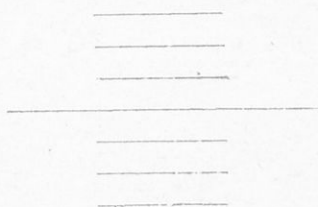
Ἦταν Κυριακή. Ὡστόσο ὁ καιρὸς δὲν τὸν περίμενε. Ἐπρεπε νὰ δουλέψῃ.

Ἐσκαβε λοιπὸν μὲ τὸ ξινάρι του κι ἔβγαζε τὸ σκαμμένο χῶμα μὲ τὸ φτυάρι του. Πρώτη πρώτη φύτεψε τὴ μεγάλη ἀντριαπιδιά. Πολλὲς ἡμέρες δούλεψε γι' αὐτό.

Μιά βραδιά εἶχε τελειώσει τὸ φράχτη· λίγο μέρος εἶχε μείνει ἀτελείωτο ἀκόμη.

Μέτρησε τὶς γραμμὲς στὸ ἡμερολόγιο. Τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισε νὰ φυτεύῃ, τὴν εἶχε σημειώσει μὲ μικρὸ σταυρό :

Πόσες λοιπὸν ἡμέρες εἶχε δουλέψει ;

«Ποῦ θὰ βάλω τώρα τὴν πόρτα καὶ πῶς θὰ κάμω νὰ μὴ φαίνεται ἀπέξω ;» συλλογίστηκε ἔπειτα ὁ Πέτρος.

Μιὰ ὠραία ἰδέα τοῦ ἤρθε στὸ νοῦ.

Ἦταν ἀκόμη τόπος γιὰ δύο θάμνους. Ἐκεῖ ἔμπηξε δυὸ παλούκια, καὶ στὸ καθένα ἀπέξω ἔδωσε ἀπὸ μιὰ ἀγριαπιδιά. Ἔτσι αὐτὸς μποροῦσε νὰ μπαίνει εὐκόλα· ἄλλοι ὅμως ὄχι.

Ὁ Πέτρος κοίταξε ἀπέξω τὸ φράχτη του· δὲν τοῦ φάνηκε τόσο πυκνός. Γι' αὐτὸ ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους ἀγκαθεροὺς θάμνους φύτεψε καὶ ἄλλους πιὸ μικροὺς.

Μὲ τὴ νέα ἐργασία πέρασε καὶ ἄλλη μία ἑβδομάδα.

Ἐπιτέλους τὸ μαντρί του τελείωσε. Τώρα μποροῦσε νὰ κοιμᾶται ἤσυχος καὶ νὰ μὴ φοβᾶται γιὰ τὴ γίδα του.

Καὶ τί δὲν τοῦ ἔκανε αὐτὴ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ; Ἔτρεχε πάντοτε πίσω του σὰ σκυλάκι. Ἔτρεχε πηδηχτὰ καὶ χαροπὰ νὰ τὸν ἀνταμώσει, τὴν ὥρα ποὺ ἄνοιγε τὴν πόρτα καὶ ἔμπαινε στὴν αὐλή του.

Ὁ Πέτρος ἐνιωθε πῶς δὲν ἦταν μόνος· εἶχε ἓνα ζωντανὸ πλάσμα μαζί του.

15. Ὁ Πέτρος φροντίζει γιὰ τὸ χειμῶνα.

1

Ὁ Πέτρος ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ πολὺ. «Τί θὰ γίνω σὰν ἔρθῃ ὁ χειμῶνας ; Φωτιά νὰ πυρώνωμαι δὲν ἔχω. Φορέματα δὲν ἔχω, νὰ μὲ φυλάξουν ἀπὸ τὸ κρύο. Καὶ ποῦ θὰ βρῆσκω τροφή, ὅταν ὅλα ἔξω σκεπαστοῦν ἀπὸ χιόνια καὶ πάγους, ἅμα γυμνωθοῦν τὰ δέντρα καὶ παγώσουν οἱ βρύσες ;

»Νομίζω πὼς ἔφτασε τὸ φθινόπωρο· σὲ λίγο θὰ ἔρθῃ κι ὁ χειμῶνας.

»Χειμῶνας χωρὶς χειμωνιάτικα ροῦχα, χειμῶνας χωρὶς θερμάστρα, χωρὶς ζεστὴ κάμαρα, χωρὶς τροφή!»

2

Δοκίμασε πάλι ν' ἀνάψῃ φωτιά καθὼς οἱ ἄγριοι, τρίβοντας γρήγορα δύο ξύλα. Ἐβαλε ὅλην του τὴ δύναμη, μὰ τίποτα δὲν κατώρθωσε.

Στὸ τέλος τὰ πέταξε μακριὰ λέγοντας : « κόπος χαμένος ».

3

«Τότε ἂς ἐτοιμάσω ροῦχα, νὰ εἶναι στερεὰ καὶ νὰ βαστοῦν ζεστὴ » εἶπε ὁ Πέτρος, κοιτάζοντας μὲ μεγάλη του λύπη τὰ τριμμένα λεπτὰ καὶ ξεσχισμένα ροῦχα του.

Ἀπὸ τὴν πολυκαιρία εἶχαν καταντήσει τόσο λεπτὰ, ὥστε τὰ κουνούπια μπορούσαν νὰ τὸν κεντοῦν καὶ νὰ τὸν βασανίζουν.

«Θὰ κάμω ρούχα ἀπὸ τὰ τομάρια τῶν λαγῶν» εἶπε.

Τὰ πῆρε καὶ τὰ καθάρισε.

«Μοῦ χρειάζεται τώρα ἓνα πέτρινο μαχαίρι κοφτερό» συλλογίστηκε ὁ Πέτρος.

Σκίζει τότε τὸ ξύλο, περνᾷ μέσα ἓνα κοφτερὸ λιθάρι καὶ τὸ δίνει στερεὰ μὲ κλωστὲς φοινικιάς. Μὲ τὸ μαχαίρι αὐτὸ ἔκοψε τὰ δέρματα.

Μὰ πῶς θὰ τὰ ἔσφαζε χωρὶς κλωστή καὶ βελόνα;

Θυμᾶται τότε τὰ νεῦρα τῶν λαγῶν, ποῦ εἶναι ἐκεῖ ὅπου ἐνώνεται τὸ ἓνα κόκαλο μὲ τὸ ἄλλο. Τὰ δοκιμάζει καὶ τὰ βρίσκει στερεὰ κι εὐκολολύγιστα.

Γιὰ βελόνες δοκίμασε πρῶτα τὰ ἀγκάθια, μὰ δὲν πέτυχε.

Πῆγε τότε στὴν ἀκρογιαλιά καὶ μάζεψε ψαροκόκαλα.

Μὲ τὸ τρυπάνι του ἔκαμε μιὰ τρύπη, πέρασε τὰ νεῦρα καὶ δοκίμασε νὰ ράψῃ. Τοῦ κάκου! Καὶ αὐτὲς ἔσπαζαν, γιατί τὰ τομάρια ἦταν πολὺ στερεὰ.

«Κάτι θὰ βρῶ· δὲ γίνεται νὰ μὴν ὑπάρχη ἄλλος τρόπος» ἔλεγε σὲ κάθε ἀποτυχία.

Ἔστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψη ἀποφάσισε νὰ τρυπᾷ τὸ δέριμα κι ἔπειτα νὰ περνᾷ τὰ νεῦρα, ὅπως ὁ μπαλωματής. Ἔτσι καιάφερε νὰ τὸ ράψῃ.

Ἐκαμε ἓνα σακάκι, δυὸ πανταλόνια, ἓνα καπέλο κι ἀπὸ τὴν ὀμπρέλα του πέταξε τὰ φύλλα καὶ στὴ θέση τους τέντωσε ἀπάνω δέριμα. Γιατί οἱ βαριὲς σταλαματιὲς τῆς βροχῆς τρυποῦσαν τὰ φύλλα καὶ τὰ κουρέλιαζαν.

"Όλα τοῦ ἄρσαν. Μόνο τὰ πανταλόνια ἦταν ἀλλοῦ πλατιά, ἀλλοῦ στενά, κάπου καὶ τὸν ἔσφιγγαν. Ὡστόσο τὸ χειμῶνα θὰ τὸν ἐφύλαγαν καλὰ ἀπὸ τὸ κρύο.

4

Γώρα ἄλλη φροντίδα, πιὸ σπουδαία : ἡ τροφή!

Τάχα θὰ μπορούσε τὸ κρέας νὰ βαστάξῃ ; Εἶχε δῆ στὸ χωριὸ τοῦ Παύλου πῶς οἱ χωρικοὶ γιὰ νὰ βαστᾶ τὸ χοιρινὸ κρέας, τὸ ἀλάτιζαν. Ποῦ ὅμως νὰ βρῆ ἄλατι ;

"Ἐνα πρωὶ ὁ Πέτρος πῆγε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐξαφνα βλέπει σὲ μιὰ βαθουλή πέτρα κάτι ἄσπρο καὶ λαμπερό.

Πάγωσαν τὰ νερὰ τῆ νύχτα ; Γιατὶ ἀληθινὰ ἦταν λαμπερὸ σὰν πάγος καὶ ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι. "Οχι, αὐτὸ ἦταν κάτι ἄλλο.

Τὸ παίρνει καὶ βάζει λίγισ στὸ στόμα του. Ἦταν ἄλατι.

Πῶς βρέθηκε ἐκεῖ τὸ ἄλατι ; Νὰ πῶς. Κάποτε φούσκωσε ἡ θάλασσα, καὶ τὸ νερό της ἔφτασε ὡς ἐκεῖ. Γέμισε λοιπὸν τὸ πέτρινο αὐτὸ πιάτο μὲ νερό. Ὁ ἥλιος στέγνωσε τὸ νερό, τὸ ἔκαμε ἀτμὸ καὶ τὸ τράβηξε μέσα στὸν ἀέρα. Τί ἀπόμεινε τότε ; Τὸ ἄλατι !

Δὲ χάνει καιρό, παίρνει ἀμέσως ἓνα ποτήρι ἀπὸ τὰ καρύδια τῆς φοινικιάς καὶ τὸ πασπάλισε κάτω μὲ ἄλατι. Κόβει ὕστερα σὲ μικρὰ μικρὰ κομμάτια φρέσκο κρέας ἀπὸ λαγὸ, τὰ τρίβει μέσα στὸ ἄλατι καὶ τὰ

βάζει μέσα στο ποτήρι τὸ ἓνα ἀπάνω στὸ ἄλλο. Ἀπὸ πάνω σκόρπισε πάλι λίγο ἀλάτι. Γιὰ σκέπασμα μεταχειρίστηκε ἄλλο ποτήρι καὶ ἀπάνω σὲ αὐτὸ ἔβαλε ἓνα βαρὺ λιθάρι.

Ἐστερα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ἀνοιξε νὰ δῆ καὶ βρῆκε τὸ κρέας κατακόκκινο. Ἦταν παστωμένο.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετό. Μάζεψε λοιπὸν ἀκόμη καρύδια κοκκοφοινικιάς καὶ καλαμπόκια. Κι αὐτὰ ὅμως δὲν ἔφταναν· γιατί πῶς μπορούσε νὰ περάση μὲ αὐτὰ ὀλόκληρο χειμῶνα; Καὶ ποῦ ἤξερε πόσους μῆνες βαστοῦσε ὁ χειμῶνας ἐκεῖ;

5

«Θὰ εἶναι προτιμότερο» εἶπε ὁ Πέτρος, «νὰ πιάσω ζωντανούς λαγούς καὶ νὰ κάμω στάνη. Ὅταν θέλω, θὰ σφάζω ἀπὸ ἓνα λαγόν. Μόνο πρέπει νὰ συνάξω ἀρκετὴ τροφή».

Ἀμέσως ὅμως συλλογίστηκε: «Μὰ τότε εἶναι καλύτερα νὰ πιάσω γίδες· γιατί αὐτὲς ἔχουν καὶ γάλα!»

Ἐπλεξε λοιπὸν ἓνα γερὸ σκουῖ ἀπὸ περιπλοκάδες, κλωστὲς φοινικιάς καὶ φλουῦδες, κι ἔκαμε μιὰ θηλιά.

Ἐπειτα βγῆκε μὲ τὴ θηλιά στὰ χέρια, καὶ πατώντας στὰ νύχια σίμωσε τὸ κοπάδι.

Νάτες! Στὴ στιγμὴ ρίχνει τὴ θηλιά του σὲ μιὰ γίδα. Ἡ θηλιά γλιστρᾷ κάτω ἀπὸ τὰ κέρατα, καὶ ἡ γίδα τρομαγμένη τρέχει νὰ κρυφτῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα πέτυχε καλύτερα. Ἐρριξε τὴ θηλιά του, τὴν τράβηξε, καὶ ἡ γίδα εἶχε πιαστῆ.

Τὴν ἔφερε στὴ σπηλιά του. Χάρηκε πολὺ σὰν εἶδε πῶς εἶχε γάλα !

“Ὡσπου νὰ μάθη ν’ ἀρμέγη εἶδε κι ἔπαθε. Στὸ τέλος τὸ κατάφερε κι αὐτό. “Ὅλο χαρὰ καὶ λαχτάρα σήκωσε τὸ πρῶτο ποτήρι νεμάτο γάλα καὶ τὸ ρούφηξε ἀχόρταγα.

Τὸ κοπάδι του μεγάλωνε ὀλοένα. Πολὺ γρήγορα ἀπόχτησε πέντε γίδες. Ἡ αὐλή του δὲν τὶς χωροῦσε πιά.

Δὲν μπορούσε νὰ προμηθεύεται καὶ ἀρκετὴ τροφή. Ἐπρεπε νὰ τὶς βγάξῃ στὰ βοσκοτόπια.

Τώρα ὁ ἥλιος ἦταν ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὁ ἀέρας ἦταν βαρὺς καὶ ἡ ζέστη ἀνυπόφορη.

Ὁ ἄμμος ἔφηνε. Τὰ δέντρα καὶ οἱ θάμνοι μαράθθηκαν. Μὲ μεγάλη του λοιπὸν εὐχαρίστηση εἶδε στὸν οὐρανὸ μεγάλα κατάμαυρα σύννεφα.

Παραξενεύτηκε μόλις εἶδε τὴ βροχὴ ποὺ ἄρχισε νὰ πέφτῃ. Οἱ σταλαματιές της ἦταν χοντρές σὰν τὰ φουντούκια. Σὲ λίγο ἀνοιξαν οἱ καταρράχτες τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ βράδυ σταμάτησε ῥίγο, καὶ ὁ Πέτρος πῆγε καὶ ἔφερε ἀραποσίτια καὶ καρύδια.

Ἐπειτα ὅμως ἄρχισε νὰ βρέχῃ δυνατώτερα.

Ἐτσι ἐξακολούθησε ὀλόκληρες ἐβδομάδες.

Ὁ Πέτρος συλλογίστηκε: «Εἶναι τὰ πρωτοβρόχια γρήγορα θὰ ἔρθῃ ὁ χειμῶνας».

Ἀπὸ τὶς πολλές φροντίδες καὶ τὴ στενοχώρια δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ.

16. Ὁ Πέτρος ἄρρωστος

1

Μιά νύχτα ὁ Πέτρος κοιμήθηκε ἄσχημα.

Στὴν ἀρχὴ κρύωνε· τώρα τὸν εἶχε πιάσει πυρετός. Δοκιμάζει νὰ ἐργαστῆ. Μὰ ὀλοένα ἔνιωθε τὸν ἑαυτό του χειρότερα.

«Ἴσως» εἶπε, «μπορέσω νὰ κοιμηθῶ, καὶ μοῦ περάσῃ μὲ τὸν ὕπνο». Δυστυχῶς δὲν τὸ κατώρθωσε.

Ἐπειτα ἔνιωσε μεγάλη ἀνυπόφορη δίψα. Στήριχτηκε στὸ ραβδί του καὶ μὲ πολὺν κόπο πῆγε ἐκεῖ πού εἶχε τὰ ποτήρια μὲ τὸ γάλα.

Πῆρε τρεμουλιαστά τὸ ποτήρι κι ἔπιε· ὦ, πόσο τὸν ἐδρόσισε !

Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα καὶ τὸ στόμα του στέγνωσε πάλι.

Ἀποκοιμήθηκε στὸ μέρος ἐκεῖνο, ξύπνησε κάπως καλύτερα καὶ μπόρεσε νὰ γυρίσῃ στὸ στρῶμα του.

Τὸ ἄλλο βράδυ τὸν ἔπιασε ἀκόμη δυνατώτερος πυρετός.

2

Τότε θυμήθηκε τοὺς γονεῖς του. Πόσο στοργικὰ τὸν ἐφρόντιζε ἡ μανούλα του, ὅταν ἄρρωστοῦσε! Καὶ τώρα ;.... Τώρα δὲν εἶχε κανένα νὰ τοῦ παραστέκῃ!

«Ἄχ!» ἀναστέναξε : «Ἄν πεθάνω ἐδῶ, ποῖος θὰ μὲ θάψῃ ; Κανείς ! Κανείς δὲ θὰ μὲ κλάψῃ !»

Ὀλοένα χειρότερευε. Κάποτε ὁ πυρετός τὸν ἄφηνε λίγο. Ἐπειτα πάλι τὰ ἴδια.

"Ενιωσε τὸ μεγάλο κίνδυνο καὶ ἤθελε νὰ προσευ-
χηθῆ· ἦταν ὅμως τόσο ἀδύνατος, ποὺ μόνο νὰ τραυλίζη
μποροῦσε

"Αχ Θεέ μου, βοήθησέ με. "Αχ, δὲ θέλω νὰ πε-
θάνω! »

"Ἐπειτα πάλι συλλογίστηκε : « Γιατί νὰ μὲ βοη-
θήσῃ ὁ Θεός ; Ὁ Θεὸς λέει ν' ἀκοῦμε τοὺς γονεῖς μας.
Καὶ ἐγὼ δὲν τοὺς ἄκουσα, τοὺς ἔφησα!

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὥσπου ἀποκοιμήθηκε.

3

Μιὰ νύχτα εἶδε ἓνα ὄνειρο. Ὁ πατέρας του τάχα
στεκόταν ἔμπρός του καὶ τὸν ἐφώναζε δυὸ φορές :
« Πέτρο! Πέτρο! » Ἀπλωσε τότε τὰ χέρια του καὶ
φώναξε : « Ἐδῶ εἶμαι ! ἔδῶ εἶμαι ! »

Δοκιμάζει νὰ σηκωθῆ, μὰ λιγοθύμησε καὶ ξανά-
πεσε πάλι στὸ στῶμα του.

Κάποτε ξύπνησε. Ἐνιωθε δίψα φοβερή, μὰ κανεὶς
δὲν τοῦ ἔδινε νὰ πιῆ.

Ἐτοιμάστηκε λοιπὸν νὰ πεθάνῃ· στύρωσε τὰ
χέρια του καὶ προσευχήθηκε : « Θεέ μου, μὴ φανῆς
στὸν κακὸ κακός· συγχώρεσέ με ».

Σταμάτησε ἀγκομαχώντας. Σὲ λίγο « συμπαθάτε
με » εἶπε, « καὶ σεῖς, ποὺ δὲν ἄκουσα τὰ λόγια σας,
καλέ μου πατέρα, γλυκιά μου μάνα ».

Σήκωσε ἄλλη μιὰ φορά τὸ κεφάλι καὶ κοίταξε
μὲ γυαλιστερὰ κοκαλιασμένα μάτια.

Σὲ λίγο ξανάπεσε κι ἔμεινε ἀποναρκωμένος.

4

Ἵστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ξύπνησε· ἔνιωθε τὸν ἑαυτοῦ του κάπως καλύτερα.

Δοκιμάζει νὰ περπατήσῃ λίγο, ἀναγκάζεται ὅμως κάθε δυὸ βήματα νὰ κάθεται κάτω.

Ὁ ἥλιος τᾶει νὰ βασιλέψῃ· στὸν οὐρανὸ κανένα σύννεφο δὲ φαίνεται. Ἐμπρὸς τοῦ ἀπλώνεται ἡ θάλασσα ἀτέραχῃ.

Θυμήθηκε πάλι τοὺς γονεῖς του καὶ ἄρχισε νὰ δακρύζῃ.

5

Πολὺ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἦταν ὁ ἥλιος, ὅταν ξύπνησε ὁ Πέτρος

Δροσιστικὴ ἀνοιξιὰτικὴ μυρουδιὰ σκορπιζόταν ὡς τὸ στρῶμα του. Γλυκὰ, ζωηρὰ κελαδήματα ἀντηχοῦσαν ὀλόγυρα.

Κίτρινα, κόκκινα, γαλάζια λουλούδια ἀνθοβολοῦσαν στὴ γῆ.

Τὰ δέντρα καὶ οἱ θάμνοι εἶναι σιολισμένοι ἀπὸ πράσινα φύλλα, τρυφερὰ βλαστάρια, φουοκωμένα μπουμπούκια.

Πόσες ἡμέρες εἶχε μείνει πλαγιασμένος ; Κοιμήθηκε ὀλόκληρο τὸ χειμῶνα ; Ἦταν ὄνειρο ; Εἶχε πάλι πυρετό ;

Ὁ Πέτρος σηκώνεται καὶ ψηλαφᾷ τὰ φύλλα τὰ τρυφερὰ, τὰ λουλούδια μὲ τὰ χίλια χρώματα.

Δὲ διστάζει πιά· οἱ ἀνησυχίες καὶ οἱ φροντίδες γιὰ τὸ χειμῶνα ἦταν περιττές.

Τότε ἤρθαν κοντά του καὶ τ'ἀγαπημένα του ζῶα. Τὸν κοιτάζουν σὰ νὰ θέλουν νὰ τὸν ρωτήσουν: «γιατί τόσο πολὺ κοιμήθηκες;»

Σηκώθηκε καὶ τοὺς ἔβαλε τροφή.

Ἵστερα πῆγε νὰ κοιτάξῃ τὸ ἡμερολόγιο. Ἡ τελευταία γραμμὴ ἔδειχνε 25 Ὀκτωβρίου.

Ὁ Πέτρος δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταλάβῃ. Πρὶν νὰ μπῆ ὁ χειμῶνας ἤρθε ἡ ἀνοιξή; Βέβαια στὸ νησί του δὲν ἔκανε διόλου χειμῶνα.

«Ἀνοιξή!» ἔλεγε· «τὰ λουλούδια ἀνθίζουν, τὰ πουλιὰ κελαηδοῦν, ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλάζιος, τὸ νησί μου καταπράσινο, ὅπως στὴν πατρίδα μου».

17. Ὁ Πέτρος σπέρνει καὶ θερίζει.

1

Ὁ Πέτρος ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρρώστια του πεινοῦσε πολὺ

Εἶχε καρύδια, καλαμπόκι, κρέας ἀπὸ λαγό, μὰ τ'ἀγδίαζε. Μόνο τὸ γάλα ἔπινε μὲ εὐχαρίστηση. Τώρα ἐπιθυμοῦσε εἶναι κομμάτι τόσο δὰ οιταρένιο μαῦρο φωμί. Ἀλήθεια μεγάλο δίκιο εἶχε ἡ μητέρα του.

Ὁ Πέτρος ξανάρχισε πάλι νὰ γυρίζῃ τὸ νησί του. Δὲν ἔβρεχε πιά· ἡ ζέστη ὀλοένα μεγάλωνε.

Μιὰ μέρα ἔφτασε σὲ μέρος ἀγνωστο. Λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιὰ ἦταν κάτι φυτά.

Κάπου τὰ εἶχε πρωτοῖδεϊ, ὅχι ὅμως στὸ νησί. Ἦταν κάτι μακριὰς καλαμιές μὲ χαριτωμένα στάχυα καὶ μακριὰ ἄγανα. Τὰ στάχυα τοῦ θύμισαν τὰ σπαρτά

στήν πατρίδα του, τὴν ὥρα πού περίμεναν τὸ θερισμό.
Χωρὶς ἄλλο ἦταν σιτάρι· μὰ πῶς βρέθηκε ἐδῶ ;

2

Ξαφνίστηκε ὁ Πέτρος ὅταν εἶδε ἐκεῖ κοντὰ ἀπομεινάρια ἀπὸ λινὸ σακί.

« Βέβαια ἄνθρωποι θὰ ἔφεραν ἐδῶ τὸ σακί, τὸ ἀνοιζαν κι ἔσπειραν τὸ σιτάρι » συλλογίστηκε.

Τοῦ φαινόταν ὅμως σὰ δύσκολο. Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο μέρος δὲν ἔμοιαζε μὲ δουλεμένο χωράφι.

Κοιτάζει γύρω του μὲ προσοχή. Βλέπει παρακάτω ἓνα λαγκάδι καὶ ἀπὸ κάτω τὴ θάλασσα. "Ὅταν ἡ θάλασσα φουσκώσῃ δυνατά, βέβαια μπορεῖ νὰ πετάξῃ ἔξω ἓνα σακί σιτάρι. Μὰ πῶς βρέθηκε στὴ θάλασσα τὸ σακί ; " Ἴσως ἀπὸ κανένα καράβι.

Ναί· ἐκεῖ κοντὰ ἦταν οἱ βράχοι, πού κομματιάστηκε τὸ καράβι πού τὸν ἔφερε:

Χωρὶς ἄλλο τὸ σακί ἦταν μέσα στὸ καράβι, καὶ τὰ κύματα τὸ τίναξαν ὡς ἐκεῖ, ὅπως τίναξαν καὶ τὸν ἴδιο στοὺς βράχους.

Ἄπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχὴ ἔλιωσε τὸ σακί, τὸ σιτάρι γύθηκε στὸ γῶμα, καὶ φύτρωσε. Νάτο !

3

Ὁ Πέτρος δόξασε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ καινούριο αὐτὸ δῶρο.

« Σπειρὶ δὲ θὰ φάω » συλλογίστηκε. « Θὰ σπεῖ-
Παπαμιχαήλ, Πέτρος Λάρας, ἔκδ. 10. 5

ρω όλον τὸ σπόρο. Ἐπὶ κάθε σπειρὶ θὰ γίνῃ καὶ μιὰ καλαμιὰ· κάθε καλαμιὰ ἓνα στάχυ μὲ πολλὰ σπειριά. "Ἐτσι θὰ θερίνω περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ σπείρω ».

Ἐσκαψε μὲ τὸ φτυάρι τοῦ ἓνα κομμάτι γῆ.

Ἐπειτα ἔτριψε τὰ στάχυα καὶ μέτρησε τὸ σπόρο.

Ἦταν δέκα χουφτες γεμάτες. Ἄρχισε νὰ σπέρνῃ.

Ἐπρεπε ὕστερα νὰ σκεπάσῃ τοὺς σπόρους μὲ χῶμα. Πῆρε μιὰ κλάρα καὶ τὴν ἔσερνε ἀπάνω ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ ἔτσι σβάρνιζε. "Αὐμα ἔσπειρε δυὸ χουφτες γεμάτες συλλογίστηκε

« Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ φυτρώσουν οἱ σπόροι ; Καλύτερα νὰ κρατήσω τοὺς μισοὺς ».

Κι ἔκαμε πολὺ καλά. Οἱ βροχεροὶ μῆνες εἶχαν περάσει. Τώρα ἦτιν ἐποχὴ τῆς ξηρασίας. "Ὅσο κι ἂν περιμένε δὲν εἶδε φύτρο πουθενά.

4

Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ ἄρχισε πάλι νὰ βρέχῃ.

Γρήγορα βρῆκε ἓνα καλὸ μέρος, ἔσκαψε τὸ χῶμα κι ἔσπειρε τρεῖς χουφτες. Κράτησε πάλι δυὸ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό.

Ἦρθαν τὰ πρωτοβρόχια.

Οἱ σπόροι φυτρώσαν καὶ μεγάλωσαν οἱ καλαμιές· κάρπισαν κι ἔδωσαν σαράντα πέντε ἀπλοχεριές σιτάρι.

Ὁ Πέτρος πετοῦσε ἀπὸ τῆς χαρὰς τοῦ.

Τώρα μποροῦσε νὰ βράσῃ τραχανά, θὰ φῆσῃ ψωμί.

Νὰ βράσῃ καὶ νὰ φῆσῃ, μὲ τί ; Οὔτε τσουκάλι εἶχε οὔτε φωτιά. Πάει ἡ χαρὰ τοῦ, πέταξε ! Ὁ νοῦς τοῦ πάλι στὰ σπύρτα !

Δοκίμασε τρίτη φορά ν'ανάψη φωτιά, καθώς τὴν ἀναβαν οἱ ἄγριοι, μὰ καὶ πάλι τοῦ κάκου.

Ἄπελπισμένος ἔρριξε τὸ σπόρο σὲ μιὰ γωνιά τῆς σπηλιάς.

« Εἶναι περιττὸ νὰ σπέρνω ! » συλλογίστηκε.

Γρήγορα ὅμως μετάνιωσε. « Ὅχι, πρέπει νὰ σπέρνω. Θὰ φυλάξω τὸ σιτάρι μου. Μπορεῖ νὰ τὸ τρώγω ὠμό. Μπορεῖ νὰ ψήσω καὶ ψωμί. Ποιὸς ξέρει; Μὲ τὸν κοιρὸ ὅλα γίνονται : « ὅποιος μάθη νὰ ὑπομένη, πάντα κερδισμένος βγαίνει ».

Ὅταν ἄρχισε πάλι νὰ βρέχη, ὁ Πέτρος ξανάσπειρε. Ἐκαμε καὶ φράχτη γύρω στὸ χωράφι του, γιὰ νὰ τὸ φυλάξῃ ἀπὸ τὰ ἀγριογίδια. Τὰ πουλιὰ ὅμως τὸν ἐθύμωναν, γιὰτὶ ἔτρωγαν τὸ σπόρο.

« Καλὰ θὰ σᾶς συγυρίσω κι ἐγὼ » εἶπε μιὰ μέρα καὶ παίρνει τὸ τόξο, σαῖτεύει καὶ σκοτώνει τρία.

Δένει ὕοτερα καθένα στὸ παλούκι καὶ τὸ στήνει στὴν ἄκρη τοῦ χωραφιοῦ. Αὐτὸ ὠφέλησε. Τὰ πουλιὰ φοβήθηκαν καὶ δὲν ξαναπῆγαν στὸ χωράφι.

5

Ὁ Πέτρος ὅσο βαστοῦσαν οἱ βροχές, δὲν ἤθελε νὰ μένη ἀργός.

Ἀποφάσισε νὰ πλέξῃ ἓνα καλάθι.

Πάει καὶ βρίσκει βέργες ἰτιάς καὶ φέρνει στὴ σπηλιά του. Μὰ τὸ πλέξιμο δὲν ἦταν εὐκόλη δουλειά.

« Στερνή μου γνώση νὰ σ'εἶχα πρῶτα, λέει πολὺ ὠστὰ ἢ παροιμία. Ἐπρεπε νὰ προσέχω, ὅταν ὁ

Παῦλος ἔπλεκε καλάθια. Τώρα, ἄβουλος ὁ νοῦς, δι-
πλὸς ὁ κόπος» ἔλεγε βασιανίζοντας τὸ νοῦ του νὰ
θυμηθῇ τὸ πλέξιμο τοῦ καλάθιοῦ.

Ὁ Πέτρος δούλευε τόσο ἀργά, πὺ οἱ βέργες
ξεραίνονταν κι ἔσπαζαν. Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃ.
Τὸ κοπάδι του εἶχε μεγαλώσει, καὶ μὲ τὰ δύο του
χέρια δὲν μπορούσε νὰ φέρνῃ ἀρκετὴ τροφή.

Καὶ στὸ θέρισμα θὰ τοῦ χρησίμευε πολὺ τὸ
καλάθι.

Ἔτσι ἓνα μεσημέρι κάθισε νὰ δουλέψῃ πάλι. Τότε
ὅμως ὁ Πέτρος οὐλλογίστηκε : « Θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὸ
κάτω μέρος μιὰ φορά, ἀπὸ τὴ βάση ».

Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμε. Τώρα ἡ μιὰ ἐπιτυχία
ἔφερνε τὴν ἄλλη. Ἐπιτέλους τὸ καλάθι τελείωσε. Ὁ
κοφινὰς βέβαια καὶ ὁ Παῦλος πολὺ θὰ γελοῦσαν, ἀν
τὸ ἔβλεπαν, ὁ Πέτρος ὅμως χάρηκε πολὺ

6

Πολὺ γρήγορα τοῦ χρειάστηκε τὸ καλάθι. Ἐκεῖ
κοντὰ σ' ἓνα ὑγρὸ μέρος ἦταν χορτάρι πὺ ἔμοιαζε μὲ
βρόμη καὶ εἶχε σπόρους.

Ἔβαλε στὸ στόμα ἓνα νὰ δοκιμάσῃ. Ἦταν ρύζι.
Καὶ ἦταν ὀλόκληρο χωράφι.

Ἔτριβε λοιπὸν τὰ στάχυα, ἔβγαζε τὸ ρύζι, τὸ
ἔβαζε στὸ καλάθι καὶ τὸ κουβαλοῦσε στὸ σπίτι του.

ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ

18. Πώς ο Πέτρος άναψε φωτιά.

1

Μια νύχτα ξύπνησε έξαφνα ο Πέτρος από βρυντέ κι άστροπελέκια.

Πήδησε άπάνω και πήγε να δῆ το κοπάδι του.

"Ένα άστροπελέκι τον έρριξε καταγῆς αναίσθητο.

Μόλις συνῆρθε, βρέθηκε έμπρός σε φοβερή πυρκαγιά!

Το άστροπελέκι είχε πέσει άπάνω σε ένα δέντρο κοντά στη σπηλιά. Το δέντρο καίόταν, ύπως και οι γύρω του θάμνοι.

"Αν τώρα καίονταν όλα όσα είχα, ο φράχτης, τα εργαλεία του, τα φορέματά του, τα γίδια του!

Τρέχει σαστισμένος και γεμίζει δυο κοῦπες νερό για να σβήση τῆ φωτιά.

Το κατάλαβε όμως κι ο ίδιος, πώς με τόσο νερό δε σβήνει μιá πυρκαγιά.

Καλά όμως πού δε φυσούσε διόλου, κι έτσι λίγο λίγο έπεσε ἡ μεγάλη της όρμη.

"Τάχα δεν έπρεπε να χαρῆ για τὴν πυρκαγιά;" συλλογίστηκε ο Πέτρος.

Δε θα μπορούσε τώρα να ψῆνη και να βράζη, αν κρατούσε λίγη φωτιά κοντά στη σπηλιά;

"Όσο μπορούσε γρηγορότερα έχτισε κοντά στη σπηλιά μιá πρόχειρη γωνιά από λιθάρια και σώριασε άπάνω μικρά και χοντρά ξύλα. Έπειτα πήρε δυο τρία άναμμένα κλαδιά και τα έρριξε άπάνω. Τα ξύλα σε

λίγο έπιασαν. Πήγαινε πότε και πότε κι έρριχνε νέα ξύλα για να κρατᾶ ἡ φωτιά.

Ἐκείνη τὴν ἀνεμοζάλη εἶχαν πέσει ἀρκετοὶ κλάνοι. Τοὺς μάζεψε.

Καὶ μερικά δεντράκια εἶχαν ξεριζωθῆ.

Μὲ τὶς ρίζες καὶ τὸ χῶμα τὰ έρριξε κι ἐκεῖνα στὴ φωτιά.

2

Τότε εἶδε καὶ ὁ Πέτρος πὼς ἓνα ξύλο σκεπα-
σμένο μὲ χῶμα καιόταν καὶ αὐτό, μὰ πολὺ ἀργά.

«Τοῦτο εἶναι ἔξοχο» φώναξε· «ἔτσι θὰ μπορέσω
νὰ συντηρήσω τὴ φωτίτσα μου».

Τὸ βράδυ λοιπὸν ἔβαλε στὴ φωτιά χοντρά ξύλα
καὶ τὰ σκέπασε μὲ χῶμα.

Ἐπειτα κοιμήθηκε.

Τὸ πρωὶ ξέθαλε τὴ φωτιά, κι έρριξε νέα ξύλα στὴ
χόβολη· σὲ λίγο ἔναψαν.

Ἄχ, τί νόστιμο ἦταν τὸ πρῶτο κομμάτι τοῦ λαγοῦ
ποῦ ἔψησε, περασμένο σὲ ξύλινη σούβλα!

19. Ὁ Πέτρος φτιάνει τὸ πρῶτο τσουκάλι.

1

Νὰ βράζη τὶς τροφές του δὲν μπορούσε ὁ Πέτρος
ἀκόμη, γιατί δὲν εἶχε τσουκάλι.

Περίμενε νὰ βγῆ ὁ ἥλιος καὶ τότε ἄρχισε τὴ
δουλειά, πὸν ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὴ σχεδίαζε. Βρῆκε
κοκκινόχωμα καὶ δοκίμασε νὰ φτιάξῃ τσουκάλια.

Αὐτὸ βέβαια δὲν ἦταν εὐκόλο, γιατί δὲν τὴν ἤξερε τὴν τέχνη.

Στὴν ἀρχὴ πῆγε ὁ κόπος του χαμένος, μὰ συλλογίστηκε «δουλεύοντας γίνεται ὁ τεχνίτης».

Τὸ δεύτερο τσουκάλι τὸ πέτυχε καλύτερα ἀπὸ τὸ πρῶτο. Φυσικὰ τὰ τσουκάλια ποὺ ἔφτιαξε στὴν ἀρχὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο καλοκαμωμένα, στρογγυλά, γυαλιστερὰ, ἴσια μέσα καὶ ἀπέξω, ὅπως τῆς μητέρας· μὰ νὰ παῦμε καὶ τὴ μαύρη ἀλήθεια, ἄλλο ἐργαλεῖο ἔξω ἀπὸ τὰ χέρια του δὲν εἶχε ὁ Πέτρος μας.

Γιὰ νὰ στεγνώσουν, τὰ ἔβαλε στὸν ἥλιο.

Ἄμω στέγνωσαν, πῆρε ἀμέσως νὰ βράση σούπα. Γέμισε ἓνα τσουκάλι μὲ νερὸ καὶ τὸ ἔβαλε στὴ φωτιά.

Δὲν πρόφτασε τὸ τσουκάλι νὰ μπῆ στὴ φωτιά καὶ ἀμέσως ἔγινε θρύμματα.

2

«Τί ἀνόητος ποὺ εἶμαι, ἀλήθεια» εἶπε μέσα του ὁ Πέτρος. «Τὰ τσουκάλια πρὶν τὰ μεταχειριστοῦν τὰ ψήνουν πρῶτα στὸ καμίνι».

Ἔφερε δυὸ μεγάλες πέτρες, τίς ἔστησε κοντὰ κοντὰ, καὶ ἀπάνω ἔβαλε τὰ τρία μεγάλα τσουκάλια. Ὑστερα ἔβαλε φωτιά ἀνάμεσα στὶς πέτρες. Δὲν ἄργησε ν' ἀκουστῆ τὸ τοίχι τσὰκ κράχ! καὶ τὰ τσουκάλια ἔσπασαν.

«Χωρὶς ἄλλο ἔβαλα δυνατὴ φωτιά» εἶπε. Ἐκοιμήθη ἄλλη δοκιμὴ καὶ λιγότεψε τὴ φωτιά. Ὑστερα τὴ δυνάμωνε λίγο λίγο. Τώρα ὅμως τὰ τσουκάλια δὲν ἔσπαζαν πιά.

Ὁ Πέτρος ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα ἀγρυπνῶν, συντηρῶντας τὴ φωτιά μὲ πολλὰ ξύλα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἄφησε τὰ τσουκάλια πρῶτα νὰ κρυώσουν. Ἐπειτα γέμισε πάλι ἕνα μὲ νερὸ καὶ τὸ ἔβαλε στὴ φωτιά.

Τώρα πέτυχε περισσότερο. Μὰ πάλι περνοῦσε λίγο νερὸ ἀπὸ τὸ κοκκινόχρωμα.

3

«Μὰ τί τοὺς λείπει λοιπὸν ;» ἔλεγε θυμωμένος ὁ Πέτρος.

Τότε, καθὼς τράβηξε πέρα κάρβουνα καὶ πέτοσε, ἔπεσε ἡ μοτιὰ του σ' ἕνα κομμάτι.

Ἦταν κόκκινο καὶ γυαλιστερό, σὰν ἀπὸ τσουκάλι ἀλοιφωμένο· ἀπ' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ περάσῃ τὸ νερό.

«Νὰ μπορούσα νὰ γανώσω ἀπὸ μέσα τὰ τσουκάλια μου!» εἶπε. «Μὰ πῶς γανώθηκε τοῦτο ;»

Στάθηκε κάμποση ὥρα συλλογισμένος. Ἐξαφνα χτύπησε μὲ τὴν πηλάμη του τὸ μέτωπό του. «Τὸ βρῆκα! τὸ βρῆκα! Μέσα στὸ τσουκάλι εἶχα βάλει καὶ ἀλάτι μαζὶ μὲ τὸ νερό» φώναξε. «Αὐτὸ θὰ εἶναι! πρέπει νὰ δοκιμάσω!»

Πῆρε λοιπὸν μιὰ φούχτα ἀλάτι καὶ τὸ ἔρριξε μέσα σιὰ τσουκάλια.

Λίγο λίγο δυνάμωνε τὴ φωτιά. Καὶ νά, σὲ λίγες ὥρες τὰ τσουκάλια εἶχαν κοκκινίσει. Ἐξαφνα φάνηκαν πῶς θὰ ἔλιωναν.

« Δυστυχία μου » φώναξε· « τὰ τσουκάλια πᾶνε νὰ πᾶσουν »· καὶ λιγότεψε τὴ φωτιά.

4

Ἐίχε βραδιάσει καὶ τ'ἀστέρια στὸν οὐρανὸ ἔλαμπαν. Ἔτσι σὰν ἀστέρι ἔλαμψε ἄξαφνα στὸ νοῦ του τὸ πατρικὸ του σπιτάκι.

Ἐκεῖ στὸ λιακωτό, τὶς βραδιῆς τοῦ καλοκαιριοῦ, ποὺ ἔστειλε ἀεράκι δροσερὸ ἢ θάλασσα, καὶ ἡ ἀστροφεγγιὰ σπιθοβολοῦσε στὰ νερά, ὁ καλὸς του πατέρας τοῦ ἔλεγε τόσα καὶ τόσα παραμύθια.

Ἄχ, νὰ ἦταν μιὰ στιγμούλα ἐκεῖ κάτω.

Μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ ἄκουσε τὴ μητέρα του νὰ λέη τὸ παραμῦθι τοῦ Αὐγερινοῦ καὶ τῆς Πούλιας.

20. Ἡ ἱστορία τοῦ Αὐγερινοῦ καὶ τῆς Πούλιας.

Μιὰ φορὰ κι ἓναν καιρό, ἡ γυναῖκα ἑνὸς κυνηγοῦ γέννησε ἓν κοριτσάκι ὀμορφο καὶ τὸ ἔβγαλε Πούλια.

Δὲν ἔζησε ὅμως νὰ καμαρώσῃ τὴν Πούλια τῆς ἀρρώστησε καὶ πέθανε.

Ὁ πατέρας τῆς Πούλιας πῆρε ἄλλη γυναῖκα. Κι ἐκείνη γέννησε ἓνα ἀγόράκι, τὸν Αὐγερινό.

Ὁ Αὐγερινὸς καὶ ἡ Πούλια δὲν ἦταν μόνο τὰ πιὸ χαριτωμένα παιδιὰ τοῦ κόσμου, μὰ καὶ τὰ πιὸ ἀγαπημένα ἀδερφάκια.

Ἡ μητέρα ὅμως τοῦ Αὐγερινοῦ δὲν ἤθελε νὰ δῇ στὰ μάτια τῆς τὴν Πούλια.

«Θὰ τὴ διώξω» ἔλεγε. «Θὰ τὴν πουλήσω σκλάβ-
βα».

Τὸ χειρότερο, πὼς ἀπὸ τὶς πολλὲς γκρίνιες παρα-
δέχτηκε τὴ γνώμη τῆς καὶ ὁ πατέρας τῆς Πούλιας,
γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία του. Γιὰ νὰ τὴ μοσκοπουλή-
σουν τὴν ἔκλεισαν σὶ κελᾶρι καὶ τὴν ἔτρεφαν μὲ
γάλα, βούτυρο, κοτόπουλα, μὲ σῦκα καὶ οταφίδες,
ἀμύγδαλα καὶ καρῦδια.

Ἡ Πούλια δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιατί τὴν
ἐφρόντιζε ἔτσι ἢ μητριά τῆς. Ὁ Αὐγερινὸς ὅμως, ἀπὸ
τὰ πολλὰ ποῦ ἔλεγε ἢ μητέρα του κρυφὰ στὸν πα-
τέρα του, κατάλαβε τί ἔτρεχε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη.

Ἐπειτα συλλογίστηκε: «καλύτερα νὰ πῶ τὸ μυ-
στικὸ στὴ γειτόνισσα. Εἶναι γνωστικὴ καὶ πονόψυχη
γερόντισσα, καὶ θὰ μοῦ πῆ τί νὰ κάμω γιὰ νὰ γλι-
τώσω τὴν ἀδερφοῦλα μου».

Δὲ χάνει καιρὸ· πάει καὶ παίρνει τὴ συμβουλή
τῆς γερόντισσας.

Ὅταν κατάλαβε πὼς ἔφτασε ὁ καιρὸς νὰ που-
λήσουν τὴν Πούλια, ὁ Αὐγερινὸς πῆγε ἀπέξω ἀπὸ
τὸ κελᾶρι καὶ τῆς τὰ φανέρωσε ὅλα.

Ἐπειτα πρόσθεσε: «Μὴ φοβᾶσαι, Πούλια μου.
Εἶμαι ἐγὼ γιὰ σένα· ἄκουσε. Τὴν ὥρα ποῦ θὰ σὲ
βγάλῃ νὰ σὲ λούσῃ καὶ νὰ σὲ χτενίσῃ ἢ μητέρα,
θὰ σοῦ ἀρπάξω τὸ χτένι καὶ τὴν κορδελίτσα. Ἐσὺ
νὰ τρέξῃς νὰ μοῦ τὰ πάρῃς, καὶ τ'ἄλλα εἶναι δική
μου δουλειά».

Σὲ λίγες ἡμέρες αὐτὸ ἔγινε. Ἡ Πούλια φωνάζει:
«τὴν κορδελίτσα μου, Αὐγερινέ».

«Ἄν μὲ φτάσης, πάρε τὴν, Πούλια!»

Ἡ Πούλια τρέχει. Ὁ Αὐγερινὸς κάνει πῶς παίζει
γυρίζοντας μέσα στὴν αὐλή· ὕστερα βγαίνει στὸ δρό-
μο, καὶ οὐ λίγο τρέχει κατὰ τὰ χωράφια.

«Ἐλα πίσω, μικρούλα μου, μὲ τὸ κακόπαιδο»
φωνάζει ἡ μητριά. «Ἐλα πίσω, ἀγάπη μου, καὶ σοῦ
ἀγοράζω ἐγὼ κιλύτερα».

—«Δὲν τὰ θέλω τ'ἄλλα, δὲν τὰ θέλω· τὰ δικά μου
θέλω» ξεφωνίζει θυμωμένη τάχα ἡ Πούλια, καὶ
τρέχει, τρέχει νὰ φτάσῃ τὸν Αὐγερινό.

Ἄμα μάκρυναν κάμποσο, ὁ Αὐγερινὸς φωνάζει:
«Τρέχα, Πούλια μου, τρέχα ὅσο μπορεῖς νὰ φύγωμε».

Ἡ μητριά κάποτε κατάλαβε τὸ σκοπὸ τους.
«Φεύγουν» εἶπε καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχη γιὰ νὰ τὰ
φτάσῃ.

Λίγο καὶ τὰ ἔπιανε.

«Μᾶς ἔφτασε, Αὐγερινέ».

—«Μὴ φοβᾶσαι, Πούλια» εἶπε ὁ Αὐγερινός, καὶ
πέταξε κάτω τὴν κορδελίτσα τῆς Πούλιας.

Στὴ στιγμὴ φούντωσε ἀπέραντο καὶ σκοτεινὸ δά-
σος πίσω τους.

Χάθηκε ἡ κακιά μητριά καὶ τὰ πκιδιά κάθισαν νὰ
ξεκουραστοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἐξαφνα ὅμως φάνηκε
πάλι ἐμπρὸς τους ἡ μητριά.

Ἄπὸ τρίχα τὰ ἔπιανε, ἂν ὁ Αὐγερινὸς δὲν πε-
τοῦσε ἀνάμεσά τους τὸ χτένι.

Ἄμέσως κάμπος ἀπέραντος ἀπλώνεται ἐκεῖ ποῦ ἔπεσε τὸ χτένι. Μακριὰ μακριὰ ἢ μητριαὶ μόλις φαίνεται, σὰ μαύρη κοκκίδα.

Ὁ Αὐγερινὸς καὶ ἡ Πούλια τρέχουν, ὅσο μποροῦν τὰ μικρούλια, τ'ἀδύνατα ποδαράκια τους. Μὰ ἡ μητριαὶ δὲν ἄργησε νὰ περάσῃ καὶ τὸν κάμπο.

«Τώρα τὸ ἀλάτι ποῦ ἔχω ἀπὸ τὴ γερώντισσα» λέει ὁ Αὐγερινός, καὶ τὸ σκορπίζω γύρω καὶ πίσω του.

Σεὶ στιγμὴ μιὰ μεγάλη λίμνη φανερώθηκε πίσω ἀπὸ τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὴν Πούλια.

Ἡ μητριαὶ ρίχνεται στὸ νερὸ νὰ περάσῃ, τὰ κύματα ὅμως τὴ γυρίζουν πίσω, καὶ βάζει τὴ φωνή :

«Ἐλάτε πίσω, παιδάκια μου, καμάρια μου! Ἐλάτε νὰ σὰς χαρῶ! Γιατί φεύγετε ;»

Τὰ παιδιὰ βούλωσαν τὰ αὐτιά τους καὶ πῆραν δρόμο.

Δρόμο παίρνουν, δρόμο ἀφήνουν, φτάνουν σὲ μιὰ ἐρημιά.

Ὁ Αὐγερινὸς διψᾷ :

— «Βάσινα, Αὐγερινέ μου, ὥσπου νὰ φτάσωμε σὲ κανένα πηγάδι ».

Παραπέρα βλέπει μιὰ πατημασιὰ μοσκαριοῦ μὲ λεγὸ νερὸ μέσα :

« Πούλια, διψῶ ! Νὰ πιῶ ; »

— «Μὴν πιῆς, γιατί θὰ γίνῃς μοσκάρι ».

Πᾶνε, πᾶνε, βρίσκουν μιὰ πατημασιὰ ἀρνιοῦ.

« Διψῶ, Πούλια, δὲ βαστῶ θὰ πιῶ ».

— «Μὴν πιῆς νὰ σὲ χαρῶ, γιατί θὰ γίνῃς ἀρνάκι ».

Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ ἡ Πούλια, ὁ Αὐγερινὸς ἔσκυψε, ἔπια κι ἔγινε ἀρνάκι.

«Μπέε μπέε» φωνάζει παραπονιάρικα :

— «Δὲ σ' τὸ εἶπα, Αὐγερινέ μου ; Τί νὰ κάμω τώρα ; Ἀκολούθα με, κι ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ » εἶπε ἡ Πούλια κὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο.

Πάει, πάει, φτάνει στὸ βασιλικὸ πηγάδι. Ἐβγαλε νερό, πότισε τὸ ἀρνάκι τῆς, ἔπια καὶ κείνη.

Κοντὰ στὸ βασιλικὸ πηγάδι φούντωνε ἓνα κυπαρίσσι ὀλόισο, πού θαρρεῖς κι ἔφτανε τὸν οὐρανό. Ἐξαφνα τὸ κυπαρίσσι ἔσκυψε τὴν κορφὴ του ὡς κάτω. Ἡ Πούλια βλέπει ἓνα χρυσὸ θρονὶ καὶ κάθεται ἀπάνω.

Ἄμα κάθισε ἡ Πούλια στὸ χρυσὸ θρονί, τὸ κυπαρίσσι τινάχτηκε πάλι ψηλά.

Τὸ ἀρνάκι ἀπόμεινε κάτω μοναχὸ καὶ φώναζε θλιβερά : «μπέε ! μπέε ! »

Σὲ λίγα φέρνουν τ' ἄλογα τοῦ βασιλιᾶ νὰ τὰ ποτίσουν στὸ πηγάδι. Τ' ἄλογα ξαφνίζονται καὶ δὲ σιμώνουν νὰ πιῶν.

Οἱ δοῦλοι πᾶνε καὶ τὸ λένε στὸ βασιλόπουλο.

Τὸ βασιλόπουλο πηγαίνει στὸ πηγάδι, κοιτάζει, ξανακοιτάζει καὶ βλέπει τὴν Πούλια στὸ χρυσὸ θρονί.

«Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, πού μοῦ τρομάξεις τ' ἄλογα ; Κατέβα κάτω νὰ σὲ ἰδῶ ».

Χίλια τῆς εἶπε, χίλια τῆς ἔταξε τὸ βασιλόπουλο, μὰ ἡ Πούλια δὲν κατέβηκε ἀπὸ τὸ κυπαρίσσι.

Ἀπελπισμένο τὸ βασιλόπουλο πάει σὲ μιὰ γερόντισσα κὶ τῆς λέει : «Τὸ καὶ τό» τῆς λέει : «Μπορεῖς

νά μου την κατεβάσης ; "Αν τὸ καταφέρης, θὰ σοῦ γεμίσω τὴν ποδιά φλουριά ».

— « Πήγαινε, κρύψου ἐκεῖ κοντά, καὶ μὴ σέ μέλει » λέει ἡ γερόντισσα.

"Αμα ἔφυγε τὸ βασιλόπουλο, πῆρε ἡ γερόντισσα τὸ γουρνάκι της καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειαζόταν, καὶ πῆγε στὸ πηγάδι. Ἐκεῖ ἔβαλε ἀνάποδα ἓνα σκαφίδι καὶ μιὰ κρισάρα καὶ ἔκανε τάχα πὼς θέλει νὰ ζυμώσει, ἔβαλε καὶ τὸ γουρνάκι της κοντά σ' ἓνα σακὶ ἀλεύρι. Ἡ Πούλια πού τὰ ἔβλεπε ὅλα ἀπὸ πάνω, τῆς φώναξε :

« Ἀλλιῶς, γριά, τὸ κόσκινο,
ἀλλιῶς, καὶ τὸ σκαφίδι,
καὶ βάρ' τὸ γουρνάκι σου
νά μὴ σοῦ τρώη τ'ἀλεύρια ! ... »

— « Τί λές, παιδάκι μου ! ... » ἔκαμε ἡ γριά. « Κατέβα παρακάτω καὶ δὲν ἀκούω ! »

— « Ἡ κακομοῖρα » συλλογίστηκε ἡ Πούλια, « κουφή εἶναι τὴ λυποῦμαι ». Κατέβηκε παρακάτω καὶ ξαναφώναξε :

« Ἀλλιῶς, γριά, τὸ κόσκινο,
ἀλλιῶς καὶ τὸ σκαφίδι,
καὶ βάρ' τὸ γουρνάκι σου
νά μὴ σοῦ τρώη τ'ἀλεύρια ! ... »

— « Τί λές, παιδάκι μου ! ... Κατέβα παρακάτω καὶ δὲν ἀκούω » ξανάειπε ἡ γριά.

"Ἐτσι τὴν κατέβασε ὡς κάτω. Ἀμέσως παρουσιάζεται τὸ βασιλόπουλο, τὴν ἀρπάζει, πηδᾷ στὸ ἄλογό του καὶ δρόμο γιὰ τὸ παλάτι :

« Μπέε, μπέε ! » φωνάζει ὁ Αὐγερινός.

«Τὸ ἀρνάκι μου, τὸ ἀρνάκι μου!» βάζει τὶς φωνές ἡ Πούλια.

Τὸ βασιλόπουλο προστάζει νὰ φέρουν τὸ ἀρνάκι στὴν κάμαρα τῆς Πούλιας.

Ὁ βασιλιάς χάρηκε, ὅταν εἶδε τέτοια ὀμορφιά, καὶ ἔδωσε τὴν ἄδεια στὸ βασιλόπουλο νὰ πάρῃ γυναῖκα του τὴν Πούλια.

Τὸ ἀρνάκι πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Ἡ βασίλισσα ὅμως φαρμακώθηκε ἀπὸ τὴ ζήλεια, γιὰ τὴν Πούλια ἦταν χίλιες φορές ὀμορφότερη ἀπὸ αὐτήν.

Μιά μέρα ἔλειπαν ὁ βασιλιάς καὶ τὸ βασιλόπουλο.

Ἡ βασίλισσα μὲ τὴν Πούλια περπατοῦσαν γύρω στὸ περιβόλι.

Καθὼς περνοῦσαν δίπλα στὸ πηγάδι, ἡ ζηλιάρα βασίλισσα ἀρπάζει ἔξαφνα τὴ νύφη της καὶ τὴ ρίχνει μέσα.

«Ποῦ εἶναι ἡ Πούλια;» ρώτησε ὁ βασιλιάς, ὅταν γύρισε.

—«Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, μὲ παρασκότισες μὲ τὴ νύφη σου· δὲν ξέρω!» εἶπε ἡ κακιὰ βασίλισσα.

Τὸ ἀρνάκι πήγαινε στὸ πηγάδι καὶ βέλαζε θλιβερά: «μπέε, μπέε!».

—«Νὰ μοῦ κάμτετε τὴ χάρη νὰ τὸ σφάζετε! Μοῦ πῆρε τ'αὐτιά ἀπὸ τὶς φωνές!» εἶπε ἡ βασίλισσα.

Ὁ βασιλιάς γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία του, δίνει διαταγὴ νὰ τὸ σφάζουν. Δὲν ἤξερε πῶς ἦταν ὁ ἀδερφὸς τῆς Πούλιας.

Ὁ Αὐγερινὸς βλέπει τὶς ἐτοιμασίαις καὶ φωνάζει:
«Μπέε, μπέε! Πούλια, θὰ μὲ σφάζουν!»

— «Σώπα σύ, χρυσό μου, καὶ δὲ θὰ σὲ πειράξουν».

— «Ἀκονίζου τὰ μαχαίρια, Πούλια!»

— «Σώπα σύ, καρδούλα μου, καὶ τίποτα δὲ σοῦ κίνουν».

— «Μοῦ βάζουν τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό. Πούλια! δὲν ἀκούς;»

— «Θεέ μου, λέει ἡ Πούλια, δῶσε μου δύναμη νὰ σώσω τὸν ἀδερφοῦλή μου!»

Μονομιᾶς πετάχτηκε ἔξω ἡ Πούλια, μὰ ἦταν ἀργά. Ὁ καημένος ὁ Αὐγερινὸς σπάραζε κάτω σφαγμένος.

«Τὸ ἀρνάκι μου, τὸ ἀρνάκι μου! Τὸ χρυσό μου τὸ ἀρνάκι» φωνάζει ἀπαρηγόρητα ἡ Πούλια.

«Ἡσύχασε, παιδί μου» λέει ὁ βασιλιάς, «καὶ σοῦ ἀγοράζω ἄλλο».

— «Ἄχ, καλέ μου πεθερέ, δὲ θὰ τὸ ἄλλαξα μὲ ὅλα τ'ἀρνιά τοῦ κόσμου!»

Τὸ ἀρνάκι τὸ ἔψησαν καὶ κάθισαν νὰ φᾶνε. Ἡ Πούλια δὲν ἔτρωγε.

«Ἐλα καὶ σύ, παιδί μου, νὰ φᾶς» εἶπε ὁ βασιλιάς.

— «Εὐχαριστῶ, πεθερέ μου, δὲν πεινῶ! Χαρίστε μου μόνο τὰ κοκαλάκια του».

Ἡ Πούλια μάζεψε τὰ κοκκιάκια, τὰ ἔβαλε σὲ μιὰ σταμνίτσα, καὶ τὴν ἔθρεπε στὸ περιβόλι.

Τὴν ἄλλη μέρα, τί νὰ δοῦν ; Στὸν τόπο τῆς ἦταν φυτρωμένη μιὰ μεγάλη πορτοκαλιά μ' ἓνα ὀλόχρυσο πορτοκάλι.

«Τὸ πορτοκάλι θέλω· κόψτε το ! » φωνάζει μόλις τὸ βλέπει ἡ βασίλισσα.

Πᾶνε νὰ τὸ κόψουν, καὶ τὰ κλωνάρια τῆς πορτοκαλιάς μεγαλώνουν, ψηλώνουν ὡς τὸν οὐρανό. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὸ πορτοκάλι.

Πάει νὰ τὸ κόψῃ ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα. Τὸ κλωνάρι τὸ πορτοκάλι ψηλώνει· τ' ἄλλα κλωνάρια χύνονται τῆς βγάλουν τὰ μάτια.

Δοκιμάζει καὶ ὁ βασιλιάς, μὴ τίποτα καὶ κεῖνος.

«Νὰ τὸ κόψω ἐγώ, πεθερέ μου ; » λέει ἡ Πούλια.

— «Τόσοι δὲν μπόρεσαν, Πούλια μου, καὶ σὺ θὰ τὸ κόψῃς ; »

— «Θέλω νὰ δοκιμάσω, πεθερέ μου ».

— «Καλὰ, Πούλια μου, δοκίμασε ».

Ἡ Πούλια σιμώνει στὴν πορτοκαλιά· τὸ κλωνάρι τὸ πορτοκάλι γέρνει καὶ πέφτει στὰ χέρια τῆς.

«Πιάσου σφιχτά, Πούλια » βγαίνει μιὰ φωνούλα ἀπὸ τὸ πορτοκάλι.

Μονομιᾶς τινάζεται ψηλὰ τὸ κλωνάρι, ξεκόβει τὸ πορτοκάλι μὲ τὴν Πούλια, καὶ ἀνεβαίνουν ψηλὰ στὸν οὐρανό.

«Ἐχε γειά, χρυσέ μου πεθερέ, ἔχε γειά, καλὸ μου βασιλόπουλο ! Στὸν κόσμo δὲν μποροῦσα νὰ μείνω.

Ἐπὸ τὴν κακιὰ μητρια ἔπεσα στὸ χέρια τῆς κακιᾶς πεθερᾶς ».

Ἔτσι ἔφτασαν σὶν οὐρανὸ κι ἔγιναν ἀστέρια λκιμπερά, ὁ Αὐγερινὸς καὶ ἡ Πούλια.

« Ἄχ » ἀνασιέναξε ὁ Πέτρος : « Ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαποῦσα τὴν ἀδερφοῦλα μου, ὅπως ὁ Αὐγερινὸς τὴν Πούλια του. Ἄν τὴν ἀγαποῦσα, δὲ θὰ ἔφευγα... »

« Θεέ μου, φύλαξε τὴν καλή μου τὴν ἀδερφοῦλα » εἶπε τότε.

Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ζύπνησαν τὸν Πέτρο.

Πετᾶχτηκε ὀρθὸς ἀπάνω, κι ἔτρεξε νὰ δῆ τὰ τσουκάλια του.

« Ζήτω ! πέτυχαν περίφημα !

» Τώρα μπορῶ νὰ πλάθω καὶ νὰ ψήνω ποτήρια πιάτα, ἀπλάδες ! » φώναξε ὁ Πέτρος μὲ χαρά.

Ἐβγαλε τὰ τσουκάλια ἀπὸ τὴ χόβολη καὶ τ' ἄφησε νὰ κρυώσουν.

Ἐβαλε ὑπερα νέα ξύλα στὴ φωτιά.

Ἦστερα ἔφερε μὲ τίς καρυδόκουπες νερό, γέμισε τὸ ἓνα τσουκάλι, ἔκοψε ἓνα κομμάτι κατσικίσιο κρέας, καὶ τὸ ἔβαλε μέσα μὲ ἀρκετὸ ρύζι καὶ λίγο ἀλάτι.

Ἔτσι ἔβγαλε τὸ πρῶτο σωστὸ τσουκάλι του στὴ φωτιά.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔβραζε τὸ φαγί, ὁ Πέτρος μὲ τὸ πέτρινο μαχαίρι του ἔφαισε ἓνα ξύλινο κουτάλι κι ἓνα ξύλινο πιρουνι, κι ἓνα καρῦδι τὸ ἔκαμε πιάτο. Ἐπειτα κάθισε στὸ τραπέζι του, ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ ἄρμισε νὰ τρώῃ.

Καὶ κεῖ πού ἔτρωγε εἶπε :

«Δόξα νάχη ὁ Θεός, ξαναγίνομαι ἄνθρωπος ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό».

21. Κυριακή.

1

Ἐημέρωνε Κυριακή.

Ὁ Πέτρος ἀνέβηκε στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ.

«Ἐδῶ θὰ κάμω τὴν ἐκκλησοῦλα μου» εἶπε κοιτάζοντας τὸ ὄρω. «Ὁ ἀπέραντος θόλος τοῦ οὐρανοῦ θὰ εἶναι καὶ θόλος τῆς».

Στὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς κάτι δέντρα ἔφραζαν τὴν ἄκρη σὰν ἡμικύκλιο : «Αὐτὰ εἶπε, θὰ εἶναι τὸ ἱερό».

2

Πολὺ πρῶι ξύπνησε ὁ Πέτρος καὶ ἀνέβηκε πάλι στὸ βουνό.

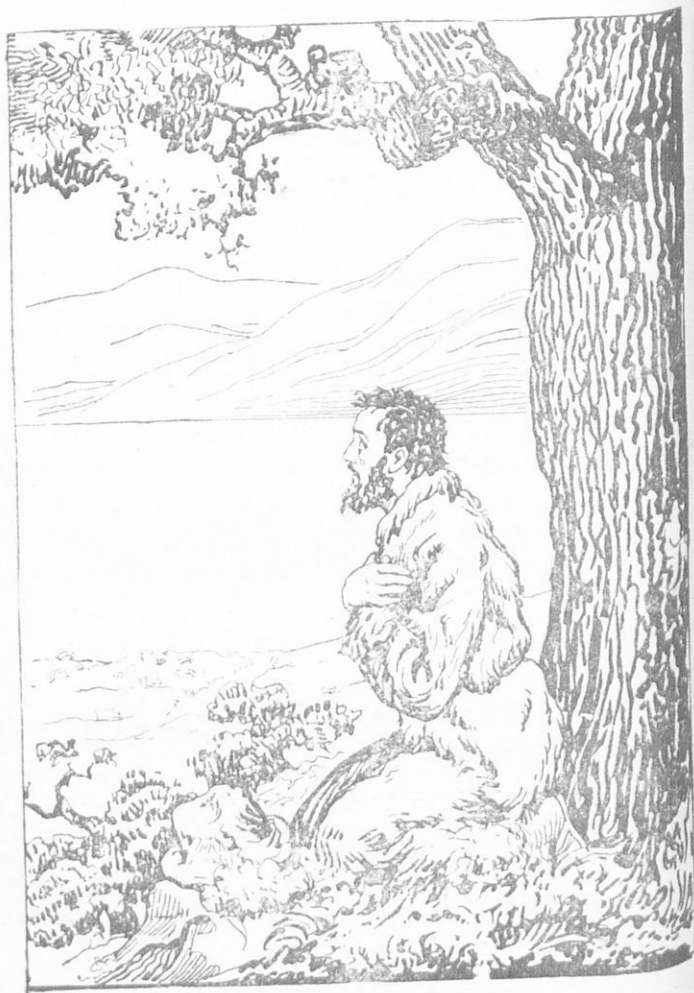
Κοίταξε τὴ θάλασσα τὴ λαμπερὴ καὶ συλλογιζόταν :

«Πῶς μὲ φύλαξε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴ φουρτούνα καὶ κύματα τ' ἀχόρταστα !»

Κοίταξε τὸ νησί. Κάτω ἦταν ἡ σπηλιά του, τὸ μαγευτικὸ μὲ τὸ λοπάδι του τὸ ἀγαπημένο· νὰ πού κυματοῦσαν ἐκεῖ, σὰν ἄλλῃ θάλασσα, τὰ στάχυα στὸ χωράφι του, καὶ ψήλωνε ὡς τὸν οὐρανὸ τῆς φωτιᾶς τοῦ ὁ καπνός.

Τί πλουσιοπάροχα τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ !

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου του καὶ ἡ ἀγάπη του, ἕκαμαν πλούσιο ἐκεῖνο τὸ πλάσμα τὸ ἔρημο καὶ φτωχό.

Καὶ μήπως εὐτὸ μονάχα ; Ὁ Θεὸς τὸν ἔκαμε ὅπως
ἄλλου ἄλλον ἄνθρωπο.

Εἶχε μάθει νὰ δουλεύη καὶ νὰ νιώθῃ μέσα στὴν
καρδιά του τί θὰ πῆ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν εὐεργέτη
του, τὸν εὐεργέτη ὅλου τοῦ κόσμου.

Τότε σήκωσε τὰ μάτια του ψηλὰ καὶ προσευχή-
θηκε ὥρα πολλή.

22. Ὁ Πέτρος ζυμώνει καὶ φῆνει ψωμί.

1

Μιά φορά— εἶχαν περάσει πιά οἱ βροχές—ὁ Πέτρος
τράβηξε καὶ πῆγε σὲ ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ ἄγνωστο.

Στὸ δρόμο κουράστηκε καὶ δίψασε πολὺ.

Κοιτάζει γύρω του νὰ βρῆ κάτι νὰ βρέξῃ τὸ στόμα
του, καὶ τί βλέπει ; πορτοκαλιές καὶ λεμονιές !

Νὰ τὰ γνώριμα τὰ φύλλα ποὺ μοσκοβολοῦν, οἱ
γνώριμοι καρποί, τὰ χρυσοκόκκινα πορτοκάλια, τὰ
χρυσοκίτρινα λεμόνια.

Ἐκοψε ἓνα πορτοκάλι καὶ τὸ ἔφαγε.

«Τώρα δὲ θὰ μοῦ λείπουν οὔτε λεμονάδες οὔτε
πορτοκαλάδες. Ἄ! καὶ τὸ ψητό μου καὶ ἡ σούπα μου
θὰ εἶναι ὠραῖα μὲ τὸ λεμόνι ! »

2

Ὁ Πέτρος ἔβαλε στὸ ταγάρι του ἀρκετὰ λεμόνια
καὶ πορτοκάλια, καὶ τράβηξε πάλι τὸ δρόμο του.

Παρακάτω ἄλλο δέντρο τὸν ἔκαμε νὰ σταθῆ. Ἐνα
παράξενο πουλὶ καθάταν ἀπάνω σ' ἓνα κλαδί του.

Ἄμα πλησίασε καὶ κοίταξε μὲ προσοχή, εἶδε τί ἦταν.

Ἦταν ἓνα πουλὶ μὲ φτερὰ πράσινα, κίτρινα καὶ κόκκινα· ἓνας παπαγάλος.

Ὁ Πέτρος πῆγε κοντὰ νὰ πιάσῃ τὸν παπαγάλο. Αὐτὸς ὅμως, μὲ τὰ γυριστὰ νύχια του καὶ τὸ γαντζωτὸ ράμφος του, σκαρφάλωσε γρήγορα πολὺ ψηλά.

«Ἄ, ἔτσι μοῦ εἶσαι ;» κάνει ὁ Πέτρος, καὶ στὴ στιγμή σαῖτεῦει τὸν παπαγάλο.

Τὸν πέτυχε ἴσια στὴ μιὰ φτερούγα. Ὁ παπαγάλος ἔκαμε νὰ πετάξῃ, δὲν μποροῦσε ὅμως καὶ ἔπεσε κάτω.

«Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ, ἀν θὰ μάθῃς νὰ μιλάς· φίλε μου» εἶπε ὁ Πέτρος.

Ὅσες φορές ὁ Πέτρος καθόταν στὸν ἴσκιό κανενὸς δέντρου νὰ φάῃ κανένα πορτοκάλι, ἔλεγε : «Ἄχ, νὰ εἶχα κανένα κομματάκι μαῦρο σιταρένιο ψωμί!»

Γιατὶ κάθε δειλινὸ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, τὸ πιὸ ἀγαπημένο του προσφάγι ἦταν ἢ ἓνα πορτοκάλι ἢ μῆλο, κανένα τσαμπὶ σταφύλι μυρωδάτο ἢ ἄλλο φρούτο, μὲ ἓνα κομμάτι ψωμί.

«Μὰ τί μοῦ λείπει ; Σιτάρι κι ἀραποσίτι ἔχω ἀκόμη καὶ φωτιά καὶ νερό, καὶ τσουκάλι. Θὰ ψήσω ψωμί».

Συλλογίστηκε τί ἄλλο τοῦ λείπει. Ὁ, πολλὰ ἀκόμη· Μύλος ν' ἀλέσῃ τὸ σιτάρι, κρησάρα νὰ κοσκινίσῃ τὸ ἀλεύρι, προζύμι νὰ κάμῃ νόστιμο τὰ ψωμί, σκάφη νὰ τὸ πλάσῃ καὶ τέλος φούρνος νὰ τὸ ψήσῃ.

4

Τὸ ἄλεσμα δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο.

Ὁ Πέτρος ἔψαξε νὰ βρῆ μιὰ πέτρα ἴσια καὶ πλα-
τύ. Ἀπάνω ἔβαζε λίγο σιτάρι. Ὑστερα μὲ ἓνα στρογ-
γυλὸ λιθάρι ποὺ κυλοῦσε ἔκανε ἀλεύρι τὰ σπειριά.

Πῶς ὅμως θὰ χῶριζε ἀπὸ τὸ ἀλεύρι τὰ πίτουρα ;
Δὲν εἶχε ἀλογότριχες οὔτε ἄλλες ψιλές κλωστές,
γιὰ νὰ πλέξη κρησάρα.

«Φύλαξέ με ὅταν μὲ βρῆς, γιὰ νὰ μ' ἔχῃς ὅταν
θέλῃς» εἶπε. «Πολὺ σωστά· ἂν ἔπαιρνα μαζί μὲ τὸ
σιτάρι καὶ τὸ κομμάτι ἀπὸ τὸ λινὸ σακί, θὰ εἶχα τώρα
τὴν κρησάρα μου. Θὰ τὸ ζυμώσω ὅμως μὲ τὰ πίτουρα
χωρὶς προζύμι, νὰ δῶ τί ψωμί θὰ γίνῃ».

5

«Δὲ μοῦ λείπει τώρα παρὰ σκάφη καὶ φούρνος»
εἶπε ὁ Πέτρος πάλι.

Μάζεψε λιθάρια, πῆρε κάμποσους βόλους λάσπη,
ἔσκαψε μιὰ τρύπα στὸ χῶμα, καὶ τοὺς ἔρριξε μέσα.

Ἄρχισε τότε νὰ ζυμώνῃ τὴ λάσπη χύνοντας κάποτε
κάποτε καὶ λίγο νερό.

Θυμήθηκε πῶς στὴ λάσπη γιὰ τὶς πλίθες ἔρριχναν
οἱ χωρικοὶ καὶ ἄγερα καὶ τρίχες· ἔτσι ἔδενε ἡ λάσπη,
καὶ δὲ σκορποῦσε.

Ἐτριψε λοιπὸν φύλλα ἀπὸ καλαμπόκι, πῆρε κλω-
στές ἀπὸ φοινικιά, καὶ τὰ ἔρριξε ὅλα στὸ κοκκινόχωμα.
Ἐπειτα ἔστρωσε κάτω τὴ φωτογωνιά μὲ λιθάρια.

Τὸ φτυάρι τοῦ χρησίμευε τώρα γιὰ μυστρί, γιὰ
νὰ ἰσιώνῃ ἀπὸ πάνω ἐπιδέξια τὴ λάσπη.

Γιὰ τὸ ἀπάνω μέρος χρειαζόταν τετράγωνα, ἴσια λιθάρια. Δὲν εἶχε ὅμως σφυρὶ νὰ τὰ πελεκήσῃ. «Τότε τοῦβλα» συλλογίστηκε ὁ Πέτρος, κι ἔπλασε ἀρκετὰ ἀπὸ κοκκινόχωμα καὶ τ' ἄφησε νὰ στεγνώσουν στὸν ἥλιο.

6

Τέλος ὁ Πέτρος, ὅταν εἶδε κι ἓνα μεγάλο νεροκολόκυθο, φώναξε:

«Ἄ, νὰ ἦ σκάφη μου».

Τὸ ἔκοψε μὲ πολὺν κόπο καὶ τοῦ ἔβγαλε τοὺς σπόρους.

«Τοὺς σπόρους θὰ τοὺς φυτέψω στὴν αὐλὴ μου γιὰ νὰ κάμω ἰσκιάδα» εἶπε.

Ἐπειτα ἔρριξε μέσα τὸ ἀλεύρι, νερό, γάλα, λίγο ἀλάτι, καὶ τὰ ζύμωσε.

Ἐβαλε περισσότερα ξύλα στὴ φωτιά του, καὶ ἄφησε νὰ γίνῃ δυνατὴ χόβολη.

Ἐπειτα μὲ μιὰ πέτρα τράβηξε τὴ χόβολη γύρω γύρω πρὸς τὰ ἔξω καὶ καθάρισε τὴ στάχτη μὲ ἓνα κλαδί.

Ἐπλασε μιὰ κουλούρα καὶ τὴν ἔβαλε μέσα, τὴ σέπασε μὲ ἓνα πῆλινο πιάτο κι ἀπάνω σώριασε τὴ χόβολη.

Τοῦ φάνηκε νοστιμώτατο τὸ πρῶτο κουλούρι ποὺ ἔψησε.

Φυσικὰ δὲν ἦταν ἀφράτο, ὅπως τὸ ψωμί τοῦ φούρνου. «Τὸ κουλούρι μου μοιάζει κάπως μὲ τὰ κουλούρια τῆς κυρούλας μου. Καημένη κυρούλα, θὰ σὲ ξαναἰδῶ τάχα ;» εἶπε.

Τρώγοντας πρόσεχε νὰ μὴ χαθῇ οὔτε τὸ παραμικρὸ σίγουλο.

Μονάχα τὸν Κοκό, τὸν παπαγάλο τοῦ, τὸν ἄφηνε νὰ ἀρπάζῃ κανένα κομματάκι.

7

Λογαριάζοντας στὸ ἡμερολόγιό του εἶδε ἕξαφνα πὼς σήμερα εἶχε τὴ γιορτὴ του. Θυμήθηκε πὼς κάθε χρόνο ἔτρεχε πρῶτη ἢ μητέρα του, τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν ἐφιλοῦσε.

«ὦ καλή μου, γλυκιά μου μητέρα, εἶπε δακρυ-
σμένος, γιατί νὰ μὴν ἀκούσω τὰ χρυσά σου λόγια ;»

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἓνα πουλάκι πέταξε στὰ πόδια του. Εἶχε ἓνα φυλλαράκι στὴ μυτίτσα του.

Τάχα δὲν τοῦ ἔστειλε ἡ μητέρα χαιρετίσματα :

«Ἄχ, ἂν εἶχα φτερά σὰν καὶ σένα, θὰ πετοῦσα μακριὰ ἀπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, νὰ γυρίσω στὴν ἀγκάλια τῆς μανούλας μου» εἶπε στὸ πουλάκι ὁ Πέτρος.

Ἐνα τραγουδάκι τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουε, τραγου-
δάκι ποὺ τόσες φορές τὸ τραγουδοῦσε ἡ μητέρα :

Ὅταν ἡ πρῶτη σου φωνὴ τὸ στόμα σου ἀνοίξῃ,
τὸ βρεφικὸ τὸ στόμα σου ποῖος ἔρχεται νὰ πνίξῃ
μὲ πρῶτο πρῶτο φίλημα, μὲ πρῶτη καλημέρα ;

Ποῖος ἄλλος ; Ἡ μητέρα !

Κι ὅταν ὁ ὕπνος μυστικὰ τὰ μάτια σου σφαλίσῃ,
καὶ σὲ ἀνθισμένα ὄνειρα ὁ νοῦς σου φτερουγίσῃ,
ποῖος ἀγρυπνεῖ ὀλόχαρος στὴν κούνια σου κεῖ πέρα

Ποῖος ἄλλος ; Ἡ μητέρα !

Και όταν ἄρρωστη, γλομὴ ἢ κεφαλή σου γέρνη.
ποιὸς βάλσαμο στὸν ὕπνο σου μὲ τὰ φιλιὰ του φέρνε ;
ποιὸς σὲ χαϊδεύει μὲ γλυκὰ λόγια σὰν περιστέρα ;

Ποιὸς ἄλλος ; ἢ μητέρα!

Κι ὅταν ἀθώα, παιδικὴ χαρὰ σὲ χαιρετάη,
ποιὸς τὴ χαρὰ σου δέχεται καὶ ποιὸς χαμογελάει
σιγὰ σιμὸ σου πάντοτε καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα ;

Ποιὸς ἄλλος ; Ἡ μητέρα!

Αὐτὴ ποὺ χύνει δάκρυα στὸν πόνο τὸ δικό σου,
ὅπου χαμόγελο γλυκὸ χαρίζει στὴ χαρὰ σου,
ποὺ ἀγρυπνᾷ ὄλονυχτίς, παιδί μου, στὸ πλευρό σου
τί θέλει μόνον ἀπὸ σέ ; Ἀγάπη ἀπ' τὴν καρδίά σου.

« Ἀχ, θὰ σὲ ξαναἰδῶ, μητέρα μου, νὰ σοῦ δείξω τὴν
ἀγάπη μου ; » εἶπε ὁ Πέτρος καὶ δάκρυσε.

Ὅλα τὰ εἶχε, ὅσα τοῦ χρειάζονταν, ξύλα καὶ πέτρες
γιὰ νὰ χτίζη, δέρματα καὶ φλοῦδες γιὰ νὰ ράβη καὶ νὰ
φτιάξη ροῦχα καὶ παπούτσια.

Μιά στάνη γιὰ νὰ τοῦ δίνη γάλα, φωτιά, τσουκάλια
καὶ φωτογωνιά γιὰ νὰ βράζη καὶ νὰ ψήνη.

Λεμόνια, πορτοκάλια, δροσερὸ νερό, νὰ ταῦ σβήνουν
τὴ δίψα.

Λαγούς, γίδια, ψάρια, αὐγὰ πουλιῶν, μπανάνες,
καλαμπόκι, σιτάρι, ρύζι καὶ καρύδια νὰ τρώη ὅσο
ἤθελε.

Μποροῦσε νὰ σπείρη περισσότερο καὶ σιτάρι καὶ
καλαμπόκι καὶ ρύζι, μὰ τί θὰ τὸν ὠφελοῦσαν ;

Μποροῦσε νὰ σκοτώνη περισσότερους λαγούς, μὰ γιὰ ποιὸ λόγο ;

Ἦταν ὁ μόνος ἀφέντης στὸ νησί, καὶ ὥστόσο ἦταν ἓνα φτωχὸ παιδί, πὺ λαχταροῦσε τὴ μανούλα του, τὸν πατέρα του καὶ τὴν ἀδερφή του.

23. Ὁ Πέτρος φτιάνει μιὰ βάρκα.

1

«Τὰ ἔκαμα ὅλα γιὰ νὰ προκόψω ἐδῶ ;» συλλογίστηκε μιὰ μέρα ὁ Πέτρος.

Ὁ καιρὸς ἦταν ἔξοχος· ὁ οὐρανὸς ὀλαγάλανος, ἡ θάλασσα τὸ ἴδιον, καὶ ὁ ἀέρας κατακάθαρος.

Φάνηκε τότε στὸν Πέτρο πὼς μακριά, στὴν ἄκρη στὸν ὀρίζοντα, ἔβλεπε μιὰ λουρίδα στεριά.

»Θὰ φτιάξω βάρκα καὶ θὰ περάσω ἐκεῖ. Ἀπὸ κεῖ, ποιοὺς ξέρει ἂν δὲν μπορέσω νὰ προχωρήσω μακρύτερα καὶ νὰ φτάσω στὴν πατρίδα, νὰ ξαναἰδῶ τὴ μάνα μου, τὸν πατέρα μου, τὴν ἀδερφοῦλα μου !»

Ἡ συλλογὴ αὐτὴ δὲν τὸ ἄφηνε ἤσυχο οὔτε νύχτα οὔτε μέρα.

Ἐνα θεόρατο δέντρο ἦταν σαράντα πέντε βήματα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσιὰ. Καὶ δὲν τὸ εἶχε προσέξει ὡς τώρα ! «Ἐσὺ πρέπει νὰ μὲ περάσης πέρα» εἶπε μὲ ἀπόφαση ὁ Πέτρος : «Θὰ σὲ κόψω, θὰ σὲ κάμω μωτὸ μπροστὰ καὶ πίσω, θὰ σὲ φτιάξω νὰ γίνης σὸν ἄνθρωπος πὺ κολυμπᾷ στὴ θάλασσα, καὶ θὰ σὲ βαθουλώσω ἀπὸ πάνω».

Εἴκοσι μέρες πελεκούσε μὲ τὸ πέτρινο τσεκούρι τοῦ ὁ Πέτρος. Μὲ τὰ πολλὰ τὸ δέντρο ἔγειρε κι ἔπεσε.

Δεκατέσσερις μέρες χρειάστηκε γιὰ νὰ κόψῃ τοὺς κλάδους καὶ τὴν κορυφή.

Ἐνα μῆνα σωστὸ δούλεψε, ὥσπου νὰ τὸ κάμῃ μunterὸ μπροστὰ καὶ πίσω, μὲ πλώρη καὶ μὲ πρύμη, καὶ ἀπὸ κάτω μὲ καρίνα.

Πῆρε μιὰ σκληρὴ πέτρα, τὴν ἔκαμε σμιλᾶρι, καὶ τὸ ἀκόνισε ἀπάνω σὲ ἄλλη πέτρα, ὅπου ἔχυνε κάποτε κάποτε καὶ ἀπὸ λίγο νερό.

Ἔτσι χτυπώντας τὸ σμιλᾶρι μὲ βαρὺ λιθάρι ἄρχισε νὰ σκάβῃ τὸ ξύλο.

Δέκα μῆνες πέρασαν ὥσπου νὰ τὸ σκάψῃ, κι ἄς δούλευε πολλές ὥρες τὴν ἡμέρα. Ἐπιτέλους τελείωσε ἡ βάρκα.

Μποροῦσε πιά ν' ἀρχίσῃ τὸ ταξίδι.

Ἀλίμονο ! Πῶς τώρα θὰ ἔσερνε τὴ βάρκα τοῦ σαρανταπέντε βήματα, γιὰ νὰ τὴ ρίξῃ στὸ γιालό ;

Αὐτὸ τόσον καιρὸ δὲν τὸ συλλογίστηκε ὁ Πέτρος.

Ἐβάλε στρογγυλὰ κλαδιὰ ἀπὸ κάτω, μεταχειρίστηκε ἄλλα γιὰ λουστάρια, ἀλλὰ κόπος χαμένος ! Ἡ βάρκα δὲ σάλευε ἀπὸ τὴ θέση της.

Δοκίμασε νὰ σκάψῃ αὐλάκι ἀπὸ τὴ βάρκα ὡς τὴ θάλασσα. Κι αὐτὸ τίποτα δὲν ὠφέλησε.

«Τόσοι κόποι πάλι πᾶνε χαμένοι ! Καὶ γιατί ;

Γιατί δὲν τὰ εἶχα λογαριάσει ὅλα ὅσα θὰ μὲ βροῦν πρὶν
νὰ ἀρχίσω τέτοια δουλειά» εἶπε ὁ Πέτρος.

24. Κάτι καινούριο καὶ ξαφνικό.

1

Ὁ Πέτρος στεκόταν στὴ ἀκρογιαλιά συλλογισμένος.

Ἐξαφνα ἡ ματιά του ἔπεσε στὴν ἀμμουδιά καὶ τί
βλέπει ;

Ἀχνάρια ἀπὸ ἀνθρώπινο πόδι.

Τὰ ἔχασε. Κοιτάζει γύρω του. Ἄνθρωπος δὲ φαίνε-
ται πουθενά.

Μήπως περπάτησε στὴν ἀμμουδιά καμιά φορά ὁ
ἴδιος μὲ γυμνά πόδια ;

Μετρᾷ τὸ ἀχνάρι μὲ τὴ πατούσα του, μὰ τὸ ἀ-
χνάρι ἦταν μεγαλύτερα. Δὲν ἦταν λοιπὸν δικό του !

Ναυάγησε κανένα καράβι ; Ἄραξε κανένα ἐκεῖ
κοντά ; Καὶ τί ἄνθρωποι ἦταν ; μὴν ἦταν ἄγριοι ;

Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν ἐφόβισε. Πολὺν καιρὸ ἦταν
ἀνῆσυχος.

"Ένα πρωί βγήκε από τή σπηλιά του, ενώ ακόμη ἦταν σκοτεινά. Μακριά σ' ένα ἀκρογιάλι τοῦ νησιοῦ ἔλαμπε φωτιά.

Σὲ λίγο φάτισε, καὶ ὁ Πέτρος ἀνέβηκε στήν κορφή τοῦ βουνοῦ. Ἔπεσε μπρούμυτα καὶ μὲ καρδιοχτύπι κοίταξε πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἦταν ἡ φωτιά. Ἐξαφνα βλέπει γυμνοὺς, μελαφροὺς ἀνθρώπους καὶ χόρευαν στριφογυρίζοντας γύρω στή φωτιά. Χόρευαν, ἔπειτα πήδησαν σὲ δυὸ βάρκες κι ἔφυγαν. Ὁ Πέτρος κατέβηκε τότε στὸ μέρος ποῦ ἦταν ἡ φωτιά, καὶ τί νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια του; Μισοσβησμένη φωτιά, καὶ γύρω ἀνθρώπινα κόκαλα! Ἐφριξε!

«Φύλαξέ με, Θεέ μου, ἀπὸ ἕνα τέτοιο φοβερὸ τέλος!» εἶπε ὁ Πέτρος.

3

Πέρασε ἕνας ἄλλος χρόνος ἀκόμη. Μιὰ μέρα—κάποια Παρασκευή—εἶδε ὁ Πέτρος νὰ ἔρχονται πέντε βάρκες στὴ νησί του. Ἀπὸ τὴν καθεμιὰ πήδησαν στὸν ἄμμο^ο ἔξι μελαφροὶ ἄνθρωποι.

Ὁ Πέτρος ἄρπαξε τὸ κοντάρι του, τὸ τόξο καὶ τὶς σαίτες του καὶ κοντοζύγωσε φυλαχτὰ νὰ δῆ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀγρίους πῆγε στὴ μιὰ βάρκα, σήκωσε ἀπὸ τὰ μαλλιά ἕνα μαῦρον ἄνθρωπο, ποῦ εἶχε τὰ χέρια του δεμένα, καὶ τὸν τράβηξε ἔξω. Ὁ αἰχμάλωτος ὕμως ἔκοψε τὰ σκοινιά, κι ἔτρεξε τὸν ἀνήφορο.

Τὴν ἴδια στιγμή πετάχτηκαν ἀπάνω δυὸ ἄγριοι καὶ ἔτρεξαν νὰ τὸν πιάσουν :

«Θὰ μὲ βροῦν καὶ θὰ μὲ σκοτώσουν»· αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη σκέψη τοῦ Πέτρου.

»Μὰ ὄχι, Πέτρο» εἶπε στὸν ἑαυτὸ του παίρνοντας θάρρος : « ἔχεις ὑποχρέωση νὰ γλιτώσης ἐκεῖνο τὸν ἄμοιρο τὸν αἰχμάλωτο».

Ὁ αἰχμάλωτος τώρα ἔφτασε σὲ ἓνα μικρὸ λιμανάκι, πήδησε μέσα καὶ κολυμποῦσε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πέτρου. Ἀπὸ πίσω του κολυμποῦσαν καὶ οἱ δυὸ ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν.

Βγαίνουν στὴ παραλία καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Πέτρος χύνεται τότε ἀπάνω στὸν πρῶτο ἄγριο καὶ χτυπώντας τον μὲ τὸ κοντάρι του τὸν ξαπλώνει κάτω νεκρὸ.

Δὲν χάνει καιρὸ, ἀρπάζει τὸ ρόπαλο τοῦ σκοτωμένου καὶ χτυπᾷ καὶ τὸν ἄλλον ἄγριο, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς ἤθελε νὰ χτυπήσῃ τὸν κακομοίρη τὸν αἰχμάλωτο. Καὶ ὁ δεῦτερος ἔπεσε κάτω νεκρὸς.

Ὁ καημένος ὁ αἰχμάλωτος τρέμει σὰν τὸ πουλάκι στοῦ γερακιουῦ τὰ νύχια. Φυσικὰ συλλογιζόταν : « ἡ σειρὰ μου τώρα».

Ὁ Πέτρος τοῦ ἔκαμε νόημα νὰ ἔρθῃ κοντά· μὰ ποῦ νὰ σιωπῆσῃ ὁ ἄγριος.

Τότε ἄφησε κάτω ὁ Πέτρος τὸ κοντάρι του, ἔκοψε ἀπὸ ἓνα δέντρο κλωνάρι πράσινο καὶ τὸ σήκωσε στὰ χέρια του, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς δὲ θὰ τοῦ κάμῃ κακὸ.

Τρέμοντας ὁ αἰχμάλωτος ἔκαμε μερικὰ βήματα καὶ σταμάτησε· σὲ λίγο προχώρησε κι ἔφτασε κοντά.

Μεμιᾶς τότε πέφτει στὰ πόδια τοῦ Πέτρου, φιλεῖ τὸ χῶμα, τοῦ πιάνει τὸ δεξιὸ πόδι καὶ τὸ βάζει στὴ ράχη του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ πῆ : « εἶσαι ὁ κύριός μου».

Ὁ Πέτρος τὸν χαϊδεύει καὶ τοῦ μιλεῖ φιλικὰ καὶ τουφερά.

Τὸν πῆρε μαζί του στή σπηλιά, τοῦ ἔδωσε γάλα νὰ πιῇ καὶ ψωμί νὰ φάῃ, καὶ ὕστερα τοῦ ἔδειξε μέρος νὰ κοιμηθῇ.

Ἐπειτα ὁ Πέτρος ἀνέβηκε πάλι στή κορφή τοῦ βουνοῦ, καὶ εἶδε πὼς ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἔφευγαν οἱ ἄγριοι μὲ τίς βάρκες τους.

ΜΕ ΕΝΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟ, ΜΕ ΕΝΑ ΒΟΗΘΟ, ΧΩΡΙΣ ΞΕΝΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΘΑ

25. Πὼς ὁ Πέτρος ἔμαθε τὸν ἄγριο ἑλληνικά.

1

Ξύπνησε ὁ Πέτρος χαρούμενος μὲ τὴ σκέψη : «Ἐγὼ ἓνα σύντροφο. Νάτος ἐκεῖ, κοιμᾶται ἡσυχὰ καὶ βαθιὰ σὺν ἀρνάκι. Νιώθει φρίνεται, πὼς τώρα εἶναι ἐλεύθερος καὶ μὲ ἔχει φίλο καὶ σωτῆρα του».

Μελαψὸ σὰ γάλλκωμα ἦτον τὸ δέρμα τοῦ ξένου, κντάμυρα, γυαλιστερὰ ἦταν τὰ μαλλιά του, κάτασπρα σὰ φίλντισι τὰ δόντια του.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του. Σηκώθηκε, γονάτισε πάλι καὶ ἔβαλε πάλι τὸ δεξιὸ πόδι τοῦ Πέτρου στή ράχη του. Ἐδειξε ὕστερα τὸν Πέτρο καὶ εἶπε : «κάτοκα».

Ὁ Πέτρος ρώτησε : «Τί θέλεις νὰ πῆς μὲ αὐτό ;»
Γρήγορα ὅμως συλλογίστηκε : «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί θὰ πῆ : «κάτοκα», γιατί δὲν ἔμοθα γλῶσσα τῶν ἀγρίων. Καὶ ὁ ἄγριος δὲν μπορεῖ νὰ νιώσῃ τί τοῦ εἶπκ, γιατί δὲν ἔμαθε τῇ γλῶσσα μου».

«Θὰ μάθω τὸν ἄγριό μου ἑλληνικά, εἶπε μέσα του Πέτρος, μὰ μὲ τρόπο πού νὰ καταλαβαίνει ὅ,τι μα-
νει».

Θυμήθηκε πῶς ἡ μητέρα του εἶχε μάθει τὴν Ἄννα
νὰ μιλή, καὶ πῶς ὁ πατέρας του τὸν εἶχε μάθει νὰ
μιλή τ'ἀγγλικά.

Καὶ πρῶτα πρῶτα ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἓνα ὄνομα στὸν
ἄγριο.

Κοίταξε στὸ ἡμερολόγιο καὶ εἶδε πῶς ἡ μέρα πού
ἔφρασε ἦταν Παρασκευή :

«Νὰ τ'ὄνομά του » εἶπε. «Παρασκευὰ θὰ τὸν
ἀνάζω ».

Ἐδειξε τότε τὸν ἑαυτό του καὶ εἶπε : « κύριος »
εἰς τὸν ἄγριο, καὶ εἶπε : «Παρασκευάς».

Ἐπειτα ἔδειξε τὸ στόμα τοῦ Παρασκευᾶ, γιὰ νὰ τοῦ
ἔδειξῃ νὰ καταλάβῃ πῶς ἔπρεπε νὰ πῆ κι αὐτὸς τὰ ἴδια
ἄγρια.

Σὲ λίγο τοῦ ἔδειξε τὸ ποτήρι καὶ τοῦ εἶπε : «ποτήρι».

Ἐπειτα τὸ νερὸ τῆς πηγῆς, καὶ γεμίζοντας τὸ ποτήρι
τοῦ εἶπε : «νερό».

Πῆρε τὸ ποτήρι γεμάτο νερό, τὸ ἔφερε στὴ σπηλιὰ
καὶ εἶπε : «φέρνω νερό».

Τὸ ἔβαλε ἔπειτα στὸ στόμα καὶ εἶπε : «πίνω
νερό».

Τὸ ἔδωσε καὶ στὸν Παρασκευά, καὶ τοῦ εἶπε :
«πίνε νερό, Παρασκευά ».

Ὁ Παρασκευάς κατάλαβε καὶ ἔπινε. Εἶπε τότε πιά
καὶ τὸν ἄγριο, Πέτρος Λάρας, ἐκδ. 10.

ὁ Πέτρος ἀργὰ καὶ καθαρὰ : «Παρασκευά, φέρε μὲ ποτήρι νερὸ νὰ πιοῦμε».

Ὁ Παρασκευὰς τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔφερε γεμάτο νερό.

3

Ἔτσι κάθε μέρα μάθαινε ὁ Πέτρος τὸν Παρασκευὰ πῶς νὰ μιλῇ ἑλληνικά.

Μαζὶ μὲ τὰ ὀνόματα «πορτοκάλι» καὶ «λεμόνι» τὸν ἔμαθε νὰ ξεχωρίζῃ καὶ τὸ «γλυκὸ» ἀπὸ τὸ «ξινό».

Ὁ Πέτρος ξεκαρδιζόταν ἀπὸ τὰ γέλια, γιατί ὁ Παρασκευὰς ὅταν ἔλεγε «ξινό» ξίνιζε τὸ πρόσωπό του καὶ ὅταν ἔλεγε «γλυκὸ» σούφρωνε τὰ χεῖλη καὶ ἔκανε τὸ στόμα του μυτερό.

Ὅταν ἔβγαινε ὁ ἥλιος, τὸν ἔμαθε νὰ λέῃ : «πρωῖν» καὶ ὅταν βασίλευε : «ἀργά» καὶ «βράδυ».

Ὁ Παρασκευὰς τὰ μάθαινε ὅλα μὲ πολλὴ προθυμία. Βοηθοῦσε τὸν Πέτρο στὸ ἄρμεγμα, στὸ σκάψιμο, στὴ σπορὰ καὶ στὸ σκάλισμα μὲ τὸ σμιλάρι. Ἄμα δούλευε ἔλεγε τραγουδιστά : «ἐγὼ σκάβω, σκάβω !» «τώρα ράβω, ράβω, ράβω !» Ὅταν ἔβλεπε τίποτὸ καινούριο, ρωτοῦσε : «Πῶς τὸ λένε αὐτό ;» Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ ἔλεγε : «Αὐτὲς εἶναι μῦγες, αὐτὰ κουνούπια, ἐκεῖνα πουλιά».

Ἔτσι πέρασε μισὸς χρόνος.

Πολλὲς φορές χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ Πέτρος ξεκαρδιζόταν ἀπὸ τὰ γέλια. Μιὰ φορὰ εἶπε : «Παρασκευὰ φέρε μιὰ γίδα». Καὶ αὐτὸς τί ἔκαμε ; Ἐπιασε μὲ τὸ χέρι του μιὰ μῦγα καὶ τὴν ἔφερε στὸν Πέτρο.

4

Ὁ Πέτρος κατάλαβε ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες πὼς Παρασκευὰς θὰ ἔτρωγε μὲ πολλὴ ὄρεξιν κανένα κομμάτι κρέας ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους ἐχθροὺς του.

Κοῦνησε λοιπὸν μὲ θυμὸ τὸ κεφάλι του, καὶ ἔδειξε πὼς ὁ Παρασκευὰς ἔπρεπε νὰ τοὺς θάψῃ. Ὁ Παρασκευὰς τὸν ἄκουσε.

Ὁ Πέτρος ὅμως ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ νὰ μὴ φάῃ πρὸς τὸ ἀνθρώπινο κρέας...

Κάποτε ἔπιασε ἓνα ψάρι καὶ τὸ ἔβαλε σὲ ἓνα τσουκάλι νὰ τὸ βράσῃ.

Μὲ ἀνοιχτὸ στόμα ἔβλεπε ὁ Παρασκευὰς τὸ νερὸ τοῦ τσουκαλίου. Ἐβλεπε τὸ χέρι του ἀπάνω ἀπὸ τὸ τσουκάλι καὶ τὸ ἔκαψε στὰ γερά. Ἀρπάζει στὴ στιγμή τὸ ῥοζέτο του καὶ τὸ σηκώνει νὰ σπάσῃ τὸ τσουκάλι.

Ὁ Πέτρος τοῦ κράτησε τὸ χέρι. «Γιατί θέλεις νὰ κάμῃς αὐτό;» Καὶ ὁ Παρασκευὰς εἶπε: «Ψάρι ἔφαγε ἔξω. Κακὸ στοιχείο ψαριοῦ δάγκασε μένα».

5

Στὸ ἀναμεταξὺ ἄρχισε ν' ἀστράφτῃ καὶ νὰ βροντᾷ ἡ γῆ.

Ὁ Παρασκευὰς κατατρομαγμένος ἔτρεξε καὶ χῶμα ἐπὶ τὸ βαθύτερο μέρος τῆς σπηλιάς, ἔκρυψε μὲ τὰ χεῖρά του τὸ πρόσωπό του, καὶ ἔβαλε τὶς φωνές.

«Κακὸ στοιχείο ἔστειλε θεὸς βροντῆς».

—«Ἐχετε λοιπὸν πολλοὺς θεοὺς ἐσεῖς;» ρώτησε ὁ Πέτρος.

—«Ὦ, πολλοὺς· δὲν μπορῶ νὰ τοὺς μετρήσω».

Ὁ Πέτρος κάθισε κοντὰ του καὶ μὲ μεγάλη καλο-

σύνη τοῦ εἶπε : « Ὁχι, Παρασκευά, δὲν ὑπάρχει Θεὸς τῆς βροντῆς, οὔτε κανένα στοιχειό. Ἐνας μόνος Θεὸς ὑπάρχει. Τὸν ἥλιο, τὸν οὐρανό, τ' ἀστέρια αὐτὸς ἔκαμε. Αὐτὸς εἶπε καὶ ἔγιναν τὰ φυτὰ· εἶπε, καὶ τὸν ἀέρα καὶ θάλασσα γέμισαν ἀπὸ ζωᾶ· αὐτὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο. Βρέχει, ἀστράφτει, βροντᾶ, καὶ ὁ ἥλιος φωτίζει ὅπως καὶ ὅποτε θέλει αὐτὸς ».

— « Κάθεται ἀπάνω στὸ βουνό, ὅπως οἱ Θεοὶ δικοί μας ; » ρώτησε ὁ Παρασκευάς.

— « Ὁχι » εἶπε ὁ Πέτρος, « εἶναι παντοῦ, στὸν οὐρανό, στὸν ἀέρα, στὴ γῆ ».

— « Εἶναι καὶ ἐδῶ πού εἴμαστε καὶ μεῖς ; »

— « Καὶ βέβαια εἶναι. Ἐμένα πού βλέπεις, ὁ Θεὸς με φύλαξε ἀπὸ κάθε κακό ».

— « Ὁ, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια » εἶπε ὁ Παρασκευάς « τὸ βλέπω πὼς εἶναι ἀλήθεια. Ὁ Θεὸς μας δὲν εἶναι δυνατός, γιατί οἱ ἐχθροί μας μάς ἔπιασαν. Ὁ Θεὸς σου πού ἔχουν αὐτοί, δὲν εἶναι δυνατός, γιατί τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φυγα. Ὁ Θεὸς σου εἶναι δυνατός, γιατί ἐσύ με τὴν ναμὴ του με ἔσωσες. Εἶναι καλὸς καὶ δυνατός ὁ Θεὸς σου. Πολὺ σέ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆς πολλὰ πολλὰ τὸν καλὸ Θεό σου ».

Αὐτὸ ἤθελε ὁ Πέτρος.

« Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ πατέρας μας, κι ἐμεῖς εἴμαστε τὰ παιδιὰ του. Ἄμα δὲν κάνεις κανένα κακό, Παρασκευά, κανένα φόβο δὲν ἔχεις ἀπὸ τὸ Θεό ».

Ὁ Παρασκευάς ἄκουε με μεγάλη προσοχή.

Ἔμαθε νὰ κάνη τὴν προσευχή του πρῶτὴ καὶ βρῆκε

Πόσο χαιρόταν ὁ Πέτρος πού βρῆκε ἕνα σύντροφο νὰ τοῦ λήη τοὺς στοχασμούς του !

26. Ὁ Πέτρος μὲ τὸν Παρασκευὰ γιορτάζουν
τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά.

1

Πλησίαζαν τὰ Χριστούγεννα καὶ ἡ Πρωτοχρονιά.

«Κάτι πρέπει νὰ χαρίσω στὸν καλὸ μου τὸν Παρασκευά» συλλογίστηκε ὁ Πέτρος. «Αὐτὸς μὲ βοήθησε καὶ φυτέψαμε τ' ἀμπέλι καὶ τὴν κληματαριά πού ἰσχυώνει τόσο καλὰ τὴ σπηλιά μας.

» Αὐτὸς μὲ βοήθησε νὰ πιάσω ἄγρια μελίτσια καὶ νὰ τὰ βάλω σὲ κυψέλια πού κάμαμε μὲ φλοῦδες ἀπὸ τὰ δέντρα.

» Μοῦ κουβάλησε λιθάρια καὶ μάντρωσα τὸ μελισσῶνα μας.

» Μοῦ ἔδειξε πῶς μαζεύουν τὸ μπαμπάκι καὶ πῶς γίνονται οἱ κλωστές.

» Πῶς νὰ σαῖτεύω τὰ μεγάλα ψάρια.

» Καὶ τὸ σπουδαιότερο, μὲ βοήθησε καὶ σύραμε τὴ βάρκα ὡς τὴ θάλασσα. Νάτην, ἔτοιμη γιὰ ταξίδι.

» Τόσες φορές αὐτὸς μ' ἔκαμε νὰ χαρῶ ! Πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ τοῦ κάμω καμιὰ μεγάλη χαρά ».

2

«Μὰ τί νὰ τοῦ χαρίσω ;» ἄρχισε νὰ συλλογίζεται ὁ Πέτρος.

«Μιά φορεσιὰ σὰν τὴ δική μου ! Ὡς τώρα φορεῖ μόνο τὴν ποδιά του. Τί ἄλλο ; Μιά σβούρα κι ἓνα χριστόψωμο τὰ Χριστούγεννα, καὶ τὴν Πρωτοχρονιά θὰ κόψωμε μαζὶ τὴ βασιλόπιτα. Τώρα θὰ τοῦ μάθω τὰ

κάλαντα για τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά·
τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τραγούδησαν τῶ
κάλαντα καὶ ζύμωσαν κι ἔψησαν τὰ χριστόψωμα.

Ἔστριψε φιτίλια ἀπὸ μπαμπάκερὲς κλωστὲς ὁ
Πέτρος, εἶπε τοῦ Παρασκευᾶ νὰ τὰ κρατᾶ, καὶ ἔφτιαξε
κεριά, ὅπως εἶχε δεῖ τὴν κυρούλα του νὰ κάνη στὸ
χωριὸ τοῦ Παύλου.

3

Πρὶν ἀκόμη ξημερώση, ξύπνησε τὸν Παρασκευᾶ
καὶ τοῦ εἶπε : « Εἶναι ἡ ὥρα ἡ ἀγιασμένη, Παρα-
σκευᾶ, πὺ γεννήθηκε ὁ Κύριός μας σὲ μιὰ σπηλιά
σὰν τὴ δική μας ».

Ἀνέβηκαν στὸ ἐκκλησάκι, ἀναψαν τὶς λαμπάδες
τους καὶ ἔκαμαν τὸ σταυρό τους.

Ὁ αὐγερινὸς μὲ τὸ γλυκό του φῶς πρόβαλε στὸν
οὐρανό.

« Σὰν τὸ ἀστέρι, πὺ ὠδήγησε τοὺς μάγους μὲ τὰ
δῶρα » συλλογίστηκε ὁ Πέτρος.

Τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα· θυμήθηκε πῶς
γιόρτιαζε στὴν πατρίδα του τὰ Χριστούγεννα.

Ἄργα κατέβηκαν στὴ σπηλιά τους, ἐτοίμασαν
πλούσιο χριστουγεννιάτικο τραπέζι, καὶ ὁ Πέτρος
χάρισε στὸν Παρασκευᾶ τὸ χριστόψωμό του.

4

τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς τραγούδησαν τὰ
κάλαντα κι ἐτοίμασαν τὴν ἀγιοβασιλιάτικη πίτα ἀπὸ
καρύδι, σταφίδα, γάλα, μέλι καὶ ἀλεύρι.

Ὁ Πέτρος ἔβαλε μέσα ἓνα κομματάκι κλῆμα καὶ
μιὰ καλαμιὰ σιταριοῦ.

Τὸ πρῶτὸ τὸ τραπέζι ἦταν ἕτοιμο μὰ σκεπασμένο.
Ὅταν κάθισαν τοῦ εἶπε ὁ Πέτρος.

«Ἐεσκέπασε, Παρασκευά, νὰ δῆς».

Ἡ χαρὰ τοῦ Παρασκευᾶ δὲ λέγεται. Πῆρε τὴ
σβούρα καὶ τὴν κοίταξε.

—«Τώρα θὰ σὲ μάθω νὰ παίζης μὲ τὴ σβούρα
σου» εἶπε ὁ Πέτρος καὶ τοῦ ἔδειξε πῶς νὰ τὴ γυ-
ρίζη.

Ὁ Παρασκευᾶς ἐπαίξε γαρούμενος. Ὁ Πέτρος
ἔκοψε τὴν πίτα, κι ἔδωσε ἓνα κομμάτι στὸν Παρασκευά.
Ὁ ἴδιος ὅμως δὲν ἔφαγε καθόλου. Εἶχε ἀκουμπήσει
τὸ κεφάλι του στὰ δύο του χέρια. Μὲ βουρκωμένα
μάτια φανταζόταν τὴν Πρωτοχρονιὰ σὶὸ πατρικὸ του
σπίτι, τὴ χαρὰ ποὺ ἔνιωθε κι αὐτὸς ὅταν ἔπαιρνε
τὰ δῶρα, ὅπως τώρα ὁ Παρασκευᾶς.

«Ἄχ, παιδικὰ μου χρόνια, τί εὐτυχισμένα ποὺ
ἦσαστε» ἔλεγε.

27. Ὁ Πέτρος μὲ τὸν Παρασκευά γιορτάζουν τὸ Πάσχα.

Ἐφτασε καὶ τὸ Πάσχα.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Παρασκευᾶ ὁ Πέτρος ἔπλασε
δύο λαμπριάτικες κουλοῦρες, κι ἔβαλε στὴν καθεμιὰ
τέσσερα αὐγὰ σταυρωτά.

Ὁ Παρασκευᾶς τοῦ εἶχε δείξει κοχύλια, ποὺ εἶ-
χαν μέσα κόκκινη βαφή.

Μὲ αὐτὴν εἶχε βάψει ὁ Πέτρος τ' αὐγὰ κατακόκ-
κινα, καὶ ἃς ἦταν αὐγὰ χελώνας.

Στὴν ἐκκλησίᾳ τοὺς εἶχαν ἐτοιμάσει ἓνα δέντρο γιὰ πολυέλαιο, κι ἔβαλαν μερικὲς λαμπάδες.

Τῇ νύχτᾳ ἀνέβηκαν ἀπάνω στὸ βουνό· μ' ἓνα δαυλὲ ἀναψαν τὰ κεριὰ τοὺς καὶ τὰ κεριὰ στὸν πολυέλαιο.

Ἔπειτα ἔψαλαν μαζὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

«Χριστὸς ἀνέστη, Παρασκευά μου». «Ἀληθινὰ ἀνέστη, κύριε» εἶπε ὁ Παρασκευάς, καὶ φιλήθησαν καὶ τσοῦγκρισαν ἰ'αὐτὰ τῆς Λαμπρῆς.

28. Καὶ ἄλλο καράβι ναυαγεῖ στὸ ἀφιλόξενο ἀκρογιάλι τοῦ νησιοῦ.

1

Τὸ βράδυ διηγόταν ὁ Πέτρος στὸν Παρασκευά πῶς γιορτάζουν στὴν πατρίδα του τὸ Πάσχα.

Στὸ τέλος ἀναστενάζοντας εἶπε :

«Ἄχ, πότε θὰ ξαναγιορτάσω τὴ Λαμπρὴ στὴν πατρίδα μου ;»

2

Ἐξαφνα ἀκούει μιὰ βροντὴ σὰν κανόνι.

Λέει τότε στὸν Παρασκευά : «Κάποιο καράβι χάνεται. Οἱ ναῦτες ρίχνουν κανονιὲς καὶ ζητοῦν βοήθεια».

«Ἄχ, κύριε» εἶπε ὁ Παρασκευάς, «δὲν μπορούμε ἡμεῖς νὰ τοὺς βοηθήσουμε ;»

Ὁ Πέτρος εἶπε : «Ἄν ἤξεραν πῶς εἶναι νησί θὰ ἔβαζον τλώρη γιὰ ἐδῶ».

«Ἄς φωνάξωμε!»

Βγῆκαν ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ φώναζαν ὅσο μπορούσαν.

Ὁ ἄνεμος ὅμως σκόρπιζε τὴ φωνή τους, ἡ θάλασσα μούγκριζε τόσο δυνατά, πού δὲν μπορούσε κανεὶς ν' ἀκούσῃ.

Τότε ὁ Πέτρος εἶπε σιὸν Παρασκευὰ νὰ σωριάσῃ πολλὰ ξύλα. Ἐπειτα ἠ'ἀναψε κι ἔκαμε μιὰ μεγάλη φωτιά.

Οἱ ναῦτες φαίνεται πὺς εἶδαν τὸ σημάδι, γιατί ἓνα μαῦρο πρᾶμα ξεχώριζαν νὰ σιμώνῃ στὴ στεριά.

3

Ὁ Πέτρος ἦταν ἕτοιμος νὰ φωνάξῃ δυνατὰ ἀπὸ τὴ χαρά του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἓνα δυνατὸ κράχ ! καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἀπελπιστικὲς ἀνθρώπινες φωνές. Σὲ λίγο ἀπλώθηκε βαθιὰ σιωπή.

«Τὸ καράβι κομματιάστηκε στὸ βράχο» εἶπε στὸν Παρασκευὰ ὁ Πέτρος.

«Γρήγορα, γρήγορα ! Πρέπει νὰ δοκιμάσωμε μήπως καὶ σώσωμε κανένα !»

Ἐτρεξαν σιὴν ἀκρογιαλιά, ἔψαξαν, φώναξαν, μὰ κανένα δὲ βρῆκαν.

Ἐμειναν ἐκεῖ ἀπάνω κάτω ὅλη τὴ νύχτα. Ἐπειτα λυπημένοι γύρισαν καὶ ξαπλώθηκαν στὴ σπηλιά τους.

Δὲν μπορούσαν ὅμως νὰ κοιμηθοῦν· συλλογίζονταν τὸ καράβι καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Πολλὲς φορὲς πηδοῦσαν ἀπάνω, ἔτρεχαν ἔξω, καὶ κοίταζαν μέσα στὸ σκοτάδι.

4

Ἐημέρωσε ἡ δεύτερη μέρα τῆς Λαμπρῆς.

Ἡ ἀνεμοζάλη εἶχε πέσει πιά. Ἐτρεζαν στήν παραλία νά βροῦν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κάκου !

Ὁ Παρασκευᾶς ἔδειξε μὲ τὸ χέρι ἔξω. Ἐκεῖ ἦταν κάτι μαυριδερό, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ γιालό. Ἦταν τὸ καράβι. Εἶχε γείρει στὸ ἓνα του πλευρό.

Τὰ κατάρτια ἦταν σπασμένα, τὰ πανιά κουρελιασμένα.

Τότε εἶπε ὁ Πέτρος : « Χτύπησε κι ἔσπασε ἀπάνω στήν ξέρα. Ἄς ρίξουμε τὴ βάρκα μας ἴσως βροῦμε κανένα ἄνθρωπο ζωντανό ».

Ἐρριξαν τὴ βάρκα στὴ θάλασσα, καὶ τραβώντας τὰ κουπιὰ πῆγαν ἴσια στὸ καράβι.

Καλὰ ποὺ βρῆκαν ἓνα σκοινὶ νά κρέμεται. Πιάστηκε ὁ Πέτρος κι ἀνέβηκε. Ὁ Παρασκευᾶς ἔδεσε στερεὰ τὴ βάρκα, καὶ ἀκολούθησε τὸν κύριό του ἀπάνω.

Πῆγαν σὲ ὅλα τὰ χωρίσματα, χτύπησαν ὅλες τίς πόρτες, φώναζον. Παντοῦ βαθιὰ σιωπή.

29. Οἱ θησαυροὶ τοῦ καραβιοῦ.

1

Ὁ Παρασκευᾶς στάθηκε καὶ κοίταζε μὲ ὀλάνοι χτα μάτια τὰ πράματα ποὺ ἀντίκριζε.

Πῆγαν στὴ μεγάλη σάλα καὶ στὶς καμαροῦλες τῶν ταξιδιωτῶν. Ἦταν ἐκεῖ βαλίτσες κάτω ἀπὸ τοὺς πάγκους, καὶ στὸν τοῖχο κρέμονταν φορέματα στὶς κρεμάστρες.

Μιὰ βαλίτσα ἦταν ἀνοιχτή. Μέσα ἦταν τηλεσκόπιο ποὺ ἔβλεπν οἱ ταξιδιωτὲς μακριά.

Ὁ Πέτρος εἶδε χαρτί, κοντυλοφόρους, πένες καὶ μελάνι πού ἔγραφαν οἱ ταξιδιωτὲς καὶ βιβλία πού διάβαζαν.

Πῆγαν ἔπειτα στὶς κκαροῦλες τῶν ναυτῶν. Ἐκεῖ ἦταν τουφέκια κρεμασμένα, σπαθιά καὶ παλάσκες μὲ φυσέκια.

Πῆγαν ὕστερα καὶ στὸ ἐργαστήρι τοῦ μαραγκοῦ. Ἦταν πριόνια, σκεπάρνια, πλάνες, σμιλάρια, τρυπάνια, σφυριά, τανάλιες, βίδες.

2

Ὑστερα πῆρε ὁ Πέτρος τὸν Παρασκευὰ καὶ πῆγαν στὸ μαγειρεῖο τοῦ κκαβιοῦ.

Ἦταν ἐκεῖ πιάτα, πιατέλες, μποτίλιες, κουβάδες, πιρουνισ, μαχαίρια καὶ κάτι ἄλλο, πού σὰν τὸ εἶδε ἐνῖωσε ὁ Πέτρος ξεχωριστὴ χαρά— σπύρτα !

Τελευταῖα ἔφτασαν στὸ κελάρι. Ἐκεῖ ἦταν σακιά γεμάτα ἀλεύρι, πάστες, φασόλια, φακές, μπιζέλια καὶ ζάχαρη.

3

« Τώρα γρήγορα στὴ βάρκα τὰ πράματα ! »

Ὁ Παρασκευὰς ἔτρεξε στὸ μαγειρεῖο, νὰ πάρη πρῶτα τὰ τρόφιμα. Ὁ Πέτρος ὅμως φώναξε : « Ὅχι, φίλε μου, πρῶτα τὰ πιὸ χρήσιμα. Τροφὲς ἔχομε πρῶτα στὸ ἐργαστήρι ! »

Ὁ Παρασκευὰς εἶπε : « Καλά, κάτσα » κι ἔφερε μιὰ κάσα, πού τὴν τράβηξε κάτω ἀπὸ ἕναν πάγκο.

Ὁ Πέτρος μὲ ἕνα λοστάρι ἀνοίξε τὴν κάσα καὶ εἶπε : « Πολὺ καλά, τὴν ποίρνομε ».

Ἔτσι φόρτωσαν :

1. Μιά κάσα μὲ καρφιά, βίδες, ἀγκίστρια, γάντζους καὶ μακαράδες.

2. Ἐνα πριόνι, δύο ξινάρια, τρία τσεκούρια, τέσσερα φτυάρια κι ἓνα ἀκόνι.

3. Ἐνα κοφίνι μὲ πλάνες, σκεπάρνια, τανάλιες, ἀρίδες, σμιλάρια, λίμες καὶ ξυλοφάγια.

4

Ἀπὸ τῆ σάλα καὶ τὶς ἄλλες κάμαρες πῆγαν ὕστερα καὶ πῆραν :

4. Χαρτί, κοντυλοφόρους, πένες, μελάνι καὶ μιὰ βαλίτσα.

5. Ἐνα τηλεσκόπιο, ἓνα ρολόγι καὶ μιὰ λάμπα.

6. Πανταλόνια, σακάκια, παλτά, καπέλα, μαντίλια καὶ ποκάμισα· ψάθες, στρώματα, σκεπάσματα, παλαμάρια, σκοινιά, σπάγγους, ἀρκετὸ караβόπανο καὶ δέρματα.

Πῆρε στὸ χέρι ὁ Πέτρος καὶ ἓνα χοντρὸ βιβλίο. «Τί τὸ θέλομε αὐτό ;» ρώτησε ὁ Παρασκευάς. « Εἶναι τὸ εὐαγγέλιο, Παρασκευά· αὐτὸ θὰ μᾶς πῆ τί ἔκαμε ὁ Χριστός ».

—« Καὶ πῶς μπορεῖ αὐτὸ νὰ μιλήσῃ ;» ρώτησε πάλι ὁ Παρασκευάς.

—«Κάμε γρήγορα τώρα, γιατί ἔρχεται ἡ φουσκο-θαλασοιά, καὶ ὕστερα θὰ τὸ μάθῃς ».

5

Τὰ πῆγαν ὅλα χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα, στήν παραλία καὶ ξαναγύρισαν πάλι.

«Τώρα στὶς καμπίνες τῶν ναυτῶν» πρόσταξε ὁ ἕτερος.

Ἄπὸ κεῖ πῆραν :

7. Μιὰ κάσα σπέρτα.

8. Μιὰ κάσα οφαῖρες, σκάγια, κι ἓνα βαρέλι ταρούτι.

9. Τρία τουφέκια, τέσσερα πιστόλια, πέντε σποθιά.

6

«Στὸ μαγειρεῖο τώρα καὶ στὸ κελάρι» ἔδωσε τὸ ῥόταγμα ὁ Πέτρος. Ἄπὸ κεῖ πῆραν :

10. Πιάτα, πιατέλες, σουπιέρες, μποτίλιες, καφαρόλες καὶ τηγάνι.

11. Ἄλευρι, πάστες, μπιζέλια, φακές, φασόλια καὶ ζάχαρη.

7

Βρῆκε ὁ Πέτρος κι ἓνα σεντούκι λίρες.

Ἔτρεξε μὲ χαρὰ νὰ τὸ πάρῃ.

Ἐπειτα ὅμως τὸ ἔσπρωξε μὲ περιφρόνηση καὶ συλλογισμένος : «Τιποτένιο χρῆμα, τί σὲ θέλω ; μπορῶ σένα νὰ ἀγοράσω κανένα μύλο τοῦ καφέ ν'ἀλέθω, κανένα ζευγάρι παπούτσια, ψαλίδι, βελόνες ἢ κλωστές ;
»Ἐνα μαχαίρι εἶναι πολὺ χρησιμώτερο ἀπὸ ὅλο τὸ τὸ χρυσάφι».

Ὅσοτόσο πῆρε τὴν κάσα, γιατί διάβασε ἀπάνω τὸ ὄνομα ἐκείνου ποῦ ἦταν τὰ χρήματα : «Ἴσως μπορέσω καὶ τοῦ τὰ δώσω» συλλογίστηκε.

Ἐπειτα βρῆκε τέσσερεις ρόδες, μερικές σκνίδες,

κι ἓνα τιμόνι : « Παρασκευά, εἶπε, βοήθησέ με· ἐδῶ
μοῦ φαίνεται εἶναι κομμάτια ἀπὸ ἄμαξι ».

— « Τί εἶναι αὐτό, κύριε ; » ρώτησε ὁ Παρασκευάς.

— « Ἐμπρὸς τώρα, καὶ μὲ τὴ σειρά θὰ τὰ μάθῃς
ἅλα » εἶπε ὁ Πέτρος.

Μὲ πολὺν κόπο τὰ κατέβασαν στὴ βάρκα ἀπὸ τὴ
στενὴ σκάλα.

Καθὼς πῆγαινε ν' ἀφήσῃ πιά τὸ καράβ. ἔβλεπε
τ' αὐτί του ν' ἀκούσῃ στάθῃκε.

« Τί εἶναι ; ἀκούω γάβγισμα ».

Τράβηξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἄκουσε τὸ γάβγισμα
καὶ βρῆκε μιὰ πόρτα κλειστή.

Τὴν ἔσπρωξε δυνατὰ καὶ ἀνοίξε.

Πῆδησε τότε ἀπάνω του ἓνας σκύλος. Κουνοῦσε
τὴν οὐρά του, κι ἔγλειφε τὰ χέρια τοῦ Πέτρου.

Ἄμα ὁ Πέτρος κατέβηκε στὴ βάρκα, ὁ σκύλος
πήδησε στὴ θάλασσα καὶ ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ.

Ὁ Πέτρος τὸν πῆρε στὴ βάρκα· ἔτσι ἔφεραν στὴν
ἀκροθαλασσιὰ τὰ πράματα τοῦ μαγειριοῦ καὶ ὅ,τι
ἀκόμη βρῆκαν τελευταῖα.

12. Τὸ σεντούλι μὲ τὰ χρήματα.

13. Τὰ μέρη τοῦ ἄμαξιοῦ μὲ τὶς τέσσερες ρόδες.

14. Τὸ σκυλί.

Τὰ ἔβγαλαν ἅλα στὴ στεριά· σωρὸς οἱ θησαυροὶ
τους.

Ὁ Πέτρος χαρούμενος φώναζε κοντὰ τὸν Παρα-
σκευά καὶ εἶπε : « Βλέπεις πόσο πλοῦσιοι γίναμε ! »

ΜΕ ΞΕΝΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΞΕΝΑ ΑΓΑΘΑ

30. Ἡ ἀξία τῶν ἀγαθῶν.

1

Τὴν ἄλλη μέρα εἶπαν νὰ ξαναπᾶνε στὸ καράβι. Σηκώθηκε ὅμως μεγάλη τρικυμία καὶ τὰ συντρίμια τοῦ καραβιοῦ εἶχαν βουλιάξει πιά. Κατάρτια, ἀντένες, δοκάρια, σανίδες παράδερναν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὰ κύματα.

Ὁ Πέτρος μὲ τὸν Παρασκευὰ ψάρεψαν ὅσα μπόρεσαν.

Τώρα μὲ τὰ ἐργαλεῖα, ὅλα θὰ γίνονταν εὐκολώτερα.

Πρῶτα ἔστησαν μιὰ σκηνὴ ἀπάνω ἀπὸ τὰ πράματά τους, γιὰ νὰ μὴν τὰ καταστρέψῃ ἡ βροχή.

Μὲ τὸ τσεκούρι ὁ Πέτρος ἔκαμε μερικὰ δοκάρια καλύτερὰ καὶ τὰ ἔμπηξε στὴ γῆ. Μὲ σκοινιά ἔπειτα στρέψε στα παλούκια ἓνα καραβόπανο. Καὶ ὁ Παρασκευὰς βοηθοῦσε ὅλος προθυμία.

2

Ἦστερα ταίριαζαν τὸ ἀμάξι καὶ κουβάλησαν τὰ σπουδαιότερα πράματα στὴ σπηλιά.

Στὴν ἀρχὴ ἔλεγε ὁ Πέτρος νὰ ζέψῃ τὸ σκύλο. Ἐπειτα ὅμως συλλογίστηκε : «Ὁ σκύλος δὲν μπορεῖ νὰ τραβήξῃ τὸ ἀμάξι, ὅπως τὸ μουλάρι καὶ τὸ ἄλογο».

Καὶ εἶπε τοῦ σκύλου : «Γιὰ φύλακας εἶσαι μοναδικός. Πρόσεχε λοιπὸν τὰ πράματα».

Ἐκ τῶν σπασμένα κατάρτια ἔκοψε ὁ Πέτρος σπειρίδια γιὰ τὰ ξινάρια καὶ χερούλι γιὰ τὸ πριόνι.

«Πρέπει νὰ κλείσωμε τὸ σπίτι μας μὲ ἀληθινὴ πόρτα» εἶπε.

Ἐσχμε λοιπὸν ἀληθινὸ ξυλουργεῖο. Διάλεξε αὐτὸς σανίδες, καὶ ὁ Παρασκευᾶς τὶς πριόνιζε καὶ τὶς πλάγιζε. Ὁ Πέτρος χτυποῦσε τὰ καρφιὰ ἐκεῖ πού ἔπρεπε καὶ ὁ Παρασκευᾶς τὰ ἔμπηγε.

Ὁ Παρασκευᾶς ἔδινε ἀστεῖα ὀνόματα στὰ διάφορα ἐργαλεῖα! Αὐτὸ πολὺ διασκεδάζε τὸν Πέτρο καὶ τοῦ ἀλάφρωνε τὴν ἐργασία.

«Κύριε, δῶσε μου τὸ καλαμόφυλλο μὲ τὰ δόντια» ἔλεγε, ὅταν ἤθελε νὰ ζητήσῃ τὸ πριόνι.

«Δῶσε μου τὸ νύχι πού γρατσουνίζει», ὅταν ἤθελε τὴν πλάνη.

«Δῶσε μου τὴν σιδερένια γροθιά» ἔλεγε, ἅμα χρειαζόταν τὸ σφυρί.

Τὴν τανάλια τὴν ἔλεγε «σίδηρο πού δαγκάει», τὰ καρφιὰ «μυτερὰ δάχτυλα», τὸ τρυπάνι «στριμμένο δάχτυλο», τὸ κλειδί «μαγικὸ δάχτυλο».

Ἐμπηξεν δυὸ γεροῦς πρᾶστατες στὸ χῶμα, ἀφοῦ πρῶτα βίδωσαν ἀπὸ τρεῖς μεγάλες μάπες, δηλαδή βίδες μὲ μάτι, στὸν καθένα. Στερέωσαν γάντζους στὴν πόρτα πού εἶχαν φτιάσει ἀπὸ τὰ πλανισμένα σανίδια, τὴν κρέμασαν, κι ἔβαλαν ὕστερα τὴν κλειδαριά μὲ τὸ σύρτη.

Τώρα μποροῦσεν νὰ κλειδῶνουν καὶ νὰ παίρνουν τὸ κλειδί μαζί τους.

6

Καὶ νὰ θερίσουν πολὺ καλύτερα μποροῦσαν τώρα. Εἶχαν γιὰ δρεπάνια τὰ σπαθιά, καὶ κουβλοῦσαν στάχυα καὶ ἀραποσίτια μὲ τὸ ἀμάξι.

Ἐφτιασαν τὰ κοπάνια ποὺ χρειάζονταν, ἴσιαξαν ἓνα ἀλώνι καὶ καθάρισαν ἔτσι τὸ σιτάρι ἀπὸ τὸ ἄχερο, καὶ τὸ ἀραποσίτι ἀπὸ τὰ κοτσάνια.

Ἐσπειραν καὶ φακές, μπιζέλια, φαρόλια, στὸν καιρὸ τοὺς ὅλα.

Ἐτρωγαν καλύτερα τώρα καὶ τὰ φαγητά τοὺς γίνονταν νοστιμώτερα μὲ τ'ἀληθινὰ τσουκάλια, μὲ τίς κατσρόλες, μὲ τίς χάλκινες χύτρες, μὲ τὰ τηγάνια !

Πιο ὁμορφα καὶ νόστιμα ἦταν τὰ τηγανισμένα αὐτὰ μέσα στ' ἀληθινὰ πιάτα.

7

Τὰ πράματα τοῦ караβιοῦ θύμιζαν στὸν Πέτρο πρὸ πολὺ τὴν πατρίδα του, τοῦ ξυπνοῦσαν πολλὰ ἀπὸ τὰ περασμένα, ποὺ κοιμόνταν μέσα του. Σὰ νὰ τοῦ ἔλεγον : «Ἐέρεις ἀπὸ ποῦ ἐρχόμαστε ; Γύρισε λοιπὸν πίσω». Καὶ ἔτσι θέριευε στὴν καρδιά του ἡ λαχτάρα τοῦ γυρισμοῦ.

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ τελειώσῃ τὴ βάρκα, νὰ τὴν ἀρματώσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ μὲ αὐτὴ στὴν πατρίδα του.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Παρασκευᾶ ἐτοίμασε ἓνα κατάρτι, τοῦ πέρασε σκαινιά καὶ πανιά, κι ἔβαλε τιμόνι στὴν πρύμη τῆς βάρκας.

8

“Ὡσπου νὰ γίνουιν κῦτά, περνοῦσαν εὐχάριστα
τίς βραδιές τους!

Ὁ Πέτρος διάβαζε δυνατὰ τὸ εὐαγγέλιο ἢ κανένα
ἄμορφο ποιηματάκι ἀπὸ ἓνα μικρὸ βιβλιαράκι, ποὺ
εἶχαν βρεῖ μὲ τ’ ἄλλα πράματα στίς βαλίτσες
τῶν ταξιδιωτῶν.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ ποιήματα ὁ Παρασκευᾶς τὰ ἔμα-
θε ἀπέξω. “Ὅταν βουτηγμένος ὡς τὰ γόνατα στὸ νερὸ
ἔψαχνε νὰ πιάσῃ καβούρια ἔλεγε :

“Δῶσμου λοιπὸν τὸ χέρι σου καὶ πές μου καλημέρα,
μικρούλα μου Γαρουφαλιά...

Μεγάλῃ ἢ καλοσύνη σου ναρθῆς ὡς ἐδῶ πέρα,
νὰ μ’ ἔβρῃς στὴν ἀκρογιαλιά ».

—“Καλὴ σου μέρα, Κάβουρα » τοῦ λέει, “καὶ τί μοῦ
[κάνεις ;

Τὸ χέρι μου;... Μὲ συμπαθᾶς,
μ’ ἄκουσα γὰρ γιὰ λόγου σου νὰ λέν, πῶς νὰ δαγ-
κάπου καὶ κάπου συνηθᾶς ». [κάνης

“Ὅταν πάλι ἔρριχνε κάτι στὸ νερό, νὰ πάῃ νὰ τὸ
βρῆ ὁ σκύλος καὶ νὰ τοῦ τὸ φέρῃ, ἔλεγε :

“Ἐχομε ἓνα σκύλο
μαῦρο, μαλλιαρό,
κι ἀγαπάει νὰ μπαίνει
στὸ νερό.

Τί φωνές, τί πήδους
κάνει, σὰ μὲ ἰδῆ
πῶς στὸ χέρι παίρνω
τὸ ραβδί!

Τὸ πετῶ ; Τεντώνει
μιὰ στιγμή τ' αὐτιά,
καὶ σὰ σπίθα ρίχνει
μιὰ ματιά.

Καὶ μὲ κρότο πέφτει
πλάφ! μὲς στὸ νερὸ
καὶ ψηλὰ τινάζει
τὸν ἀφρό.

Μὲς στὰ δυὸ πῶς λάμπει
μάτια του ἢ χαρά,
σὰ γυρνᾷ κουνώντας
τὴν οὐρά!

Τὸ ραβδὶ πῶς δίνει
μὲ τὴν κεφαλή,
γιὰ νὰ τὸν χαϊδέψω,
χαμηλή!

Κι ὅταν νὰ τὸ ἀρπάξῃ
πίσω προσπαθῆ
πῶς καὶ μὲ λασπώνει...
Νὰ χαθῆ!

"Άλλες φορές, ὅταν κοίταζε τὸν οὐρανό, ἔλεγε :

— Ὁ οὐρανὸς εἶναι ψηλά ;

— Εἶναι ψηλὰ πολὺ.

— Πόσο ψηλά ;

— "Αν ἔκανες φτερὰ σὰν τὸ πουλὶ

κι ἂν ἔφτανες τὸν ἄγγελο ποῦναι στὸ πρῶτο ἀστέρι
καὶ τὸν ρωτοῦσες, θάλεγε καὶ κεῖνος πῶς δὲν ξέρει.
Καὶ ἂν πέταγες ψηλότερα κι ἔφτανες στ' ἄλλα ἀστέρια
καὶ τοὺς ἄγγέλους ρώταγες πούχουν ἐκεῖ λιμέρια
θὰ σὲ συμβούλευαν κι αὐτοὶ ψηλότερα ν'ἀνέβης.
Κι ὅλο ψηλὰ ἀναβαίνοντας θάλεγες πῶς κοντεύεις,
καὶ θὰ πετοῦσες πάντοτε χίλιες χιλιάδες μίλια,
κι ὅμως δὲ θάφτανες ποτέ, κι ἂν ζοῦσες χρόνια χίλια.

31. Ὁ πόλεμος μὲ τοὺς ἀγρίους.

1

Πρῶτὶ πρῶτὶ ἄρχισε τὸ γάβγισμα ὁ σκύλος ἔτρεξε
ἀπὸ τὴν πόρτα στὸ κρεβάτι τοῦ Πέτρου, τραβοῦσε τὸ
σκέπασμα καὶ γάβγιζε ἀδιάκοπα.

Ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειὰ κατακουρασμένος ὁ Πέ-
τρος κοιμόταν ἀκόμη.

Ὁ Παρσκευᾶς ὅμως εἶχε ξυπνήσει πρῶτύτερα.
Σὲ λίγο γύρισε ἀπὸ τὴν ἀγρογιαλιὰ τρέχοντας κι ἀγ-
κομαχώντας. Ἀλίμονο, κύριε... ἐγθροί, βάρκες... τό-
σες...» καὶ σήκωσε τὰ τρία δάχτυλά του γιὰ νὰ δείξη
πόσες ἦταν.

Ὁ Πέτρος πήδηξε στὴ στιγμή ἀπάνω. «Καὶ...
ἓνας ἄσπρος εἶναι μαζί τους!» εἶπε ὁ Παρσκευᾶς.
«Θὰ τὸν φᾶνε, κύριε!»

— «Νὰ κάνης ὅ,τι σὲ προστάξω » εἶπε ὁ Πέτρος.
« Πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσωμε ».

— « Θέλει καὶ ρώτημα, κύριε ; » εἶπε ὁ Παρ-
σκευᾶς. « Γιὰ σένα, καὶ τὴ ζωὴ μου θυσιάζω ».

2

Ὁ Πέτρος γέμισε τρία τουφέκια καὶ τέσσερα πιστόλια. Τὰ δυὸ πιστόλια τὰ πέρασε στὴ ζώνη του, καὶ τ' ἄλλα δυὸ τὰ ἔδωσε στὸν Παρασκευά.

Ὁ Πέτρος πῆρε κι ἓνα σπαθι, κι ἔδωσε τοῦ Παρασκευᾶ ἓνα κοφτερὸ τσεκούρι.

Παίρνει τότε τὸ τηλεσκόπιο καὶ κοιτάζει.

Μέτρησε δεκατρεῖς ἄγριους, πού ἐκείνη τὴ στιγμή προσπαθοῦσαν νὰ σύρουν ἔξω τὸν ἄσπρο, τραβώντας τον ἀπὸ τὰ γένεια.

Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή.

Παίρνει αὐτὸς τὰ δυὸ τουφέκια, δίνει τὸ ἄλλο στὸν Παρασκευά, καὶ πατώντας προσεχτικὰ στὰ νύχια τράβηξαν οἱ δυὸ στὸ μέρος πού ἦταν οἱ ἄγριοι.

«Κόψε ὅ,τι κάνω ἐγώ» ψιθυρίζει ὁ Πέτρος στὸν Παρασκευά.

Τραβοῦν καὶ οἱ δυὸ τὰ τουφέκια· μπάμ, μπούμ! ἀκούστηκε. Δυὸ ἄγριοι ἔπεσαν καταγῆς νεκροί. Μπάμ, μπούμ! ἀντιλαλεῖ ὁ βρόντος στὰ βουνά. Καὶ νά, οἱ ἄγριοι πέφτουν ὅλοι καταγῆς, κι ἀρχίζουν νὰ οὐρλιάζουν φοβερά· ἔξαφνα σηκώνονται καὶ τρέχουν στὶς βάρκες ξεφωνίζοντας ἀπὸ τὴν τρομάρα τους.

3

«Τί φωνάζουν;» ρώτησε ὁ Πέτρος.

Ὁ Παρασκευᾶς ἀποκρίθηκε: «Ὁ θεὸς τῆς βροντῆς ἔρχεται! φεύγετε νὰ φεύγωμε!»

— «Πολὺ καλά» εἶπε ὁ Πέτρος: «Ἔτσι δὲν εἶ-

μαστε αναγκασμένοι να σκοτώσωμε άλλους. Πάρε τὸ ἄλλο τουφέκι· εἶναι γεμισμένο με σνάγια ».

Κοιτάζει ὁ Πέτρος με τὸ τηλεσκόπιο, καὶ βλέπει πὼς οἱ ἄγριοι ἔκαναν συμβούλιο.

Ἐξαφνα ἄρπαξαν τὰ ρόπαλά τους, καὶ ἀλαλάζοντα ἄγρια ὤρμησαν πρὸς τὸ μέρος ποῦ στεκόταν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Πηρασκευάς.

«Πῦρ!» προστάζει ὁ Πέτρος. Μπόμ! ἀντιλάλησε αὐτὴν τὴ φορά. Πυκνὸς καπνὸς σηκώθηκε.

Εἶδαν οἱ ἄγριοι τὴ λάμψη καὶ τὸν καπνὸ, ἄκουσαν τὸν πυροβολισμό, καὶ ἀρκετοὶ τους πληγώθηκαν ἀπὸ τὰ σνάγια.

Τρέχα νὰ τοὺς πιάσης τώρα! Σὰν ἀστραπὴ πηδοῦν μέσα στὶς βάρκες καὶ τραβοῦν τὰ κουπιὰ ὅσομποροῦν πιὸ γρήγορα.

4

Ἐπρεξε τότε ὁ Πέτρος στὸ μέρος ποῦ ἦταν ὁ ἄσπρος ἄνθρωπος καὶ τοῦ ἔκοψε τὰ σκοινιά.

Ὁ ἄνθρωπος ἦταν τόσο λιγωμένος, ποῦ οὔτε λέξη δὲν μπόρεσε νὰ ξεστομίσει.

Ὁ Πέτρος τοῦ ἔδωσε νερὸ νὰ πιῇ, λίγο ψωμὶ νὰ φάη καὶ τὸν ἔβαλε ἐλαφρὰ χάμω στὸ χορτάρι νὰ τὸν ξεναζωντανέψῃ ὁ ἥλιος.

Ὡστόσο κοίταξε πάλι με τὸ τηλεσκόπιο στὴ θάλασσα, καὶ μέτρησε τοὺς ἄγριους: «Μπορεῖ νὰ κρυφτηκε κανένας» εἶπε.

Πῆγε νι ἔφαξε στὴν ἄλλη βάρκα. Τί εἶναι πάλι τοῦτο; Ἐκεῖ μέσα ἦταν ριγμένος ἓνας μαῦρος ἄνθρωπος δεμένος χεροπόδαρα, ὁ κακομοῖρης.

Ἄρχισε νὰ τρέμη σὰν καλάμι, γιὰ τὸ φάνηκε πὺς ὁ Πέτρος χωρὶς ἄλλο ἤρθε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

«Παρασκευά, τρέξε! κάποιος δικός σου εἶναι ἐδῶ ὅλα μίλησέ του φιλικά» εἶπε ὁ Πέτρος.

5

— Πλησιάζει ὁ Παρασκευᾶς καὶ βάζει τὶς φωνές. Πότε σφίγγει τὸ κεφάλι τοῦ γέρου στὰ στήθια του, πότε πέφτει ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ.

Ὁ Πέτρος τὰ ἔχασε. Ἐπιτέλους ρώτησε: «Ποιὸς εἶναι λοιπόν, Παρασκευά;» Καμιὰ ἀπόκριση.

Μὲ τὰ πολλὰ γονάτισε ὁ Παρασκευᾶς ἐμπρὸς στὸν Πέτρο καὶ ἀγκάλιασε τὰ γόνατά του φωνάζοντας: «Καλέ μου κύριε, εἶναι ὁ πατέρας μου!»

Ὁ Παρασκευᾶς καὶ ὁ πατέρας του ἄρχισαν ἔπειτα νὰ μιλοῦν ἀδιάκοπα. Εἶχαν τόσα πολλὰ νὰ ποῦν οἱ ἕμοιροι!

Ὁ Πέτρος ξανάδωσε στὸν ἄσπρο νὰ φάῃ. Ρώτησε τότε τὸν Παρασκευά: «Παρασκευά, ἔδωσες τίποτα στὸν πατέρα σου νὰ φάῃ;»

— «ὦ, κύριε, εἶμαι ἕνας τιποτένιος» ἀπεκρίθηκε «δὲν ἔχω τίποτα· τὰ ἔφαγα ὅλα μόνος μου...»

— «Δὲν πειράζει, Παρασκευά, νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ» εἶπε ὁ Πέτρος· κι ἔδωσε ἄρκετὸ ψωμί γιὰ τὸν πατέρα του.

Δυνατὸς ἄνεμος ἄρχισε νὰ φυσᾷ. Ὁ Πέτρος εἶδε πὺς καλὰ θὰ ἔκανε νὰ μεταφέρῃ τοὺς ξένους του στὴ σπηλιά.

Ἀπὸ τὶς κακοπάθειες, μόλις μποροῦσαν νὰ περ-

πατοῦν οἱ δυστυχομένοι καὶ προπάντων στὸν ἀνήφορο. Ἔκαμε λοιπὸν ὁ Πέτρος ἓνα φορεῖο. Καὶ μὲ τὸν Παρασκευὰ κουβάλησαν πρῶτα τὸν ἄσπρο κι ἔπειτα τὸ μαῦρο στὴ σπηλιά.

Ἐκεῖ μαγεύρεψαν καλὴ σούπα καὶ ὀρεχτικὸ ψητὸ κρέας, νὰ φάη καὶ νὰ χορτάσῃ ὅλη ἡ συντροφιά.

ΜΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΒΟΗΘΟΥΣ

32. Ὁ ἄσπρος λέει πῶς τὸν ἔπιασαν αἰχμάλωτο.
Καὶ ἄλλο ξαφνικό.

1

Καλὰ ποῦ ἔκαμε ὁ πατέρας τοῦ Πέτρου νὰ τὸν μάθῃ λίγα ἀγγλικά. Καὶ καλὰ ποῦ ὁ Πέτρος δὲν τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα. Ἔτσι μπόρεσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ἄσπρο ἄνθρωπο.

Ὁ ἄσπρος εἶπε τὴν ἱστορία του : «Εἶμαι Ἴσπανός. Πᾶνε τώρα μῆνες ποῦ φύγαμε ἀπὸ τὴν Ἴσπανία.

»Τὸ καράβι μας στὸ γυρισμὸ φόρτωσε ἀσόνι, καὶ πήγαινε νὰ φορτώσῃ καὶ ζάχαρη. Μᾶς ἔπιασε ὁμως ἀνέμοζάλη καὶ μᾶς πέταξε σ' ἓνα νησι εἰδῶ κοντά ».

Ὁ Ἴσπανὸς ἀνάσανε βαθιὰ καὶ ξονάρχισε : «Μόλις πατήσαμε τὸ χῶμα, μᾶς περικύκλωσαν οἱ ἄγριοι. Μᾶς δέχτηκαν ὁμως φιλικά, καὶ μοίρασαν μαζί μας ὄ,τι εἶχαν.

»Ἐμεῖς δὲν εἶχαμε τίποτα μαζί μας, οὔτε τὰ ὄπλα τοῦ κυνηγιοῦ.

»Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες πολέμησαν οἱ δικοὶ μας

μὲ μιὰ γειτονική φυλὴ πιὸ ἄγρια ἀπ' αὐτοῦς. Ἐγὼ
καὶ ὁ καλὸς ἄνθρωπος ποὺ μὲ εἶχε φιλοξενήσει πέ-
σαμε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν.

« Ἄχ, βοήθησέ με, κύριε, νὰ πάρω τοὺς συντρό-
φους μου, καὶ νὰ τοὺς φέρω ἐδῶ! »

— « Πόσοι εἶναι; » ρωτᾷ ὁ Πέτρος.

— « Δεκαέξι » ἀποκρίνεται ὁ Ἴσπανός.

— « Καλὰ » εἶπε τότε ὁ Πέτρος. « Εἶναι ἀνάγκη
ὅμως νὰ ἐτοιμάσωμε πρῶτα τροφές ».

2

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἄρχισε ἡ δουλειά.

Πρῶτα ἔδωσε ὁ Πέτρος στὸν καθένα τουφέκι καὶ
σκάγια.

Κυνήγησαν μερικὲς μέρες. Ὁ Παρασκευᾶς ἐγδερνε
τὸ κυνήγι καὶ πᾶστωνε τὸ κρέας ἢ τὸ ἔκανε καπνι-
στό. Ὁ πατέρας τοῦ Παρασκευᾶ καὶ ὁ Ἴσπανός ἐτοι-
μασαν ἓνα χωράφι δέκα φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ
χωράφι τοῦ Πέτρου καὶ τὸ ἔφραξαν, γιὰ νὰ μὴν
τρῶνε τ' ἀγρίμια τὰ σπαρτά.

Ὁ Πέτρος ξαναθυμήθηκε τὸ γύφτικο, καὶ ἔφτιασε
ἓνα σιδερένιο ἀλέτρι καὶ μιὰ σβάρνα.

Ἐπειτα ἔβαλαν δυὸ τράγους καὶ μια γίδα στὸ ζυγὸ,
καὶ ἄρχισαν τὴ δουλειά· νὰ ὀργώνουν, νὰ σπέρνουν
καὶ νὰ σβαρνίζουν.

Ἄμα ἔβρεχε, ἔπλεκαν καλάθια, καὶ ἔπλαθαν ἀπὸ
κακκινόχωμα· πιάτα καὶ τσουκάλια.

Ἐκοψαν δέντρα καὶ ἔκαμαν ἓνα μεγάλο ξύλινο

σπίτι, γιατί τόσοι άνθρωποι έπρεπε να έχουν κάπου να καθίσουν.

‘Ο Πέτρος έκαμε τīs πόρτες.

“Επειτα θέρισαν, άλώνισαν, λίχνισαν κι έβαλαν σέ αποθήκες τὰ γεννήματα.

Τότε πια εἶπε ὁ Πέτρος, πὼς ἦταν καιρὸς νὰ πᾶνε.

3

Μπῆκαν ὁ Ἰσπανὸς καὶ ὁ γέρος στὴ βάρκα. ‘Ο Πέτρος τοὺς ἔδωσε ἓνα κομμάτι κόκκινο πανὶ καὶ εἶπε :

“Αν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ γυρίσετε, δένετε αὐτὸ τὸ πανὶ ψηλὰ στὸ κατάρτι. Θὰ εἶναι τὸ σημάδι πὼς εἶστε μέσα ».

“Ετσι ξεκίνησε ὁ Ἰσπανὸς μὲ τὸν πατέρα τοῦ Παρασκευᾶ.

4

Κάθε μέρα ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παρασκευᾶς πήγαιναν καὶ κοίταζαν πέρα στὴ θάλασσα.

Τοὺς ἐρχόταν ἄσχημα τώρα πού ἔφυγαν οἱ σύντροφοί τους! Ἄνυπομονοῦσαν πότε θὰ τοὺς δοῦν πάλι. Θὰ ζοῦσαν ὄμορφα καὶ ἀγαπημένα ὅλοι τους. Θὰ δούλευαν καὶ θὰ ἔλεγαν τόσα ἀναμεταξύ τους.

“Αν πῆτε γιὰ τὸν Παρασκευᾶ, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα, πότε νὰ ξαναδῆ τὸν πατέρα του. Μὲ τὸ γλυκοχάραμα ἀνέβαινε στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ καὶ κοίταζε πέρα.

“Ενα πρωινὸ εἶδε ἀληθινὰ μιὰ βάρκα νὰ ἔχη πλώρη κατὰ τὸ νησί.

Ὁ Παρασκευᾶς ἔτρεξε στὴ σπηλιά, ξύπνησε τὸν Πέτρο καὶ τοῦ φώναζε χοροπηδώντας : « ἦρθαν, κύριε, ἦρθαν ! »

Ὁ Πέτρος ἅμα κοίταξε μὲ τὸ τηλεσκόπιο ἀπόρησε. Τὸ κόκκινο πανὶ ἔλειπε. Ἡ βάρκα εἶχε τὴν ἀγγλικὴ σημαία. Μέσα δὲν ἦταν οἱ Ἴσπανοί. Μὰ τί θέλει ἐδῶ ἡ ἀγγλικὴ βάρκα ;

Ἡ βάρκα ἄραξε στὸ μικρὸ λιμάνι. Πρῶτα βγῆκαν πέντε ἄνθρωποι, ὠπλισμένοι μὲ σπαθιά. Τράβηξαν ἔξω στὴ στεριά τρεῖς ἀνθρώπους μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω.

Στὴν ἀρχὴ ἔβγαλαν τὰ σπαθιά κι ἔκαμαν νὰ τοὺς κόψουν τὰ κεφάλια.

Ἐπειτα τὰ ἔβαλαν πάλι στὴ θήκη τους.

« Παρασκευᾶ, πρόσεξε » εἶπε σιγὰ ὁ Πέτρος : « ἐδῶ κάτι κακὸ θὰ γίνη. Ἡ φουσκοθαλασσιὰ τραβήχτηκε καὶ ἄφησε τὴ βάρκα ἀπάνω στὸν ἄμμο. Πρέπει νὰ περιμένουν ἔξι ὥρες, ὥσπου νὰ ξαναφουσκώσῃ ἡ θάλασσα.

»Οἱ τρεῖς φύλακες, βλέπεις, ἐτοιμάζονται νὰ κοιμηθοῦν. Οἱ ἄλλοι πέντε ἀρματωμένοι σκορπίζονται στὸ νησί. Οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι εἶναι κάτω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δέντρο.

»Ἐλα ν' ἀρματωθοῦμε καὶ γυρίζομε ».

Πῆγαν στὴ σπηλιά καὶ ἀρματώθηκαν, πῆραν καὶ στὸ χέρι ἄλλα ἄρματα καὶ κατέβηκαν στὴν ἀκρογιαλιά.

5

« Ποιοὶ εἶστε σεῖς ; » ρώτησε ὁ Πέτρος τοὺς δεμένους. « Μὴ φοβάστε. Ἦρθαμε νὰ σᾶς βοηθήσωμε ».

Τότε ὁ ἕνας τοὺς ἀποκρίθηκε : « Εἶμαι πλοίαρχος.

Ταξίδεψα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στὴν Ἀμερική. Ξεφόρτωσα ἀγγλικά μαχαίρια καὶ ἄλλα πράματα ἀπὸ ἀγγλικὸ σίδερο καὶ φόρτωσα μπαμπάκι.

»Στὸ γυρισμὸ, ἐκεῖνοι ποὺ εἶδατε μᾶς ἔβγαλαν ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσουν, ἐμένα, τὸ ναύκληρο καὶ αὐτὸν ἐδῶ τὸν καλὸ ἐπιβάτη. Τώρα μετάνιωσαν καὶ θέλουν νὰ μᾶς ἀφήσουν ἐδῶ στὸ ἐρημονήσι ».

—«Μὰ γιατί ;» ρώτησε ὁ Πέτρος.

Ὁ πλοίαρχος ἀπάντησε : « Θέλουν νὰ πάρουν τὸ καράβι μου, τὸ πλοῦσιο φορτίο καὶ τὰ χρήματά μου ».

—«Καὶ ποιοὶ εἶναι αὐτοί ;»

—«Εἶναι οἱ ναῦτες μου. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι σωστοὶ κακοῦργοι. Οἱ περισσότεροι ὅμως παρασύρθηκαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ».

—«Ἐχουν ὄπλα » ρώτησε τέλος ὁ Πέτρος.

—«Ναί, ἔχουν. Οἱ πέντε ἔχουν σποθιά. Ἐκεῖνοι ποὺ φυλάγουν τὴ βάρκα ἔχουν τουφέκια ».

6

Ὁ Πέτρος εἶπε : « Καλά· θὰ σᾶς ἐλευθερώσωμε, μὰ μὲ μιὰ συμφωνία ».

—«Ὅ,τι θέλετε » εἶπε ὁ πλοίαρχος.

—«Ἄν ξαναπάρετε τὸ καράβι, θὰ μᾶς πᾶτε ἐμένα καὶ 17 ἄλλους στὴν πατρίδα μας. Δέχῃσαι ; » ρώτησε ὁ Πέτρος. Ὁ πλοίαρχος εἶπε : « Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι· καὶ ἂν τύχη καὶ σκοτωθῶ, νὰ ἔχης πεποιθήση πῶς οἱ δυὸ σύντροφοι θὰ κάμουν ὅ,τι σοῦ ὑποσχέθηκα ἐγώ ».

Ὁ Πέτρος ἀμέσως τοὺς ἔκοψε τὰ σκοινιά.

Ὁ Παρασκευᾶς ἔδωσε στὸν καθένα ἀπὸ ἕνα σπαθί, πιστόλι, σφαῖρες καὶ μπαρούτι.

Ὁ Πέτρος κοίταξε γύρω. Ἦταν μεσημέρι καὶ ἡ ζέστη ἀνυπόφορη. Οἱ κακοῦργοι κοιμόνταν.

«Πρῶτα στὴ βάρκα» εἶπε.

Ζύγωσαν τὸν πρῶτο φύλακα, τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τὸ λαιμό, καὶ τοῦ ἔκλεισαν τὸ στόμα μὲ ἕνα μαντίλι, γιὰ νὰ μὴν μπορῆ νὰ φωνάξῃ.

Ἔνας τους τότε τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὁ τρίτος πιάνοντας τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ τὸ ζούληξε δυνατὰ ἀπάνω στὸ στῆθος, καὶ ὁ Πέτρος τοῦ ἔδεσε σφιχτὰ καὶ τὰ δύο χέρια.

Ἔτσι ἔπιασαν καὶ τοὺς ἄλλους δύο, πῆραν τὰ του φέκια καὶ ἀνοιξαν μιὰ τρύπα στὴ βάρκα.

Οἱ ἄλλοι ἄκουσαν ἀπὸ μακριὰ τὴν ταραχὴ, καὶ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἔρχονταν τρέχοντας.

«Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς μὲ τὰ δυὸ του ἀδέρφια» εἶπε ὁ πλοίαρχος. «Αὐτοὶ εἶναι οἱ χειρότεροι· φυλαχτῆτε!»

Μὰ πρὶν νὰ πλησιάσουν τὰ δυὸ ἀδέρφια σκοιώθηκαν· τὸν ἀρχηγό, τὸν ἔπιασαν οἱ φίλοι μας καὶ τὸν ἔδεσαν.

Στὸ ἀναμεταξὺ ἔφτασαν καὶ οἱ ἄλλοι δυό, κι ἔτρεξαν ἴσια στὴ βάρκα. Δὲ βρῆκαν ἐκεῖ τὰ ὄπλα.

Εἶδαν πῶς ἡ ἀντίσταση δὲν ὠφελοῦσε καὶ παραδόθηκαν καὶ κεινοί.

Οἱ φίλοι μας τοὺς ἔφεραν καὶ τοὺς τρεῖς δεμένους στὸ καινούριο σπίτι καὶ τοὺς ἔβαλαν τὴν τροφὴν στὸ στόμα, γιὰ νὰ μὴν τοὺς λύσουν τὰ χέρια.

« Τώρα » εἶπε ὁ Πέτρος, « πρέπει νὰ καταστρώσωμε τὸ σχέδιο, πῶς θὰ πάρωμε τὸ καράβι. Δύναμη ἐδῶ δὲν ὠφελεῖ, μονάχα ἡ πονηρία θὰ μᾶς βοηθήσῃ».

—«Πολὺ σωστά» εἶπε ὁ πλοίαρχος. «Στὸ καράβι εἶναι εἰκοσιέξι ἄντρες. Ἐμεῖς εἴμαστε πέντε. Οἱ ναῦτες φυσικὰ θὰ ἀνισταθοῦν ὅσο μπορέσουν, γιατί ξέρουν πῶς ἂν λικηθοῦν, εἶναι χαμένοι. Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, γιὰ τὸ κακούργημά τους πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν μὲ θάνατο.

»Γρήγορα θὰ στείλουν ἄλλη βάρκα νὰ ἰδοῦν τί ἔγιναν οἱ σύντροφοί τους.

»Νάτους κιόλας ἔρχονται. Εἶναι δέκα ἄντρες, ὀπλισμένοι μὲ πιστόλια καὶ σπαθιά ».

—«Ἐμπρός· ἐσὺ Παρασκευά» εἶπε ὁ Πέτρος, «καὶ σὺ κύριε ναύκληρε, ποὺ μιλεῖς ἀγγλικά, νὰ κρυφτῆτε. Ἄμα βγοῦν θὰ τοὺς φωνάζετε, χωρὶς νὰ φαίνεστε, γιὰ νὰ τοὺς τραβήξετε πρὸς τὰ μέσα, στὸ νησί.

»Στὸ ἀναμεταξύ, κύριε πλοίαρχε, πές μου ποιοὶ ἀπὸ τοὺς ἕξι αἰχμαλώτους εἶναι οἱ καλύτεροι ;»

Ὁ πλοίαρχος εἶπε τὰ ὀνόματα. Ἦταν τρεῖς. Γρήγορα ὁ Πέτρος πῆγε καὶ τοὺς ἔφερε.

Αὐτοὶ νόμισαν πῶς θὰ τοὺς σκοτώσῃ, κι ἔπεσαν στὰ γόνατα καὶ κλαίοντας τὸν παρακαλοῦσαν.

«Μὴ μᾶς σκοτώνετε ! Οἱ ἄλλοι μᾶς πῆραν στὸ λαιμό τους. Λυπηθῆτε μας !»

—«Θὰ σᾶς χαρίσωμε τὴ ζωὴ» εἶπε ὁ Πέτρος, «ἂν δέχεστε νὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ ξαναπάρωμε τὸ καράβι».

—«Μάλιστα, δεχόμαστε !» εἶπαν πρόθυμα.

Τοὺς ἔκοψε τὰ σκοινιά καὶ τοὺς ἔδωσε ὄπλα.

Στὸ ἀναμεταξὺ ἔφτασε ἡ βάρκα στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ ναύκληρος καὶ ὁ Παρασκευᾶς κρυμμένοι ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

Ὅσοι βγῆκαν ἀπὸ τὴ βάρκα ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούονταν οἱ φωνές.

Ὁ ναύκληρος καὶ ὁ Παρασκευᾶς κρύβονταν ἀπὸ θάμνο σὲ θάμνο καὶ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ.

Ὁ Πέτρος μὲ τοὺς συνρόφους του ἔδεσαν τοὺς δύο φύλακες τῆς βάρκας, ἔμειναν κάτω ἤσυχοι καὶ περίμεναν.

Ἐπιτέλους ἀκούστηκαν κλαδιὰ ποὺ ἔσπαζαν. Οἱ ἀνημέρητοι γύριζαν πρὸς τὸ ἀκρογιάλι.

Δὲ βρῆκαν μέσα στὴ βάρκα οὔτε τοὺς φύλακες, οὔτε τὰ κουπιά.

Φώναζαν τοὺς φύλακες, βλαστημοῦσαν τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα τους, τὸ μαγεμένο νησί μὲ τίς ἐξωτικὲς φωνές ποὺ ἔβγαιναν μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ἐπιτέλους βρῆκαν μέσα στὴ βάρκα ἕνα μπουκάλι ρούμι καὶ ἔπιαν.

Τότε ἄρχισαν νὰ φιλονικοῦν καὶ νὰ χτυποῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τὰ σπαθιά.

Σὲ λίγο τρεῖς ἔπεσαν κάτω πληγωμένοι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε ὁ Πέτρος μὲ τὸ μακρύ του στρατὸ καὶ μὲ τὰ ὄπλα σηκωμένα.

«Ἀπάνω τὰ χέρια, εἶδεμὲ πυροβολοῦμε» φωνάζει δυνατὰ ὁ Πέτρος.

Παπαμιχαήλ, Πέτρος Λάρας, ἐκδ. 10.

Οἱ ἀντάρτες ἔμειναν σὰ μάρμαρωμένοι. Εἶδαν πῶς
κάθε ἀντίσταση ἦταν περιττή.

Ἐρριξαν λοιπὸν τὰ σπαθιά τους, σήκωσαν ψηλά τὰ
χέρια καὶ στάθηκαν νὰ τοὺς δέσουν οἱ φίλοι μας

8

Τότε ὁ Πέτρος μὲ τοὺς δικούς του ἔκαμε συμβουλιὰ.
«Εἶμαστε ὀχτώ» εἶπε. «Δύο πρέπει νὰ μείνουν νὰ
φυλάξουν τοὺς αἰχμαλώτους. Μένουμε ἕξι. Στὸ καράβι
εἶναι δεκαεξι, δηλαδή δέκα παραπάνω. Πρέπει λοιπὸν
νὰ συμπαθήσωμε ὅσους θὰ μᾶς ὑποσχεθοῦν πῶς θὰ
εἶναι πιστοί. Ἐσεῖς ἔπειτα πρέπει νὰ φτάσετε στὸ
πλοῖο καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ πάρετε. Ἄν πετύ-
χετε, νὰ ρίξετε τρεῖς κανονιές».

Ὅλοι οἱ αἰχμαλῶτοι ὑποσχέθηκαν πῶς θὰ εἶναι
πιστοί, μὰ ὁ πλοίαρχος διάλεξε ἑννέα.

Στὴ μιὰ βάρκα μπῆκε ὁ πλοίαρχος μὲ πέντε, καὶ
στὴν ἄλλη ὁ ναύκληρος μὲ τέσσερεις ἄντρες.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παρασκευὰς φύλαγαν τοὺς
αἰχμαλώτους καὶ ἀνυπόμονοι πρόσεχαν ὧρες πολλὰ
ν' ἀκούσουν.

Ἡ θάλασσα βούιζε, τὰ πουλιὰ κελαῖθοῦσαν,
ἄνεμος θροῖζε ἀνάμεσα στὰ κλαδιά.

Μὰ τί ἦταν αὐτό ;... μιὰ κανονιά ! Μπούμ ! Δευ-
τερῆ.... τρίτη ...

«Δόξα νάχῃ ὁ Θεός ! Τὸ πῆραν τὸ καράβι».

33. Ὁ Πέτρος ἀποχαιρετᾷ τὸ νησί του.
Πῶς τιμωρεῖ τοὺς χειρότεροὺς ἀντάρτες.

1

Μὲ τὴν χαρραυγὴ μιὰ βάρκα πλοιάζζει στὸ νησί.
ἔρνει τὸν πλοίαρχο !

Στὸ πρόσωπό του εἶναι ζωγραφισμένη ἡ χαρὰ τῆς
κῆς.

Ἐτρεξε καὶ ἀγκάλιασε τὸν Πέτρο.

« Ἀκριβέ μου φίλε, μὲ ἔσωσες ! Αἰώνια εὐγνωμο-
νία θὰ σοῦ χρωστῶ.

» Ὅλα ἤρθαν ὅπως ἤθελε ὁ Θεός. Οἱ ναῦτες, μόλις
κουσαν τοὺς συντρόφους τοὺς νὰ φωνάζουν: « γυρί-
μας ἐπιτέλους ἀπὸ τὸ μαγεμένο νησί », μᾶς ἄφησαν
ἀνεβοῦμε.

» Γρήγορα νικήσαμε ὅσους βρῖσκονταν ἀπάνω στὸ
κατόστρωμα.

» Ἐπειτα μὲ τὴν σειρὰ πήραμε τὶς καμπίνες. Τελευ-
ταία καὶ τὴν καμπίνα τοῦ νέου πλοίαρχου. Αὐτὸς
αὐτῶθηκε μὲ μιὰ πιστολιά.

» Ἐκεῖ εἶναι τὸ καράβι στὴ διάθεσή σου, νὰ σέ
ἔφερῃ πάλι στὴν πατρίδα σου ».

Καὶ ἀλήθεια, πέρα ἐκεῖ στὴν ἄλλη μεριά τοῦ νη-
σοῦ λαμποκοποῦσε τὸ καράβι πὺ ἀνειρευόταν εἰκο-
πεντὰ ὀλόκληρα χρόνια ὁ Πέτρος. Τὸ καράβι πὺ
τὸν ἔφερε πάλι στὴ γλυκιά του πατρίδα.

Χαροπὰ κυμάτιζε ἡ σημαία μὲ τὸ πρωινὸ ἀεράκι.
Κύματα πὺ ἔζωναν τὰ πλευρὰ λαμποκοποῦσαν
ἀργυρα.

Ὁ Πέτρος δὲν πίστευε τὰ μάτια του. "Ὅλα τοῦ φάνονταν σὰν ὄνειρο, ὠραῖο γλυκὸ ὄνειρο ποὺ χάνεται

2

Ὡστόσο εἶχε νὰ φροντίσῃ γιὰ πολλὰ ἀκόμη.

Ὁ Πέτρος ρώτησε τὸν πλοίαρχο : «Τί θὰ κάμω τοὺς αἰχμαλώτους ;»

Ὁ πλοίαρχος εἶπε : «Πέντε ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι τοὶ κακοί, ποὺ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς συμπαθήσω. Μὲ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ χρειάζονται ὅλοι στὸ καράβι. Ποὶ θὰ λύνη καὶ θὰ δένη τὰ πανιά. θὰ μαγειρῶν ἡ, θὰ κάθονται στὸ τιμόνι ; Εἶναι πολλὴ δουλειά».

—«Αὐτὸ διορθώνεται» εἶπε ὁ Πέτρος «Περιμένετε τοὺς δεκαεφτά Ἰσπανοὺς. Ὑποσχέθηκα νὰ τοὺς βάλω θήσω, καὶ σεῖς δώσατε ὑπόσχεση νὰ τοὺς πάρετε στὸ καράβι. Τοὺς αἰχμαλώτους ἔγω τῆ γνώμη νὰ μὴ τοὺς σκοτώσωμε. "Ἄς μείνουν ἐδῶ στὸ νησί· ἐδῶ ἐργασία θὰ τοὺς διορθώσῃ».

3

Ὁ πλοίαρχος εὐχαριστήθηκε καὶ πρόσταξε νὰ φέρουν τοὺς αἰχμαλώτους.

Ὁ Πέτρος τοὺς εἶπε : «Τὸ κακούργημά σας εἶναι μεγάλο. Εἴχατε ἀποφασίσει νὰ σκοτώσετε τὸν πλοίαρχο.

» Θελήσατε ὕστερα νὰ τὸν ἀφήσετε ἐδῶ στὸ ἔρημο νησί. Τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ γιὰ σᾶς. Ἐλεύθεροι εἶστε μόνον ἐδῶ».

Ἐπεσαν στὰ γόνατα καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Πέτρον καὶ τὸν πλοίαρχο, γιὰτὶ τοὺς χάρισαν τῆ ζωῆ.

Ὁ Πέτρος τοὺς ἔλυσε. Ἐπειτα τοὺς ἔδειξε τὴ σπηλιά του, τὰ χωράφια του, τὸ ἀμπέλι του, τὰ γίδια του, τὰ ἐπιπλά του, τὰ καλάθια καὶ τὰ δερμάτινα φορέματα, τὰ τσουκάλια, καὶ τέλος τὸ σιδεράδικο καὶ τὰ πράματα πού ἔσωσε ἀπὸ τὸ καράβι.

Μοίρασε τὰ χωράφια καὶ τὸ ἀμπέλι σὲ πέντε ἴσια μέρη, ἓνα γιὰ τὸν καθένα.

Μοίρασε καὶ τὰ γίδια σὲ πέντε κοπάδια. Ἐπειτα τοὺς μοίρασε ὅλα ὅσα μοιράζονταν σὲ πέντε, ὅπως καὶ τὰ τουφέκια, τὰ σπαθιά καὶ τὰ πιστόλια.

Τ' ἄλλα, τὸ σιδεράδικο, τὸ ἀμάξι, τὸ τηλεσκόπιο καὶ ὅσα ἄλλα δὲ μοιράζονταν, πρόσταξε καὶ τὰ ἔφεραν στὸ ξύλινο σπίτι.

Τότε τοὺς εἶπε : «Ὅ,τι εἶναι δῶ, θὰ εἶναι γιὰ ὅλους σας. Τώρα διαλέξετε τὸν ἀρχηγὸ τοῦ νησιοῦ ».

Διάλεξαν ἀρχηγὸ ἐκεῖνον πού σκοτώθηκαν τὰ δύο του ἀδέρφια.

Ἐπειτα τοὺς διηγήθηκε ὁ Πέτρος πῶς καντάντησε στὸ νησί, πῶς ἐργάστηκε, καὶ πῶς ἔζησε.

Τέλος τοὺς εἶπε : «Νὰ εἶστε ἀγαπημένοι ἀναμεταξύ σας κι ἐργατικοί. Ἡ ἐργασία εἶναι τὸ μοναδικὸ γιατρικό. Ἡ ἐργασία μᾶς κάνει γερούς, καλοὺς κι εὐτυχισμένους ».

4

« Τὸ πρῶτὸ φεύγομε » εἶπε ὁ πλοίαρχος. Καὶ ὁ Πέτρος ἀπάντησε : « Πολὺ καλὰ περνοῦμε ἀπὸ τὸ νησί πού εἶναι οἱ Ἴσπανοί, καὶ τοὺς παίρνομε ».

Τελευταία φορὰ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ ὁ Πέτρος στὸ νησί του.

«ὦ Θεέ μου, τί καλὸς πού εἶσαι, πόσο σ' εὐχαριστῶ! Ἐσύ μὲ ἔσωσες ἀπὸ κάθε κακό!»

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἀποκοιμήθηκε.

Τὸ πρωὶ ἀνέβηκε στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ, στὴν ἐκκλησιά του.

Κοίταξε ὅλα γύρω του καὶ δάκρυσε.

Ἐκεῖ ἦταν τὸ δέντρο πού ἔμεινε τὴν πρώτη νύχτα καὶ ἐδῶ ἡ σπηλιά πού βρῆκε καταφύγιο.

Ἐκεῖ ἡ πέτρα πού ἔνωσε τόση δίψα, καὶ ἐδῶ ἡ πηγὴ πού τὸν ἐδρόσισε.

Νὰ τὸ χωράφι του μὲ τὸ καλαμπόκι, πού τοῦ ἦταν ἡ πρώτη τροφή, οἱ κοκκοφοινικιές, τὰ λιβάδια του, τὰ γίδια του.

Ἐκεῖ χλόιζαν τὰ χωράφια του μὲ τὸ σιτάρι· καὶ στὴ σπηλιά καὶ ἄλλοῦ, ἡ φωτιὰ καὶ τὰ πράματα πού εἶχε σώσει ἀπὸ τὸ ναυαγισμένο καράβι.

Ἐδῶ ἦταν ὁ Παρασκευάς του, ὁ πρῶτος σύντροφος τῆς μοναξιάς του, καὶ κεῖ τώρα πλῆθος ἄνθρωποι.

Ἐδῶ ἦταν ὁ βράχος, πού τὸν εἶχαν ρίξει τὰ κύματα, καὶ τὸ πλοῖο πού θὰ τὸν ἔφερνε στὴ γλυκιά του πατρίδα, στὸν πατέρα του, στὴ μητέρα του, στὴν ἀδερφοῦλα του!

Ὀλόθερμη τότε βγῆκε ἡ προσευχὴ μῆσα ἀπὸ τὴν καρδιά του.

«Οὐράνιε πατέρα μου, σ'εὐχαριστῶ. Βοήθησέ με νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου!»

Κλαίοντας ἤρθε τότε ὁ Παρασκευᾶς καὶ εἶπε :
«Κύριε... κύριε... πρέπει νὰ...» Περισσότερα δὲν μπο-
ροῦσε νὰ πῆ.

Ἐκλαιγε, γιατί ἔπρεπε ν'ἀποχωριστῆ ἀπὸ τὸν
ἄγαπημένο του κύριο.

«ὦ, σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου, χρυσέ μου σύντροφε,
γιὰ τὴ μεγάλη σου ἀγάπη...» εἶπε ὁ Πέτρος. Δὲν τὸν
ἄφησαν κι αὐτὸν τὰ δάκρυα νὰ πῆ περισσότερα.

Ὁ Πέτρος ἔφερε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του ὅ,τι
μποροῦσε νὰ πάρη γιὰ νὰ τοῦ θυμίξη τὴ ζωὴ του στὸ
νησί τὴν ὀμπρέλα του, ἓνα καλάθι, τὸ φτυάρι μὲ τὴν
ἀχιβάδα, τὸ πέτρινο μαχαίρι του, τὸ κοντάρι, τὸ τόξο
καὶ τὰ βέλη, καὶ τὸ ἡμερολόγιό ποῦ ἔγραφε τὰ ιστο-
ρικά του.

Φυσικὰ πῆρε καὶ τὰ φορέματά του, τὸν Κοκὸ τὸν
παπαγάλο του, καὶ τέλος τὴν κάσα μὲ τὰ χρήματα.

Ἀγκάλιξε τότε τὸν Παρασκευᾶ, τὸν ἐφίλησε,
καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια εἶπε: «ἔχε γειά, καλέ μου...»

«Θέλετε ἄλλο τίποτα ;» ρώτησε ὁ Πέτρος ἐκείνους
ποῦ θὰ ἔμεναν στὸ νησί του.

— «Ἐνα κουτάκι μπαρούτι » εἶπε ὁ ἓνας.

— «Τὶς βαλίτσες μὲ τὰ ροῦχα μας » παρακάλεσε
ἄλλος.

— «Πολὺ καλά θὰ πῶ νὰ σᾶς τὰ φέρουν ».

— «Ἄχ, καὶ ἓνα βαρελάκι ρούμι » εἶπε ὁ ἀρχηγός.

— «Αὐτὸ ὄχι, οὔτε μιὰ σταλιά» εἶπε ὁ Πέτρος
καὶ ὁ πλοίαρχος : « Ἄν δὲν πίνατε, δὲ θὰ κατανοῦσατε

ἐκεῖ πού καταντήσατε ». Ἐπειτα μπῆκαν στή βάρκα καὶ ἄφησαν τὸ νησί.

Δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμη στὸ καράβι ἡ βάρκα, καὶ νὰ ὁ Παρασκευὰς ἔπεσε στή θάλασσα καὶ κολυμποῦσε ἔφτασε τὴ βάρκα, ἀνέβηκε ἀπάνω, ἔπεσε στὰ γόνατα τοῦ Πέτρου καὶ εἶπε: «ὦ κύριε, πάρε με... πάρε με μαζί σου...»

Ἀνέβηκαν τέλος στὸ καράβι, καὶ ὁ Πέτρος εἶπε στὸν Παρασκευὰ : «Δὲν κάνει, καλέ μου, ν' ἀφήσῃς τὸν πατέρα σου ».

—«Θὰ τοῦ ζητήσω τὴν ἄδεια, κύριε » εἶπε ὁ Παρασκευὰς. « Καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα...»

Ἡ τόση του ἀφοσίωση ἔκαμε τὸν Πέτρο νὰ συγκινηθῇ : «Πάει καλὰ. Ἄν σὲ ἀφήσῃ ὁ πατέρας σου, σὲ παίρνω ».

6

Ὅ,τι ζήτησαν οἱ πέντε νέοι κάτοικοι τοῦ νησιού, τὸ ἔστειλε ὁ Πέτρος μετὰ τὴ βάρκα.

Μόλις γύρισε ἡ βάρκα, ὁ πλοίαρχος πρόσταξε :
« Σηκῶστε τὴν ἄγκυρα ».

Κάποιος τότε φώναξε ἀπὸ τὸ κατάρτι :

« Μιὰ βάρκα!... κόκκινο πανί!...»

Ἦταν οἱ Ἰσπανοί. Τοὺς δέχτηκαν μετὰ χαρῆς.

«Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ Παρασκευὰ;» ρώτησε ὁ Πέτρος.

Καμιὰ ἀπόκριση. Τὰ πρόσωπά τους φανέρωναν κάτι πολὺ δυσάρεστο. Τέλος ἑνας, ἀφοῦ ἀνέβηκαν ἀπάνω στὸ καράβι, εἶπε :

«Στὸ πρῶτο ταξίδι ποὺ πηγαίναμε, ὁ πατέρας τοῦ Παρασκευᾶ, ἀρρώστησε βαριά. Εἶναι δυὸ μέρες τώρα ποὺ πέθανε. Φέρνομε τὴν εὐχὴ καὶ τὰ ὄπλα τοῦ τόν Παρασκευά, γιατί εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν οἰκογένεια».

Μὲ φωνὲς πῆρε τὸ κοντάρι τοῦ πατέρα του ὁ Παρασκευᾶς καὶ τὸ φιλοῦσε.

Ἔπεσε κάτω ὕστερα καὶ κυλιόταν θρηνώντας ἀπαρηγόρητα. Τὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγαν σὲ μιὰ καμπίνα.

Σὲ λίγο κατέβηκε ὁ Πέτρος καὶ τὸν παρηγόρησε : «Αγαπημένε μου Παρασκευά» ἔλεγε, «θὰ ξαναδῆς ἀπὸ τὸν πατέρα σου στὸν οὐρανό, στὸ λαμπρὸ παράδεισο ποὺ σοῦ διηγήθηκα, ἐκεῖ θὰ τὸν ξαναδῆς».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀλάφρωσαν τὴ λύπη, καὶ ὁ Παρασκευᾶς λίγο λίγο ἠσύχασε.

Ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε τότε : «Τώρα ἔχεις τὴν ἄδεια ν' ἔρθῃς μαζί μου...»

Ἀγκάλιασε ὁ Παρασκευᾶς τὸν Πέτρο, τὸν ἐφίλησε καὶ ἀνέβηκε μαζί του ἀπάνω στὸ κατάστρωμα.

Κανεὶς τώρα δὲ μένει ἀργός, ὅλοι δουλεύουν πρόμακα καὶ οἱ Ἴσπανοὶ βοηθοῦν. Οἱ ἄγκυρες εἶναι στενωμένες ἀπάνω, στὴ θέση τους ἢ καθεμιᾶ. Ὁ ἀνεμολοῦς φουσκώνει τὰ πανιά· γρήγορα τρέχει τὸ καράβι κερδίζοντας τὰ κύματα στὰ δυό.

«Ἐχε γειά, ἀγαπημένο μου νησάκι. Ποτέ μου δὲ σὲ ξαναἰδῶ. Ἐχε γειά!» φωνάζει ὁ Πέτρος καὶ ἀνοῦσε τὸ μαντίλι του.

Ὁλοένα τὸ νησί γίνεται μικρότερο. Λίγο λίγο ἀνοῦνται δάση καὶ βράχοι. Μιὰ σκοτεινὴ λουρίδα φαί-

νεται ακόμη. Νά τώρα ένα σημαδάκι μακριά στὸν ὀρίζοντα. Νά, χάθηκε καὶ αὐτό. "Ένα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὸ μάτια τοῦ Πέτρου.

Τὸ βράδυ κοντὰ στὴν πλώρη σιγοτραγουδοῦσε :

Καράβι ἀνοίγει τὰ φτερά τὴν ἄγκυρα σηκώνει
καρaboκύρης στέκεται κρατώντας τὸ τιμόνι.

Καράβι, στὰ ταξίδια σου θὰ βρῆς λιμάνια χίλια,
θ' ἀκούσης «καλῶς ὤρισες» ἀπὸ χιλιάδες χεῖλια.

Μὴν τὰ πιστέψης! "Απιστες εὐχές, ποὺ ἀγέρας παίρνει
καὶ τὶς σκορπᾷ στὸ δρόμο του καὶ πίσω δὲν τὶς φέρνει!

Τὸ μόνο «καλῶς ὤρισες», τὴ μόνη εὐχὴ ποὺ πιάνει
θὰ τὴν ἀκούσης στὸ φτωχὸ τοῦ τόπου σου λιμάνι!

ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

34. Ἡ πατρίδα.

1

Πρῶτα ἀρμενίζοντας ἔφτασε τὸ καράβι στὴν Ἰσπανία. Ἐκεῖ βγήκαν οἱ Ἰσπανοί.

«Καλὸ ταξίδι, κύριε πλοίαρχε, καλὴ πατρίδα, κύριε Λάρα. Νύχτα μέρα θὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ σᾶς χαρίζη ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου!» εἶπαν σφίγγοντας τὰ χέρια ἐγκάρδια. Καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἔλαμπε στὸ πρόσωπό τους.

Ὁ πλοίαρχος πῆρε ἀπὸ κεῖ ἄλλους ναῦτες.

Περνώντας ἀπὸ ἓνα λιμάνι τῆς Γαλλίας, ὁ Πέτρος

παρακάλεσε τὸν πλοίαρχο ν'ἀράξει. Ἐκεῖ ζήτησε καὶ βρῆκε τὸν ἄνθρωπο, ποῦ εἶχε χάσει τὴν κάσα μὲ τὰ χρήματα.

Ὁ ἄτυχος εἶχε καταντήσει φτωχός. Χάρηκε πολὺ γὰ τὴν τιμιότητα τοῦ Πέτρου Λάρα! Μποροῦσε τώρα νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του, καὶ νὰ τοῦ μείνουν ἀρκετά.

«Σωστὸ εἶναι νὰ μοιράσωμε, κύριε Λάρα. Κάμε μου τὴ χάρη νὰ δεχτῆς, γιατί δὲ θέλω νὰ φανῶ ἀχάριστος» εἶπε ὁ Γάλλος.

Ὁ Πέτρος εἶπε : « Καλέ μου κύριε, κράτησε τὰ χρήματά σου. Γιὰ μένα θὰ φροντίσῃ ὁ Θεός ».

Ἐπιτέλους ὁ Πέτρος ἀντίκρισε ἑλληνικὰ ἀκρογιαλῖα !

Νὰ τὸ πρῶτο καταπράσινο νησί! Εἶναι ἡ Κέρκυρα.

Ἐπειτα ἀντικρίζει τὴ Λευκάδα, τὴν ψιλὴν Κεφαλλονιά καὶ τὴ μοσκοβολημένη Ζάκυνθο.

Ἀκολουθεῖ τώρα τὸ καράβι τ'ἀκρογιαλῖα τῆς μεγάλης, τῆς ὠραίας χώρας τοῦ Μοριά. Ἐπειτὰ ἄλλα χαριτωμένα νησιάκια. Καὶ τέλος ἀντικρίζει τὴν Ἀκρόπολη!

Ἡ γλυκιά του πατρίδα ἀγνώριστη ! Τὴ βρῆκε τρεῖς φορές μεγαλύτερη.

Ἀποχαιρετᾷ κι εὐχαριστεῖ τὸν καλόκαρδο Ἀγγλοπλοίαρχο.

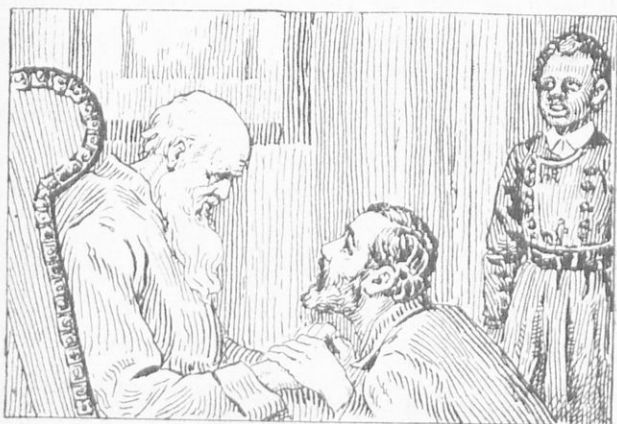
2

Τέλος πατεῖ μὲ τὸν Παρασκευὰ τὴν προκυμαία φιλεῖ τὸ χῶμα.

Στέλνει ἄνθρωπο νὰ πῆ στοὺς γονεῖς του: « Ἦρθε

ένας ξένος και φέρνει νέα από τον Πέτρο, το παιδί σου»).

Από πίσω πάει γρήγορα κι αυτός. Βλέπει το σπίτι τους. Περνᾷ τώρα την αυλή, ανεβαίνει τη σκάλα, ανοίγει την πόρτα. Βρίσκεται μπρός στο πατέρα του.

΄Ασημένιες, κατάσπρες τρίχες σκεπάζουν το σεβάσμιο κεφάλι του. Γλυκιά είναι ἡ ματιά του. Κάθεται στην πολυθρόνα. Ἐμπρός του είναι ἡ Ἅγια Γραφή.

«Θὰ συγχωροῦσες τάχα τὸ παιδί σου;» ρώτησε ὁ Πέτρος κλαίοντας.

«Ναί!» εἶπε μὲ τόνο σταθερὸ ὁ Μαθιὸς Λάρας.

Ὁ Πέτρος δὲν κρατήθηκε πιά. «Πατέρα μου, ἐγὼ εἶμαι τὸ παιδί σου, ὁ Πέτρος σου!» λέει καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του.

«Παιδί μου, παιδί μου! είναι αλήθεια; λέει ο πα-
ρας και τον σφίγγει όσο μπορούσε στην αγκαλιά
και τον φιλεί αδιάκοπα.

3

Τότε άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα μιá γυ-
κα «Μητέρα!» φώναξε ό Πέτρος και χύθηκε στην
γκαλιά της.

— «Είναι ή αδερφή σου, παιδί μου» είπε ό
τέρας του. «Η μητέρα πέθανε...»

Τά δυό αδέρφια έπεσαν τó ένα στην αγκαλιά τοῦ
λου, κι έκλαψαν έτσι για πολλή ώρα.

«Αδερφούλη μου!», «Αδερφούλα μου!» ήταν τά
να τους λόγια.

Σέ λίγο αγκάλιαζε τά χαριτωμένα παιδάκια τής
ερφής του, τó Γεώργο, τόν Τάκη, τόν πιό χαρι-
μένο μικρό Πέτρο και τήν Καλλιόπη, πού είχε
νομα τής μητέρας του.

Ήρθε και ό γαμπρός του. «Άλλα φιλήματα και
κρυα τότε

Ή νύχτα είχε προχωρήσει πολύ και ό Πέτρος
ε να πη ακόμη πολλά βάσανά του.

Πήγε ή αδερφή του κι έτοίμασε δυό αναπαυτικά
εβάτια για τόν Πέτρο και τόν Παρασκευά.

Ό Πέτρος ξαπλώθηκε, και κοιμήθηκε πρώτη φορά
στην πατρίδα του.

4

Τήν άλλη μέρα πήγε στο νεκροταφείο.

Έδω, κοντά στ' αγοράκια της ήταν θαμμένη ή
ταπημένη του μητέρα.

«Μητέρα μου, ἐδῶ εἶμαι· ἐγὼ ὁ Πέτρος σου» εἶπε
σιγά. «Μητέρα μου, πού δὲν ἄκουσα τὰ λόγια σου
ᾧ μανούλα μου γλυκιά, ἀπὸ μένα ἀρρώστησες καὶ
πέθανες».

Ὁ Πέτρος ἔπεσε ἀπάνω στὸν τάφο κι ἔκλαιε
ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

Τότε πρόβαλε μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα ὁ ἥλιος λαμπρὸς
περὸς καὶ ἀκτινοβόλος.

Ἐνα πουλάκι πέταξε μὲ γλυκὸ κελάδημα, σὰ νὰ
τοῦ ἔφερνε χαιρετίσματα ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Κάποιος τότε τὸν ἐχτύπησε στὸν ὄμο, καὶ μὲ
φωνὴ εἶπε : «Κύριε, θὰ ξαναδῆς τὴ μητέρα σου στὸ
παράδεισο !»

Ήταν ὁ Παρασκευάς, καὶ εἶπε στὸν Πέτρο :
«Κύριε, ὁ ξάδερφός σου ὁ Παῦλος, σὲ περιμένει ἔξω».

Ἄληθινὰ ὁ Παῦλος ἦταν μὲ τὸ ἀμάξι του στὴν
πύρτα τοῦ νεκροταφείου !

Τὸ ἀμάξι τοὺς ἔφερε στὸ χωριό.

Ὁ Παῦλος εἶχε ἀμπέλια, χωράφια, περιβόλια,
λιωστάσια μὲ ἐλιές σα νυφοῦλες.

Πολὺ νόστιμο ἔβρισκε τώρα τὸ μαῦρο ψωμί ὁ
Πέτρος !

Μὲ μεγάλη προσοχὴ κοίταξε τὴν ὄρασιάν του πού ἔ-
καναν οἱ χωρικοί.

Πόσο εὐκόλα προχωροῦσε στὴ δουλειά του ὁ πε-
ριβολάρης μὲ τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα !

Πόσο εὐκόλα θέριζε ὁ θεριστής τὰ χρυσὰ στάχυα
μὲ τὰ λαμπερά, γυριστὰ δρεπάνια !

Ὁ Πέτρος διηγῆθηκε στοὺς χωρικούς, πῶς ἀναγκά-
στηκε νὰ ζήσει μόνος στὸ νησί του καὶ πῶς ἔκαμε
μὲ τὰ χέρια του τὰ ἐργαλεῖα πού τοῦ χρειάζονταν.

Τὸ βράδυ γύρισαν πάλι στὸν Πειραιᾶ.

«Πόσο μεγάλωσε ἡ πατρίδα μου !» εἶλεγε.

«Δὲν εἶχε ἐργοστάσια κι ἔκαμε ! Καμινάδες παν-
τοῦ· οἱ μηχανές βροντοῦν καὶ δουλεύουν τὸ σίδηρο, τὸ
ξύλο, τὸ μπαμπάκι· φτιάχνουν ἐργαλεῖα, ἐπιπλα, φο-
ρέματα. Πόσο καλὰ ἔχομε ἀπὸ τὴ φωτιά !

»Τί εὐλογημένο τὸ γυαλί, τὸ «κοιμισμένο νερό»,
ὅπως τὸ λέει, Παρασκευά. Ἐμποδίζει τὸν ἄνεμο, τὸ

χιόνι, τὴ βροχή. Ἀφήνει ὅμως νὰ μπαίνει στὶς κάμαρες καὶ στὰ ἐργοστάσια τὸ φῶς τοῦ ἡλίου».

Πόσο ξαφνίστηκε ὁ Παρασκευάς, ὅταν τὸ βράδυ ἄνοιξαν τὰ φῶτα στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ μαγαζιά, στὰ σπίτια :

«Τ'ἀστέρια κύριε, ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἔλεγε, καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ ἔπιασαν καὶ τὰ κάρφωσαν στὰ ραβδιά ».

Τώρα ἄρχισαν οἱ καμπάνες νὰ σημαίνουν τὰ σπίτια τράνταζαν.

Ὁ Παρασκευάς φοβήθηκε : « Κύριε, στὸ ψηλὸ αὐτὸ σπίτι » εἶπε δείχνοντας τὸ καμπαναριό, « εἶναι ἡ βροντὴ χωρὶς τὴν ἀστρα ἢ ».

— «Ὁχ., Παρασκευά, δὲν εἶναι σπίτι εἶναι ἐκκλησία· ἐκεῖ μέσα κατοικεῖ ὁ Θεός.

»Εἶναι παντοῦ ὁ Θεός μας, στὸ νησί, στὴ θάλασσα, στὸ χωριό, στὴν πόλη. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ἔχτισαν τὴν ἐκκλησίαν ἐπίτηδες, γιὰ νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους ».

— «Μὰ γιατί, κύριε, βροντολογοῦν ἔτσι ἐκεῖ ἀπάνω ; »

— «Σημαίνουν τὸ ἔσπερινό. Σὰ νὰ λένε στοὺς ἀνθρώπους : ἀρκετὰ γιὰ σήμερα δουλέψατε. Γυρίστε τώρα χαρούμενοι σπίτια σας, κι εὐχαριστήσετε τὸ Θεό ! »

7

Ὁ Πέτρος ἔγινε διευθυντὴς στὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του. Κόντευε πιά νὰ γεράση. Ὡστόσο ἔγινε μεγάλος ἔμπορος.

Περιποιήθηκε τρυφερά τὸν πατέρα του στὰ γερα-
τειά του.

Σὰν ἀδερφὸ ἀγάπησε τὸ γαμπρό του καὶ σὰν
παιδιά του τὰ παιδιά τῆς ἀδερφῆς του.

Ἔζησαν πάντα μαζί, μιὰ οἰκογένεια ὅλοι.

Ὁ Παρασκευὰς ὑπηρετοῦσε τὸν Πέτρο. Ἔμαθε
γράφη, νὰ διαβάζη καὶ νὰ λογαριάζη, κι ἔμεινε
πρῶτος καὶ ἀφωσιωμένος ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ἡ ἐργασία τοῦ Πέτρου πρόκοψε.

Τώρα ἐκτιμοῦσε ὅλα τὰ πράματα ποὺ χρειάζονται
ἄνθρωποι, γιατί ἤξερε πολὺ καλά τί ἀξίζουν καὶ
ποσοί κόποι κι ἐργασία χρειάζονται γιὰ νὰ γίνουν.

Μάζευε κάθε Κυριακὴ τὸ ἀπομεσήμερο τὰ παι-
διά, τοὺς ἔλεγε τὴν ἱστορία του, καὶ στὸ τέλος τῆς
συμβουλή :

«Ν' ἀγαπᾶτε τὴν ἐργασία, παιδιά μου...

» Ἡ ἐργασία μᾶς κάνει γερούς, καλοὺς κι εὐ-
χρισμένους ».

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι διασκευὴ ἀπὸ
τὸ γερμανικὸ τοῦ Lehmannschik

Π Ο Ι Η Μ Α Τ Α

"Ερχεται ο πατέρας

Πῆρε καὶ βραδιάζει,
ἐκλείσεν ἢ ἀγορά,
ἢ μητέρα σιάζει
τὸ τραπέζι μὲ χαρά.

Κάποιον σὰν καὶ μένα
περιμένει χαροπά·
κάποιος σὰν καὶ μένα
στὴν ἐξώθυρα χτυπᾷ.

"Ακουσέ τον κάτου,
μητερίτσα μου καλή·
νά ! τὸ πάτημά του
τρίζει ἀπάνου στὸ σκαλί.

Μύρισ ὁ ἀγέρας,
ἔφεξε τὸ σπιτικό,
ἔρχεται ὁ πατέρας
μὲ χαμόγελο γλυκό.

Τὸ χωριό μου.

Πέρα στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ,
ποῦ ὁ μύλος μας γοργὰ γυρνᾷ
κι ὁ ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ
μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα δὲν περνᾷ
ἐκεῖ εἶναι καὶ τὸ φτωχικό
τὸ σπίτι μου τὸ πατρικό.

Ἐκεῖ πρωτάνοιξα στὸ φῶς
τὰ μάτια μου καὶ τὴν καρδιά
κι εἶμαι σὰ νάμαι ἀδερφός
μὲ τ' ἄλλα τοῦ χωριοῦ παιδιά.
Γέλια, παιγνίδια ἀπ' τὴν αὐγὴ
κοντὰ στὴ δροσερὴ πηγὴ.

Δὲ θέλω ἐγὼ φανταχτερὰ
παλάτια ποῦ λαμποκοποῦν,
μήτε τὴν ψεύτικη χαρὰ
ποῦ μὲ τὰ πλούτη τους σκορποῦν.
Ἐγὼ ποθῶ τὸ φτωχικό
τὸ σπίτι μου τὸ πατρικό.

Πῶς νὰ πειράξω τὴ μητέρα

Πῶς νὰ πειράξω τὴ μητέρα,
νὰ κάμω ἐγὼ νὰ λυπηθῆ,
ποῦ ὅλη νύχτα κι ὅλη μέρα
γιὰ τὸ καλὸ μου προσπαθεῖ :

Αὐτὴ στὰ στήθη τὰ γλυκὰ της
μὲ εἶχε βρέφος ἀπαλό,
μὲ κάθιζε στὰ γόνατά της
καὶ μ' ἔμαθε καὶ νὰ μιλῶ.

Αὐτὴ μὲ τρέφει καὶ μὲ ντύνει,
αὐτὴ γιὰ μὲ πρῶτὸ ξυπνᾶ,
καὶ δίπλα στὴ μικρὴ μου κλίνη,
σὰν ἀρρωστήσω ξαγρυπνᾶ.

"Αχ! πῶς λο πὸν τέτοια μητέρα
νὰ κάμω ἐγὼ νὰ λυπηθῆ,
ποῦ ὅλη νύχτα κι ὅλη μέρα
γιὰ τὸ καλὸ μου προσπαθεῖ ;

Τὸ βοσκόπουλο

Ξυπνάει μὲ τὸν πρῶτο πετενὸ
καὶ τὸ ραβδὶ στὸ χέρι του ἀρπάζει,
φέρνει τ' ἀρνάκια ὅλα στὸ βουνὸ
καὶ κεῖνος ἀπὸ κάτω τὰ κοιτάζει.

Βόσκουν τ' ἀρνάκια, τρέχουν σάν τρελά
μὲς στοῦ βουνοῦ τὰ δροσερὰ θυμάρια,
στὸ θάμνο πού κρυφὰ μοσκοβολᾷ
καὶ μὲς στὰ καταπράσινα χορτάρια.

Καὶ ὁ βοσκὸς μονάχος τραγουδεῖ,
μὰ δὲν ξεχνᾷ τ' ἀρνάκια πού βοσκοῦνε.
Εἶναι ὁ βοσκὸς μας φρόνιμο παιδί
καὶ ὅλοι στὸ χωριὸ τὸν ἀγαποῦνε.

Κι ἀφοῦ περάση ἡ μέρα μιὰ φορά,
τ' ἀρνάκια του μαζεύει κάθε βράδυ,
γυρίζει στὸ χωριὸ του μὲ χαρὰ
καὶ κλεῖ μέσα στὴ μάντρα τὸ κοπάδι.

Τὸ ναυτόπουλο

Μὲ καράβια στὰ ταξίδια
τὸ ναυτόπουλο γυρνᾷ,
μὲ τῆς θάλασσας τὰ φίδια
τὰ μικράτα του περνᾷ.

Ὁ βοριάς δὲν τὸ τρομᾷζει
οὔτ' ἡ ἄπιστη νοτιά,
οὔτε χιόνι, οὔτε χαλάζι
οὔτε κύματα πλατιά.

Στὴ δουλειὰ πρωὶ καὶ βράδυ
μὲ τὸ στρόμπο στὸ πλευρό,
ξερὸ τρώγει παξιμάδι,
πίνει ἀκάθαρτο νερό.

Πεταχτὸ σὰν τὸ ξεφτέρι
ἀνεβαίνει στὰ πανιά
καὶ μὲ ρόζους εἰς τὸ χέρι
λύνει, δένει τὰ σκοινιά.

Στοῦ κινδύνου τὴν τρομάρα
τὸ φυλάγει μοναχῆ
τῆς μανούλας του ἢ λαχτάρα
τῆς μανούλας του ἢ εὐχῆ

Π ρ ο σ ε υ χ ῆ

Λυσσοῦνε τ' ἀστραπόβροντα,
ὁ ἄνεμος οὐρλιάζει,
τὸ κῦμα παραδέρνεται
κι ἀφρίζει καὶ ξεσπάζει
στὸ δύστυχο καράβι μας,
ποῦ ἐδῶ κι ἐκεῖ κυλᾷ.

"Αχ Θεέ μου καὶ πατέρα μου,
μεγάλῃ ἢ δύναμή σου, -
τὸ κρῖμα μου συχώρεσε,

τὸν πόνο μου σπλαχνίσου!
Τρέμει ἡ καρδιά μου ἀστήριχτη
κι ἡ γλῶσσα μου κολλᾷ.

Κάμε νὰ βγῆ στὸ δρόμο· μας
ἀτάραχο ἀκρογιάλι,
ἓνα λιμάνι πρόσχαρο
ν' ἀνοίξη τὴν ἀγκάλη,
νὰ μᾶς δεχτῆ φιλόστοργα
σὲ κύματα ἀπαλά.

Ἡ πηγὴ

Στὸ χωριό μας μιὰ πηγὴ
ἀναβρῦζει ἀπὸ τὴ γῆ,
φέρνει ἀστείρευτο νερό,
κρυσταλλένιο, δροσερό.

Καὶ μὲ χάρη περισσὴ
πολυτρίγια καὶ κισσοὶ
γύρω στὰ νερά της σκύβουν
τὴ στολίζουν καὶ τὴν κρύβουν.

Κι ὁ διαβάτης σταματᾷ,
φιλικὰ τὴ χαιρετᾷ
καὶ στὸν ἴσκιό ἐκεῖ κοντὰ της
ξεκουράζεται ὁ διαβάτης.

Καὶ τοῦ δίνει αὐτὴ νερό,
κρυσταλλένιο, δροσερό,
κι ὁ διαβάτης εὐλογεῖ
τὴ φιλόξενη πηγῆ.

Κι ἂν δὲ μοῦ μείνη ἐντὸς τοῦ κόσμου

Κι ἂν δὲ μοῦ μείνη ἐντὸς τοῦ κόσμου
ποῦ ν' ἀκουμπήσω, νὰ σταθῶ,
ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεός μου
καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀπελπιστῶ.

Εἶναι ὁ Θεός, ποὺ μ' ἔχει πλάσει
τὸ χέρι του τὸ σπλαχνικό,
καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ξεχάσῃ
καὶ νὰ μ' ἀφήσῃ νηστικό.

Στὰ δάση τὰ πουλιά γυρίζουν
ὅλα φαιδρά καὶ χαροπά·
ποτὲ δὲ σπέρνουν, δὲ θερίζουν
κι ὅμως κανένα δὲν πεινᾷ.

Μὲς στὰ λιβάδια ἀνθοὶ καὶ κρίνοι
δὲν ἔμαθαν ὑφαντικὴ,
κι ἔμωσ ὁ Πλάστης πῶς τὰ ντύνει
μὲ μιὰ στολὴ βασιλική!

Κι ἐμὲ λοιπὸν ἐντὸς τοῦ κόσμου,
μικρὸ παιδί καὶ ὄρφανό,
θὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ πλαστουργός μου,
ποῦ κατοικεῖ στὸν οὐρανό.

Ἡ ἀνοιξη

Μ' ἀνοιξιάτικα λουλούδια
μυρωμένα δροσερά,
μὲ παιχνίδια, μὲ τραγούδια,
μὲ φωνές καὶ μὲ χαρά,
τὸ λευκόμαλλο χειμῶνα
ἄς τὸν διώξωμε καὶ πάλι,
κι ὁ καθένας μᾶς ἄς ψάλλῃ :
«Στὸ καλό, γεροχειμῶνα,
στὸ καλό!»

Τοῦ Μαρτιοῦ τὰ χελιδόνια,
μὲ τὰ μαῦρα τους φτερά,
ἤρθαν κι ἔδιωξαν τ' χιόνια
καὶ μᾶς φέρνουν ζωηρά
τόσα κρίνα, τόσα ρόδα,
καὶ τῆς αὔρας ἢ πνοῆ
ξαναφέρνει τὴ ζωή.
«Στὸ καλό, γεροχειμῶνα,
στὸ καλό!»

Οἱ ἀγροὶ ὅλοι φοροῦνε
καταπράσινη στολή,
καὶ στοὺς κάμπους ποῦ ἀνθοῦνε
κελαηδεῖ κάθε πουλί
"Ὀλη ἡ φύση λουλουδίζει
καὶ φωνάζουν τὰ παιδιά·
« Στὸ καλό, γεροχειμῶνα,
στὸ καλό! »

ἤρθε ἡ ἀνοιξη, παιδιά,
στρέψετε νὰ τὴν ἰδῆτε,
στὰ λουλούδια, στὰ κλαδιά,
ὅπου, ὅπου κι ἂν γυρίστε·
καὶ μὲ πρόσχαρη καρδιά
« ἤρθε ἡ ἀνοιξη » νὰ πῆτε·
ἤρθε ἡ ἀνοιξη, παιδιά.

Μὲς στοὺς κάμπους κατοικεῖ,
μὲς στὰ δάση θὰ τὴ βρῆτε,
καὶ στὴ θάλασσα, καὶ κεῖ
ξαπλωμένη θὰ τὴ δῆτε,
καὶ μὲ πρόσχαρη καρδιά
« ἤρθε ἡ ἀνοιξη » θὰ πῆτε·
ἤρθε ἡ ἀνοιξη, παιδιά.

Τὰ πουλάκια κελαηδοῦν,
μεταξόμαλλα τ'ἀρνάκια
στὴ βοσκή χοροπηδοῦν

μέ χαρές καί παιχνιδάκια,
καί γεμίζουν τὰ κλαδιά
ἀπὸ τοῦ καρποῦ τ' ἀνθάκια
ἦρθε ἡ ἀνοιξη, παιδιά.

Ἡ αὐγή.

Αὐγούλα χαράζει
ἡ νύχτα συνάζει
τ' ἀμέτρητ' ἀστέρια
στὰ δύο της τὰ χέρια.

Τὸ φῶς σιγολάμπει,
ροδίζουν οἱ κάμποι
σταλάζει ἡ δροσούλα,
χαράζει ἡ αὐγούλα.

Χιλιάδες πουλάκια
γλυκὰ τραγουδάκια
στὸν Πλάστη τονίζουν
κι ἀτέλειωτα ἀρχίζουν.

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στὴν πατρίδα

- 1 Ὁ Πέτρος μαθητής.....
- 2 Ὁ Πέτρος στὴν ἐξοχή.....
- 3 Πῶς ὁ Πέτρος ἐργάζεται στὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του .....
- 4 Πῶς ὁ Πέτρος ἔφυγε μυστικά γιὰ τὴν Ἀμερική.....

Μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα. Στὴ θάλασσα

- 5 Τὸ ταξίδι.....
- 6 Τὸ ναυάγιο .....
- 7 Ὁ Πέτρος σώθηκε.....

Στὸ νησιὸν μόνος

- 8 Τὸ νησί.....
- 9 Ὁ Πέτρος φροντίζει γιὰ σπίτι .....
- 10 Ὁ Πέτρος συγκοιτίζει τὸ σπίτι του.....
- 11 Ὁ Πέτρος γυρίζει τὸ νησί.....
- 12 Τί ἀποτέλεσμα εἶχε τὸ ταξίδι.....
- 13 Ὁ Πέτρος κυνηγός.....
- 14 Πῶς ὁ Πέτρος ἐγένε βουκόλος.....
- 15 Ὁ Πέτρος φροντίζει γιὰ τὸ χειμῶνα.....
- 16 Ὁ Πέτρος ἄρρωστος.....
- 17 Ὁ Πέτρος σπέρνει καὶ θερίζει .....

Μὲ τὴ φωτιά

- 18 Πῶς ὁ Πέτρος ἀναψε φωτιά.....
- 19 Ὁ Πέτρος φτιάχνει τὸ πρῶτο πσουκάλι .....

20 Ἡ ἱστορία τοῦ Αὐγερينوῦ καὶ τῆς Πούλιας.....	73
21 Κυριακὴ	83
22 Ὁ Πέτρος ζυμώνει καὶ ψήνει ψωμί.....	85
23 Ὁ Πέτρος φτιάνει μιὰ βάρκα	91
24 Κάτι καινούριο καὶ ξαφνικό.....	93

**Μὲ ἓνα σύντροφο, μὲ ἓνα βοηθό
Χωρὶς ξένα ἐργαλεῖα καὶ ἀγαθὰ**

25 Πῶς ὁ Πέτρος ἔμαθε τὸν ἀγρίον ἐλληνικά.....	96
26 Ὁ Πέτρος μὲ τὸν Παράσκευά γιορτάζουν τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά.....	101
27 Ὁ Πέτρος μὲ τὸν Παράσκευά γιορτάζουν τὸ Πάσχα.....	103
28 Καὶ ἄλλο καράβι ναυαγεῖ στὸ ἀφιλόξενο ἀκρογιάλι τοῦ νησιοῦ	104
29 Οἱ θησαυροὶ τοῦ καραβιοῦ.....	106

Μὲ ξένα ἐργαλεῖα καὶ μὲ ξένα ἀγαθὰ

30 Ἡ ἀξία τῶν ἀγαθῶν.....	111
31 Ὁ πόλεμος μὲ τοὺς ἀγρίους.....	118

Μὲ πολλοὺς βοηθοὺς

32 Ὁ ἄσπρος λέει πῶς τὸν ἐπίασαν αἰγμάλωτο. Καὶ ἄλλο ξαφνικό.....	122
33 Ὁ Πέτρος ἀποχαιρετᾷ τὸ νησί του. — Πῶς τιμωρεῖ τοὺς χειρότερους ἀντάρτες	131

Πάλι στὴν πατρίδα

34 Ἡ πατρίδα	138
--------------------	-----

Π Ο Ι Η Μ Α Τ Α

	Σελίδα
Ἔρχεται ὁ πατέρας	146
Τὸ χωριό μου	147
Πῶς νὰ πειράξω τὴ μητέρα	148
Τὸ βοσκόπουλο	148
Τὸ ναυτόπουλο	149
Προσευχή	150
Ἡ πηγὴ	151
Κι ἂν δὲ μοῦ μείνη ἐντὸς τοῦ κόσμου	152
Ἡ ἀνοιξη	153
Ἡ αὐγὴ	155

0020561097

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Ελληνικής Πολιτικής

